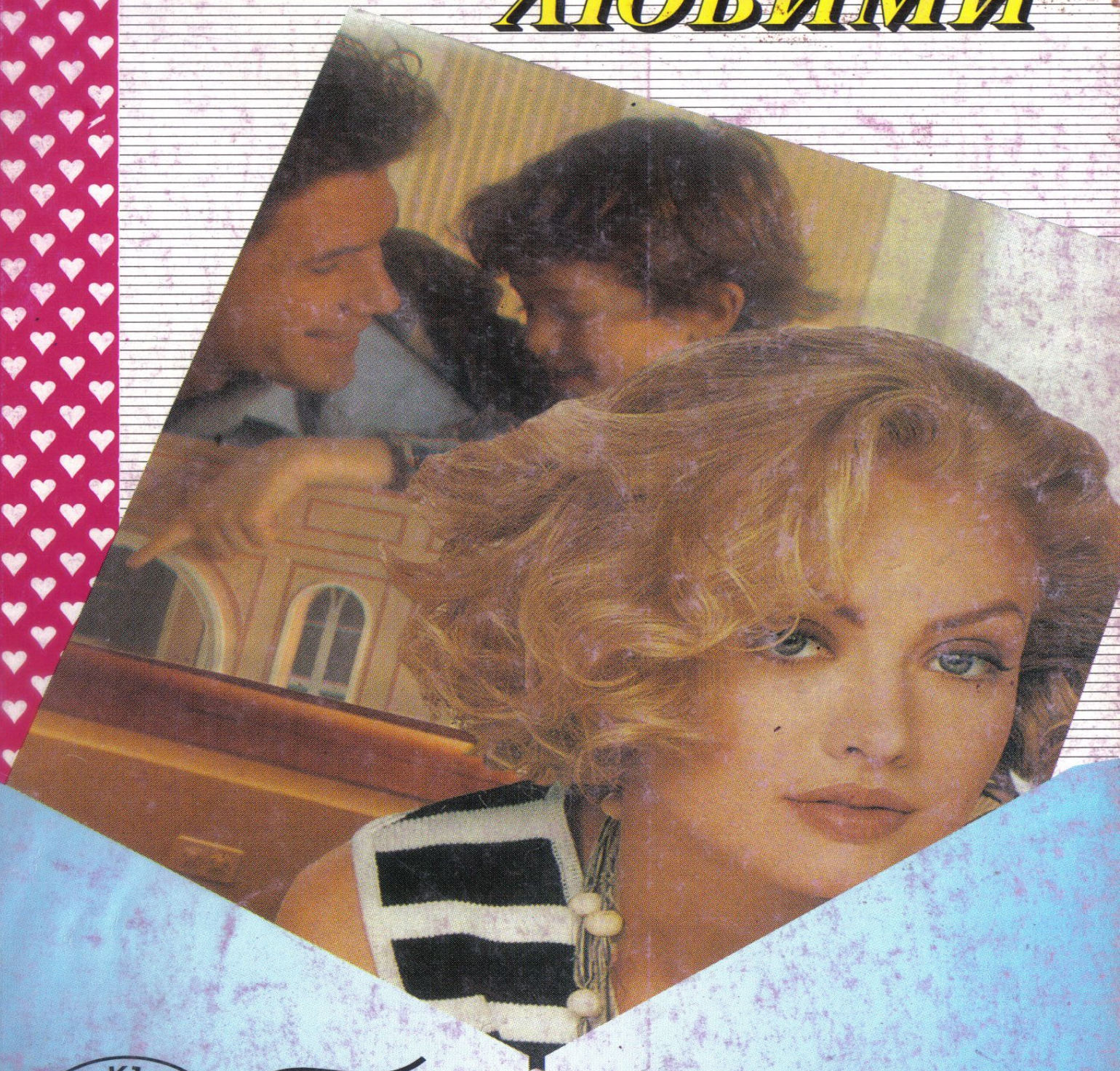

ХЕРМЕС®

Били Грийн
**ВЪРНИ СЕ,
ЛЮБИМИ**

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА "ХЕРМЕС"
31

*Нови
любавни романи*

БИЛИ ГРИЙН ВЪРНИ СЕ, ЛЮБИМИ

Превод: Димитрия Панева

chitanka.info

Считан за убит от метежниците в една латиноамериканска страна, Дейвид Мур се завръща с променена външност в родния си град след шестгодишно изгнаничество. Преуспяващата и заобиколена с ухажори бизнес дама, в която се е превърнала съпругата му Кейти, и порасналият му син Бен не се покриват със спомена за семейството, което е оставил. Опитвайки се да определи новото си място в него, Дейвид не разкрива веднага самоличността си.

Ще успее ли обаче да приеме промяната, която е настъпила с всички тях?

Ще го убеди ли Кейти, че той е единственият човек, от когото тя и Бен се нуждаят?

ПРОЛОГ

Придържайки се плътно към средата на тясната отъпкана пътека, Дейвид сви зад следващия ъгъл. В този лабиринт винаги имаше още един ъгъл, още един проход, който го впримчваше неизбежно, за да го доведе обратно до пътя, откъдето бе дошъл.

Краката му бяха стегнати в железни ботуши и това правеше тежка и бавна всяка негова стъпка. Погледът му, внимателен и предпазлив, шареше непрекъснато във всички посоки. Гъстите бодливи трънаци, които ограждаха лабиринта от двете страни, понякога оживяваха и протягаха клони, за да разкъсат тялото му. Затова той не можеше да се движи достатъчно бързо и да се измъкне от лошия път.

Господи, беше изморен. Изморен да тътри напред краката си, изморен да си пробива път през забиващите се бодли. Но не можеше да спре. Нямаше време за почивка. Нещо вътре в него го караше да продължава да върви напред, принуждаваше го да прави още една бавна стъпка. После още една и още една.

Зад следващия ъгъл стигна до някакво място, което му беше познато. И преди бе минавал по този път. Много пъти.

Сега обаче нещо бе по-различно. Право пред него имаше някакъв отвор в плътната зелена стена. Слънчева светлина струеше през пролуката и оформяше едно неясно сияние в мрака.

Не беше ли още една измама? Ако се приближеше по-близо до отвора, щяха ли омразните клони да го раздерат отново?

Дейвид трябваше да се възползва от случая. Не можеше да устои на сиянието. Трябваше да приближи.

Влачейки краката си напред, в бързината да достигне до пролуката в безкрайната зелена стена, той се препъна няколко пъти. Най-накрая се озова там.

Огледа се наоколо. Сетивата му бяха изострени, очакваше някакъв капан. Когато нищо не се случи, той се наведе по-близо — бавно и внимателно — и погледна през процепа.

От другата страна се разкри един свят на чудеса. Зеленият цвят там бе по-различен. Това бе зеленината на пролетта, зеленината на възраждането. Имаше прелестни цветя, ясно небе, пеещи птици.

От другата страна на стената имаше живот.

Кейти бе от другата страна.

Тя стоеше сред открито поле. Тялото ѝ бе окъпано от мека светлина. Докато Дейвид я наблюдаваше, тя извърна глава и погледна право към него.

Сърцето му започна да бие силно и неравномерно, когато започна да се провира през тесния отвор. Той не обръщаше внимание на шиповете, които се забиваха дълбоко в гърдите и ръцете му. Не обръщаше внимание и на бодлите, раздиращи лицето му, превръщайки го в кървава пихтия.

Движейки се яростно, Дейвид се бореше с оградата. Трябваше да стигне до Кейти. Трябваше да ѝ каже...

— Идва в съзнание... Помогни ми да го задържа легнал! Габриела, подготви подкожната инжекция. Следващите няколко минути ще бъдат ужасно болезнени.

Въпреки че гласът достигаше до него от далечината, присъствието му се натрапваше и смущаваше покоя. Стискайки зъби, Дейвид се изолира от шума. Не можеше да си позволи да осъзнае връзката на този глас с действителността. Трябваше да съсредоточи цялата си сила и внимание върху борбата с бодливите храсти.

Сега бе свършил работата наполовина. Само ако можеше да издърпа и освободи краката си, щеше да премине от другата страна. Щеше да се озове в света на Кейти.

О, боже, нещо ставаше.

Оглеждайки се като обезумял, той простена, когато тъмнината започна да го обгръща. Клоните го дърпаха назад. Стената около него започваше да се затваря, препречвайки пътя на слънчевите лъчи, затваряйки плътно пътя към Кейти.

Все още можеше да я види през смаляващата се пролука. Но сега тя беше в сянка. Лицето ѝ бе изкривено от страх, когато направи крачка назад.

Мили боже, Кейти не можеше да го види! Тя си тръгваше. Кейти си отиваше.

Не можеше да я загуби отново. Просто не можеше. Трябваше да намери начин да я спре, да я накара да разбере, че той е там и прави всичко възможно да стигне до нея.

Отблъсквайки клоните от лицето си, Дейвид изкрещя името ѝ. Извика още веднъж и после пак. Но звукът не бе достатъчно силен. Името ѝ се загуби, изкривено в кошмарния жив плет, и само някакви дрезгави кресливи стонове излязоха от гърлото му.

В този момент сякаш някакво ехо от жалния звук достигна до нея и тя погледна назад, накланяйки леко глава в усилието си да го види.

Секунда по-късно очите ѝ се разтвориха широко, след като го бе разпознала. Беше го видяла! Връщаше се.

Но беше твърде късно. Тъмната виеща се и бодлива зеленина вече се бе затворила. Бе преградила пътя му завинаги.

Затваряйки очи, Дейвид простена от абсолютно безсилие и остра болка. Само ако се бе борил по-здраво, само ако бе могъл да ѝ поговори, само ако...

Всичко свърши. Света на ярката светлина и чудесата го нямаше вече.

Кейти си бе отишла.

Дейвид бе отново сам в лабиринта.

— И така, вие най-накрая ще се събудите — говореше гласът от действителността, докато Дейвид отваряше очи.

ПЪРВА ГЛАВА

— Чак до Далас ли ще пътувате?

Седалката до Дейвид Мур беше празна, затова той погледна понадалеч, за да открие кой задава въпроса. Една млада жена, която се бе качила от последната спирка, седеше от другата страна на пътеката. Медночервени къдрици обрамчваха лицето, което можеше да изглежда привлекателно, ако не бе покрито с дебел слой грим. Тя се бе извърнала към него. Краката ѝ бяха подпрени върху седалката до нея, докато изучаваше Дейвид с явен интерес.

През изминалия час вниманието му бе завладяно от менящата се мозайка на зеленината, която очертаваше магистралата. Не възрази, че го отклониха от това занимание. Беше толкова приятно да чуе тексаски акцент, колкото и да съзерцава тексаската пролет.

— Чак до Далас — отвърна той.

Сякаш нещо в гласа му възбуди любопитството на жената. Тя наклони главата си настрани и се усмихна.

— На екскурзия в големия град ли сте тръгнали? Или търсите работа?

— Връщам се у дома — отговори тихо Дейвид.

— Някак тъжно го казвате. От дълго време ли не сте виждали семейството си?

Той кимна бавно.

— Шест години. — Думите бяха едва доловими. — Да, от доста време.

Ако някой произнесе думите бързо, без да се замисли, докато прави това, шест години няма да прозвучат толкова много. Но когато човек бе броил всяка безкрайна минута през тези шест години — това бе доста дълго време. Дори прекалено дълго.

Преди шест години времето не беше така важно за Дейвид. На тридесет и две години бе професор по икономика в един малък, престижен университет в Далас. Имаше красива жена и най-умното на света десетмесечно момченце. Личният му живот бе идеален, а

професионалният — спокоен. Тогава беше самоуверен, самодоволен, сигурен, че има на разположение цялото време на света. Но това беше преди шест години.

Боже мой, шест години.

Дейвид притвори очи. Тялото му се изпъна от напрежение, докато се опитваше да превъзмогне следите от отминал страх и отзвучаваща безнадеждност — спомени от разкъсваща душата самота.

Всичко беше свършило. Трябваше да го остави в миналото. Защото, докато съществуваше някаква частица от кошмара, докато тя имаше сила да го разтревожи, той все още не бе свободен.

— Искрено се надявам, че Ди Ди помни, че трябва да дойде да ме вземе.

След като погледна отново към червенокоската от другата страна на пътеката, Дейвид се поизправи и се огледа наоколо. Автобусът вече почти спираше. Бе се отдал на мислите си повече от час.

— Приятелката ми Ди Ди ще дойде да ме вземе — обясни жената. — Или поне така трябваше да стане. Казах ѝ да не ходи снощи на купон, защото след като пие, не е на себе си през следващите няколко дни.

Когато автобусът спря, тя също се изправи и погледите им се срещнаха.

— Ди Ди наистина е чиста загуба като приятелка — каза поверително тя, — но к'во можеш да направиш, когато някой се нуждае от теб?

След като ѝ се усмихна с разбиране, Дейвид взе един сак и слезе от автобуса. Докато другите се трупаха за багажа си, той застана настрана, огледа се и опита да се ориентира.

— Ще дойде ли някой да те вземе?

Беше отново червенокоската жена. Бе се приближила до него. В едната си ръка държеше дамска чантичка, а през рамо бе преметнала небрежно найлонова торба.

— Не. — Дейвид бавно поклати глава. — Моята... Никой не знае, че съм тук.

Жената се усмихна, премигвайки кокетно с очертаните си с туш очи.

— Значи просто ще се появиш и ще ги изненадаш? Колко забавно. Това ще им хареса. Искаш ли да те откараме? Ди Ди няма да

има нищо против. Нали, Ди Ди? — попита тя младата блондинка, която се приближаваше толкова бързо, колкото прилепналата по тялото пола ѝ позволяваше.

— Кери, глупава мързелано. Не ми каза, че в тази част на града ще е толкова оживено — караше се новодошлата. — И не щеш ли, радиото в таратайката на Джон реши да гръмне точно днес. Не мога да карам без музика. Наистина не мога. Мисля, че това е наследствено. Не лъжа. Така съм родена. Майка ми все разказва как като малка съм щяла...

— Ди Ди, поне веднъж в живота си би ли млъкнала, за да ме изслушаш? Опитвам се да те попитам...

— Всичко е наред — намеси се Дейвид с тих и дрезгав глас. — Сам мога да стигна до дома си. Но оценявам поканата — добави той на тръгване.

— Кери, Кери, Кери. Кой беше този?

Отдалечавайки се на известно разстояние от тях, Дейвид се подсмихна на настоятелността, която звучеше в силния глас на блондинката.

— В автобуса ли го откри? — добави тя. — Какви замислени очи. Какъв глас. Уиски и секс. Не те ли наведе на мисълта за тях? Цялата настръхнах, като го чух. Искам да кажа, че това беше истинско физическо усещане. Защо не му предложи да го откараме?

— Тъпанарка такава — отвърна червенокосата жена с глас, преливащ от възмущение. — Трябваше да...

Дейвид не можа да чуе останалата част от заплашителната реч, защото вече беше доста далеч от тях.

Той тръгна по тротоара, вдишвайки с пълни гърди уханието на града. Бе минал през много места на път за Далас, но само тук се чувстваше у дома.

Кейти беше тук и това правеше града негов дом.

Когато звуците и миризмите на града стигнаха до него, той се потопи в спомени, свързани със събития отпреди повече от шест години. Хубави спомени. Спомени, навяващи сигурност.

Например като деня, в който срещна Кейти.

Както обикновено, и този път Дейвид закъсняваше за учебния час. Вниманието му бе погълнато от таблиците и диаграмите, които

щеше да използва по време на сутрешната си лекция. И тогава налетя право срещу нея.

Книги и листове се разхвърчаха в различни посоки. Когато Дейвид и потърпевшата коленичиха, за да оправят бъркотията, за момент той се заслуша в тъжния, нежен като кадифе глас, преди да прекъсне извинението ѝ.

— Вината е изцяло моя. Просто не гледах къде вървя. Никога не правя това — добави без нотка на съжаление.

Погледите им се срещнаха и той от изненада отметна глава назад.

Пепеляворусата коса, нежно обгърнала лицето ѝ, беше къса и мека като на бебе и подчертаваше изящните ѝ черти. Покорната нежност и интелигентност на Кейт извикваше в съзнанието типичния образ на американката от Юга, живяла в началото на века.

Докато се взираше в него, устните ѝ се извиха леко в усмивка. Изражението на зелените ѝ очи подсказваше, че мислите ѝ витаят някъде другаде.

Беше очарователна. Съвършена. Но не красотата ѝ бе приковала вниманието му. В университета имаше много хубави жени и Дейвид като мъж ги бе забелязал. Но както при произведенията на изкуството, човек можеше да им се наслаждава само от разстояние.

Тази жена бе различна. Подобно на пролетен ден, тя бе наслажда за сетивата. Необикновено явление. Събитие, което трябваше да се изживее интимно. И също като хубав пролетен ден караше мъжа да пожелае да захвърли работата си и да се отдаде на лекомислено и буйно удоволствие.

Отмятайки глава назад, Дейвид присви вежди и я изгледа съсредоточено.

— Познаваме ли се? Сигурен съм, че съм ви виждал. Да не сте моя студентка?

— Бях. За известно време.

— Отказали сте се от часовете ми? Защо? — попита той с присъщата си прямота. — Имате нещо против икономиката?

— Не... Просто... — Устните ѝ грейнаха отново от онази съдържана и замислена усмивка. — Боя се, че се прехвърлих в курса на професор Йейтс.

— Йейтс? Сигурно се шегувате. — Дейвид събра набързо останалите неща и се изправи, изглеждайки я учудено. — Наистина ли

предпочитате Бу Йейтс пред мен? Влизате в часовете му само за да си доспивате ли?

Беше странно. Макар Дейвид да можеше да се закълне, че тя се смее, развеселеността ѝ личеше единствено от светлите точки, играещи в зелените ѝ очи.

— Вие ме заинтригувахте, млада госпожице — каза той с възможно най-надменната нотка, присъща за глас на професор. — Ако разполагах с повече време, щях да разнищя докрай цялата тази история.

Но Дейвид нямаше повече време, затова с неохота си тръгна. През останалата част на деня това прелестно и мило лице изплуваше най-неочаквано и ясно в съзнанието му, разбърквайки мислите и затруднявайки съсредоточаването му.

Когато същата вечер се позвъни на вратата, той седеше в кабинета си, загледан през прозореца, и все още мислеше за нея.

Щом откри обекта на мислите си на стъпалата пред къщата, Дейвид присви очи и потърка брадичката си. След това направо, без никакъв поздрав, каза:

— Тъй като е немислимо да считате Йейтс за по-добър преподавател, вероятно сте променили програмата си. Навярно сте опитали отчаяно да се преместите в някой друг от моите часове, но всички места са били попълнени, тъй като съм много известен.

Макар че Кейти нито потвърди, нито отрече верността на твърдението му, в очите ѝ отново се появиха онези танцуващи искрици.

Дейвид се облегна на вратата, оставяйки се на магията на очарованието ѝ.

— Сега защо се смееете?

— Не се смея.

— Външно — не, но вътрешно се пръскате от смях. Боя се, че е за моя сметка. Защо?

— Вие сте суетен — отвърна тя. Долната ѝ устна потрепваше в усилието ѝ да сдържи развеселеността си.

— Всеки човек със здрав разум е суетен. Това се разбира от само себе си. Така че ако сте дошли чак тук, за да ми го кажете, загубили сте си времето. Вече го знам.

Този път Кейти трябваше да захапе долната си устна, за да не се разсмее. Тя се изкашля и каза:

— Дойдох да проверя дали есето ми по английска литература не е попаднало при вашите неща.

Отстъпвайки назад, той ѝ кимна да влезе.

— Да, при мен е. Основавайки се на тази работа, смятам, че мога да позволя и на вас малко суетност.

— Прочели сте моето... — Тя се спря и го погледна. — Само част от него ли?

— Още сте млада. Имате време да се развивате. — Той присви очи от внезапно осенилата го мисъл. — Колко млада?

— Двадесет и една годишна.

— Добре — отсече той, след което се обърна и я поведе към кабинета си.

Ако беше толкова млада, колкото изглеждаше, той наистина трябваше да се чувства гузен. Младостта ѝ нямаше да го спре, но навярно щеше да му се наложи да преодолее някои скрупули. Още в мига, в който бе отворил вратата, всичко му бе станало ясно. В нея Дейвид бе видял бъдещето си.

Кейти прекоси стаята и се спря пред същия прозорец, през който той се бе взирал малко преди това. Дейвид забеляза светлината, която обля косата ѝ, подчертавайки платиненорусите кичури, и се почуди дали щеше да я обича все така силно, щом разбереше какво се крие зад тези замъглени зелени очи.

Сега, докато вървеше по оживената улица на Далас, Дейвид си спомни този ден и разбра, че обичта му към Кейти се бе променила. Бе я обикнал повече. Повече, отколкото някога си бе представял, че е възможно.

Бръкна в джоба си, извади шепа дребни монети и за миг се загледа в тях. Трябваше да стигне до далечната северна част на града. Доста щеше да повърви.

Когато мина покрай една малка книжарница, силуетът му, отразен в пращната витрина, привлече погледа му. Той се спря и се извърна, за да огледа собственото си отражение.

Загоряла от слънцето кожа. Гъста кестенява коса, толкова дълга, че покриваше яката на памучната му риза. Златистокафеникави очи,

чиито външни ъгълчета се спускаха леко надолу. Широки рамене, които бяха в контраст с високата му, прекалено слаба фигура.

Там, откъдето идваше Дейвид, не се срещаша често огледала. Твърде рядко му се бе удавала възможността да погледне собственото си лице, за да види промените, настъпили с него през изминалите шест години. Все още оглеждайки се във витрината, той повдигна ръка и с връхчетата на два пръста проследи високите си скули, а после и острата брадичка, като наблюдаваше как отражението му повтаря същите действия.

Миг по-късно върху челото и горната му устна изби студена пот. Ръцете му се разтрепераха, а сърцето му заби лудо. Обзе го силна паника, която го задуши и го разстрои.

Пристъпите на тревога и страх не бяха нещо ново за него. Обземаха го от време на време без никакво предупреждение. В един момент се чувстваше добре, а в следващия внезапно го завладяваше нуждата да хукне нанякъде, без да спира.

Дейвид рязко отмести поглед от витрината, стисна зъби и прокара грубата си ръка през лицето. Пое дълбоко въздух, опитвайки се напразно да се успокои. Вдиша още веднъж, после отново и отново, докато бунтът в душата му най-накрая започна да стихва.

Когато закрачи отново по улицата, стъпките му бяха по-бавни и по-несигурни. Нуждаеше се от прилични дрехи. От кола. От малко джобни пари. Трябваше да...

Точно в този момент някакъв камион за доставки изтрополи тежко и спря до него. Шофьорът отвори вратата и подсвирквайки си, заобиколи откъм задната страна на колата.

Като се приближи крачка напред, Дейвид започна да разглежда избледнелите черни букви върху вратата на кабината.

„СЮТЪРС САВ-МО

Строителни материали с отстъпка

РАЛФ СЮТЪР“

Притежателят на тридесетте чудати камиони Сютърс Сав-Мо, които се срещаша в Северен Тексас, беше опак възрастен човек, притежаващ повече пари, отколкото изтънченост. За Дейвид той беше и най-добрият приятел на света.

Отдаден на странности, Ралф спазваше някакъв определен режим, който не беше променил в продължение на тридесет години.

Напускаше огромния си имот в Западен Далас в пет сутринта и седеше в продължение на три часа на една от стоянките на камионите. Пиеше кафе с много други раздразнителни възрастни мъже, всички облечени толкова лошо, колкото него. Оттам отиваше в офиса си в дирекцията на Сав-Мо. Точно в единадесет и половина — нито минута по-рано, нито минута по-късно — напускаше офиса и се отправяше с колата през града към „Флорас Дайнър“^[1] — ресторант, помещаващ се в сграда с лоша слава от времето на Голямата депресия, в който се сервираха пилешки шишчета с мазен сос. През останалата част от работния си ден Ралф дразнеше ръководителите на петте камиона Сав-Мо в района на Далас Форт Уърт.

„Флорас Дайнър“ бе само на две пресечки от мястото, където Дейвид се намираще сега. Ако побързаше, можеше да хване Ралф точно в най-подходящия момент — след като старецът бе утолил глада си, преди да настъпи стомашното му неразположение.

Докато завиваше надясно зад следващия ъгъл, Дейвид се усмихна, когато си представи мислено мъжа, който беше първият му работодател.

Бе точно на шестнадесет години, когато се захвана с работа на непълнен работен ден с един от камионите Сав-Мо в предградията, за да подпомогне малката пенсия на баба си. Беше по време на ежедневните посещения до склада за дървен материал, когато Дейвид опозна и хареса по-възрастния мъж.

На следващата година, когато почина баба му и Ралф приюти младия си работник, Дейвид го обикна.

Ралф беше този, който отгледа Дейвид. Купи му първата кола и после му скъса гъона от работа, за да плати първия си акт за превишена скорост. Настойникът му се похвали на всичките си приятели, когато Дейвид спечели желаната стипендия, а след това го измъкна за яката от общежитието, когато се успа за важен изпит, тъй като бе празнувал до късно предната вечер.

Като го хвалеше бурно и енергично и го порицаваше по същия начин, Ралф направи от Дейвид човек.

Беше вечерта преди сватбата на Дейвид. Той тъкмо излизаше да пирува с приятелите си, когато Ралф му даде един последен бащински съвет.

— Чувствам те близък, като син, който някога бих могъл да имам — каза му Ралф. — Знам, че си на двадесет и девет и си мислиш, че щом си прекарал по-голямата част от живота си в училище, това ти дава право да се смяташ за един страхотно умен кучи син, но все още има да научиш някои неща — неща, които не се учат в училище.

— Това разговор между баща и син ли е? — попита Дейвид, смеейки се. — За птиците и пчелите ли ще ми разправяш сега?

По-възрастният мъж се засмя гърлено.

— По дяволите, момче! Що се отнася до секса, ти знаеш повече неща, отколкото аз. Някои неща трябва да се почувстват инстинктивно. Не, сега ти говоря за живота. А аз знам ужасно много повече неща за живота в сравнение с теб, защото съм ги правил ужасно много пъти повече.

Ралф спря за малко, посягайки към широката си квадратна челюст, за да я потърка.

— Преживял си много в твоя живот. Изгубил си родителите си, когато си бил само едно хлапе, а после баба ти е хвърлила топа, преди да пораснеш и да станеш добър. Но ми се струва, че нито един от тези факти не те е прекършил. Ти все още носиш в себе си гуляйджийското начало, заложено в теб.

Дейвид се усмихна, привикнал към прямотата на Ралф.

— Не се опитвай да звучиш толкова изтънчено. Просто остави тези приказки и кажи, че съм повърхностен.

Но Ралф не се разубеди от шегите на Дейвид. Трябваше да каже нещо важно и нямаше да се откаже, докато не стореше това.

— Не казвам, че не си го почувствал — продължи той. — Бях там, когато почина баба ти, и знам колко много те болеше. Но младите хора много лесно се изхвърлят на приказки. Просто искам да знаеш, че няма винаги да бъде така. Някой ден ще се случи нещо, което ще издълбае няколко бръчки върху лицето ти и косите ти ще побелеят от това.

Дейвид беше нетърпелив да отиде на партито и тупна нежно Ралф по ръката.

— Слушай, старче, ти ми беше и баща, и майка, и шеф, и съвест, откакто навърших седемнадесет години. Ако не съм научил това, което ми е необходимо, за да оцелея в този свят, със сигурност вината няма да е твоя.

Възрастният мъж за секунда се взря в лицето на Дейвид.

— Спомняш ли си за римския бог, за когото ми беше разказвал — онзи, дето работил с метал? Винаги съм харесвал този тип. Защото той е свързан с живота. Истинския живот. Рано или късно този човек ни спохожда всичките. И с теб ще се случи това, синко. Можем да се обзаложим. И когато преминеш през неговия огън, от теб ще остане или една ненужна купчина пепел, или закалена стомана и ще станеш по-силен от всякога. Аз само искам да бъдеш подготвен за това. Не се оставяй то да те погуби, синко. Използвай го.

Сега, когато забеляза малкия мръсен ресторант надолу по улицата, Дейвид се зачуди дали Ралф все още помнеше тези думи, дали някога се беше замислял над иронията, изразена чрез тях.

Точно преди да стигне до входа на ресторанта, вратата се отвори и един едър мъж, облечен с изтърган кафяв костюм, излезе навън. Той мина покрай Дейвид, без да го погледне, и се запъти към един очукан форд, модел 69-а година.

— Ралф?

По-възрастният мъж се обърна и го погледна. Някакво раздражение бе изписано върху бръчките около устата и очите му.

— Стана точно така, както ми беше казал, че ще стане — промълви Дейвид с глас, който наподобяваше едно непрекъснато дрезгаво шептене. — Вулкан^[2] ме настигна най-накрая. — Устните му се извиха в усмивка, изпълнена с тъга. — Бях подготвен за ковачницата, но ти не ми каза, че ще трябва да премина и през наковалнята.

Цветът от лицето на стареца изчезна и то стана сиво и отпуснато. Той отстъпи сковано и се блъсна във вратата на колата.

След като извърна главата си настрани, той присви очи и се втренчи в Дейвид.

— Кой, по дяволите, си ти?

---

[1] Крайпътен ресторант. — Б.пр. ↑

[2] Римски бог на огъня. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Докато Дейвид го наблюдаваше, старецът вдигна ръка и я прокара несигурно по лицето си. Когато коленете му се огънаха, Дейвид отскочи напред и го сграбчи през кръста, придържайки го, докато отваряше вратата на колата, за да му помогне да се качи в нея.

След като заобиколи колата, Дейвид се настани бързо и незабелязано на мястото до шофьора и се наведе към Ралф, за да разхлаби връзката и яката му.

— Ей, старче — смъмра го строго той, докато го оправяше. — Успокой се. Няма нужда да се впрягаш толкова много. Нали винаги ми казваше така? Трябва да се замислиш от време на време да се вслушваш в собствените си съвети.

Ралф изпъшка и притеснено раздвижи главата си.

— Дръпни се! Не ме натискай!

Гласът на възрастния мъж сега бе по-силен и по-дрезгав, но той все още изглеждаше блед. Отваряйки очи, Ралф премигна няколко пъти, сякаш се опитваше да фокусира погледа си.

— Откъде знаеш тези неща? — изръмжа той. — За това, че Дейвид винаги ми казваше старче, а аз му казвах да не се впряга толкова много? И това, което каза за ковачницата на Вулкан. Как можеш да...

Той престана да говори и внезапно седна изправено, а в погледа му започна да прозира нещо ново.

— Бил ли си с Дейвид? Беше ли с моето момче, когато то умря?

Моето момче. Дейвид преглътна буцата, заседнала в гърлото му. Старецът наистина го обичаше. Щеше да му бъде по-трудно, отколкото си беше представял.

Извърщайки поглед настрана, Дейвид си пое бавно въздух и прочисти гърлото си.

— Той не умря, Ралф — прошепна с бавен, дрезгав глас.

Дълго мълчание, изпълнено с напрежение, последва думите му. После Ралф се обърна на седалката, хвана дръжката на вратата и

нервно се опита да я отвори.

— Не знам какво се опитваш да направиш — измърмори той, — но не си избрал точната жертва. Трябвало е да провериш фактите. Дейвид Мур замина преди шест години, за да...

Посягайки през него, Дейвид дръпна ръката му от дръжката.

— Отиде да присъства на конференция в Гамара — довърши вместо него той, — където щяха да се съберат група умни глави и да се опитат да решат всички проблеми на тази нещастна държавица.

Когато Дейвид бе поканен да участва в едноседмична конференция в малката държава в Централна Америка, двамата с Кейти доста се бяха ентусиазирали. Беше голяма чест човек да бъде поканен там. Макар че не му се нравеше идеята да бъде разделен от жена си и сина си дори само за седмица, случаят, който му се удаваше — да размени мнение с хора, за чиито идеи беше само чел, бе вълнуващ. Това бе възможност, която човек можеше да получи само веднъж в живота.

— Ужасно ще ми липсваш — беше му казала Кейти, — но трябва да отидеш. Само се уверявай, че не ядеш някаква странна храна... или спиш на някакви странни легла.

Сега, когато си спомни думите ѝ, Дейвид се засмя дрезгаво. Беше спал в някои доста странни легла, но не в такива, за които Кейти беше говорила.

— Дължиш ми обяснение — каза Ралф, след като се беше окопитил, и върна Дейвид в реалността. — Ако си чел някои от вестниците от онова време, щеше да разбереш, че Дейвид е бил взет като заложник, когато...

— Беше вторият ден от конференцията, когато избухна революцията — продължи Дейвид. — И преди правителството да започне да евакуира чужденците, осем мъже бяха взети като заложници от бунтовническите войски. — Той спря, а гласът му стана по-плътен и още по-дрезгав. — Всички те бяха учени и нито един от тях не беше подготвен да участва във война.

— А две години по-късно онези копелета ги убиха всичките — каза Ралф. — Дейвид е мъртъв от четири години. Видяхме снимките. Те бяха нахвърлени на купчина... Сякаш не представляваха нищо, все едно че бяха боклукът от предния ден. Кървава пихтия от безбожници.

— Той извърна глава. — Четири години, а аз все още виждам тези снимки, когато затворя очи.

Дейвид също бе видял снимките. Хората, които го бяха пленили, се бяха наслаждавали, докато му ги показваха. По този начин му даваха да разбере, че тъй като всички вярваха в неговата смърт, нямаше никаква надежда за спасение.

— Лицето му го нямаше — прошепна Ралф. — Сънувам кошмари, когато си мисля за това, което са му сторили. Колко много болка е изтърпял, преди да умре.

— Не мисли за това. — Гласът на Дейвид прозвуча остро, а мускулите му бяха напрегнати. — Така нищо няма да направиш.

Поемайки си рязко въздух, той се насили да отблъсне спомените. Не биваше сега да отвличат вниманието му. Трябваше да запази самообладание.

— Ралф — каза бавно Дейвид, — искам да помислиш за нещо друго вместо това. Представи си, че в тази кървава бъркотия от безверници, в тази купчина от трупове един мъж е бил все още жив... Почти жив. Представи си, че са го занесли при някой, който е можел да го закърпи. Представи си...

Светът загуби очертанията си, когато, противно на волята му, Дейвид си спомни един мъж от миналото — безименен безмилостен доктор.

— Направих най-доброто, което можах. Ако имах някаква снимка, от която да гледам, вероятно щях да възвърна предишния ти образ. Може би. Беше, сякаш подреждах пропита с кръв картинна мозайка. Наредиха ми да те направя да изглеждаш отново като човек и аз го направих. Освен това лицето ти не е чак толкова лошо.

Лицето не беше лошо, мислеше си Дейвид сега, но не беше неговото.

Той погледна Ралф и видя, че старецът се беше навел към него и изучаваше лицето му с присвити очи, в които се четеше подозрение.

— Какво се опитваш да кажеш? — попита Ралф, като се наведе по-близо. — И откъде, по дяволите, имаш очи с такъв цвят?

Дейвид се засмя.

— Не съм ги откраднал, стари... — Той спря да говори в момента, в който приятелят му се отпусна тежко на седалката. — Спокойно. Не бива да се вълнуваш толкова много. Не е добре за

кръвното ти налягане. Като се имат предвид всичките боклуци, с които се храниш, трябваше още преди години да си умрял.

Старецът затвори очи.

— Наковалнята. Ти... Дейвид? — Последната дума бе изречена тихо и почти не се чу.

— Да, това съм аз.

— Но лицето ти... Гласът ти.

Още един моментен спомен. Тежък кафяв ботуш, който приближавате лицето на Дейвид, и последвалият му яростен ритник. Болка, която сякаш продължаваше до безкрайност.

Стискайки юмруци, той пое въздух — на няколко пъти и кратко. Трябваше да спре това. Нямахше време да се занимава с паниката, която го бе обземала преди.

— Ларинксът ми беше наранен. Повреден завинаги. — Той сви рамене. — Човек свиква с това.

Последният удар бе повредил гласа му, но именно последният удар го бе освободил. Хората, които го бяха пленили. Предполагайки, че е твърде слаб, за да се движи, го бяха оставили без надзор за доста дълго време. Дейвид бе допъзлял до джунглата и бе продължил да пълзи, докато бе припаднал.

Когато бе дошъл в съзнание, бе открил, че се намира в някаква мръсна малка стая. За него бяха полагали грижи местният лекар и семейството му. За известно време Дейвид не можеше да си спомни как бе стигнал дотам. Не разбираше защо чувства болка и защо не може да говори. Но след като изтекоха много дни и започна да оздравява, той разбра всичко. Абсолютно всичко.

Тогава Дейвид започна да крои планове да се прибере у дома — възможно най-бързо и най-безшумно.

— Не исках никакви непознати да ви казват — на теб и на Кейти — за мен — каза на Ралф сега. — Затова не отидох в Американското посолство. Трябваше да се промъкна през няколко граници, но все пак мисля, че направих каквото беше правилно. След шестте години не можех да понеса мисълта да ме тикнат при множество типове от правителството с техните строги лица, за да ме разпитват с насилие. Трябваше да се прибера у дома.

След кратка напрегната тишина Дейвид погледна към мъжа до него.

— Кажи ми какво става с Кейти.

Ралф се размърда на седалката и прокара трепереща ръка през рядката си коса.

— Сега е известна като Кейт.

— Това не ми дава никаква... — Той спря да говори. — Защо е трябвало да прави това?

— Ти беше единственият човек, който някога я бе наричал Кейти. За всички останали винаги е била Катерин. Но тя каза, че ако ще трябва да успее в бизнеса, ѝ е необходимо име, което звучи по-убедително и по-практично.

Дейвид поклати глава и сви вежди в объркване.

— Не разбирам. Какъв бизнес?

Ралф сви рамена.

— Парите от застраховката не могат да стигнат до края на живота.

— А родителите ѝ...

— Те биха ѝ помогнали. Аз също. Но тя нямаше да позволи. Каза, че всичко се е променило и тя също трябва да се промени. Било ѝ необходимо да израсне и да си завоюва място в обществото. Трябва да признае, че се справя удивително добре.

Дейвид изведнъж почувства страх от затворената кола. Не можеше да разбере какво му казваше Ралф. Беше безсмислено. Кейти. Сладката, уязвима Кейти. Бизнес дама?

Когато забеляза, че Ралф го наблюдава внимателно, той възвърна предишния си вид, прикривайки необузданата тревога, която отново щеше да го завладее.

— Разкажи ми за моя син, Ралф.

Лицето на стареца моментално се просветли, а устата му се разтегли в искрена усмивка.

— Бен е добре. Истински красавец.

Усмивката му изчезна внезапно, а очите му се замъглиха от тъга.

— Съжалявам, че не беше тук да го видиш как расте, синко. Онези хора, те...

Дейвид поклати категорично глава.

— Всичко това е минало и не си заслужава да говорим за него. Сега трябва да мисля за бъдещето.

— Дявол да го вземе, момче. Не може просто да се появиш, приличайки на някой друг, с глас на някой друг, и да кажеш, че не си заслужава да се говори за това. Ако не искаш да ми кажеш какво са ти направили, поне обясни защо са те държали. Чувал съм за френски войници, които са били освободени от Камбоджа след двадесет години плен, а руснаците са държали затворници от Втората световна война дори още по-дълго. Знам, че това се случва, но защо?

— По дяволите, ако знам. — Устните на Дейвид се изкривиха в уродлива усмивка. — Може би просто не са знаели как да спрат. Може би когато се е възстановил старият режим и тяхната първоначална цел е загубила значението си, те са продължили по навик. Защо ме оставиха жив, закърпиха ме и после продължиха да се опитват да ме убият? — Той поклати глава. — Не знам и честно казано, не ме интересува. И така, ще ми помогнеш ли сега или няма?

— Що за глупав въпрос? Разбира се, че ще ти помогна. Какво ти трябва?

— Каквото всеки син иска от своя баща, дори и да е баща от този ден. — Смеейки се, той протегна ръката си. — Би ли ми дал малко пари и ключовете от колата, татко?

Когато Ралф се засмя, Дейвид се отпусна в седалката и си пое бавно въздух. Най-накрая всичко започваше да се урежда. След шест години на размисъл за това, шест години на бленуване най-накрая то щеше да стане.

— Отивам у дома, Ралф — прошепна той. — Най-накрая отивам у дома.

ТРЕТА ГЛАВА

Кейт Мур седеше край малката дървена маса в кухнята, подпряла брадичка върху дланта си, докато наблюдаваше втренчено доклада, поставен отпред.

На няколко крачки от нея, до кухненския плот, стоеше жена на около петдесет и пет години. Беше обърната с гръб към стаята и чукаше парче свинско месо. Веда Джонсън бе икономката, готвачката и критичката, която бе живяла в къщата на Кейт през изминалите три години.

— ... мастилени петна върху масата, кламери навсякъде по пода. И кой ще трябва да изчисти всичко това? Кажи ми. Имаш изключително удобен офис в дъното на коридора. Компютърът ти е там. Както и папките, и диаграмите, и онова счетоводното, кажи го де... Защо трябва да работиш тук през цялото време, да разхвърляш и да ми се пречкаш?

— Това е моята къща — каза Кейт. — Мога да работя, където си искам. — Тя повдигна глава и погледна раздражено по-възрастната жена. — Месото не е ли крехко вече?

— Харесва ми да го удрям — отговори Веда, без да спре унищожителните си действия. — Представям си, че е бившият ми съпруг.

Кейт прихна да се смее.

— Трябваше да се досетя. Кого от многото ти мъже ще имаме за вечеря? Този, когото хвана да се търкаля в мръсното пране с онази повлекана — братовчедка ти, или онзи, който изпразни банковата ти сметка и замина за Нова Зеландия?

— Нито единия, нито другия. — Веда повдигна спитеното парче свинско месо с изражение на задоволство, разливащо се по лицето ѝ. — Това е Трой.

Трой бе съкращение от троен, тъй като мъжът беше третият Л. Д. ЛаСал в семейството му. Веда се бе омъжила за него на петнадесетия си рожден ден и го бе напуснала, преди да навърши шестнадесет.

— Трой ЛаСал имаше две страни на характера — каза Веда, гледайки втренчено филето, което все още държеше във въздуха. — Едната страна беше по-добра, отколкото добра, а другата бе по-лоша от лоша, но аз го обичах повече от всички, взети заедно. Затова все още го мразя след всичките тези години. Не е добре да обичаш един мъж прекалено много.

Като продължи да се занимава с работата си, Кейт измърмори:

— Ако се чувстваш така, защо непрекъснато ме преследваш да се омъжа?

— Защото водиш отегчителен живот. — Веда се приближи към Кейт, размахвайки дървения чук, за да посочи важността на твърдението си. — Най-вълнуващото нещо, което се случи тук в продължение на месеци, бе, когато компютърът ти се повреди и трябваше да решиш какъв друг модел да купиш, за да го замениш. — Тя завъртя очи. — Мили боже, дай ми сили. Отегчителен. Това е нещо неразбираемо. Има половин дузина мъже, които по всяко време биха се оженили за теб, само да кажеш „да“.

— Ти мразиш моите приятели — напомни ѝ Кейт, докато подреждаше работите си на три малки купчинки.

— Група миропомазани тъпанари — измърмори Веда. — Не мога да разбера как все не случваш. Сякаш на челото ти е изписано: „Истински мъже не могат да се кандидатираат“. — Тя издаде звук, изразяващ презрение. — Наскоро си мислех, че може би ти така желаяш да бъдеш. Тъпо, тъпо и още по-тъпо. Обзалагам се, че ще останеш като гръмната, ако някой от твоите предпазливи женчовци някога започне решителни действия спрямо теб.

— Предполагам, че всички мъже, за които си била омъжена, са били „истински мъже“. Извини ме, но не съм много впечатлена. Щом толкова искаш да се направи сватба, защо не се омъжиш отново? — Бутайки стола си назад, Кейт отиде до хладилника и извади бутилка минерална вода. — Правила си го толкова често, че чак съм изненадана защо не се използва магически списък на кандидати, вместо разрешение за женитба. С положителност ще се спести на окръга доста канцеларска работа.

— Много смешно. — Веда пусна сплесканото свинско месо в купата с марината и после се обърна към Кейт, поставяйки ръце на кръста си. — Така и така спорим, не ми ли каза, че ще наемеш някой,

за да направи нови рафтове в кухненския килер до края на миналата седмица? Е, добре, къде е той, а? Къде е той? Ако някой буркан с туршия падне и ме убие, ще съжаляваш за това.

— Не, няма — отговори спокойно Кейт. — Ще празнувам. И ще се уверя, че ще те погребат със зелената рокля. Онази, с която изглеждаш като цветно зеле, което е стояло твърде дълго в хладилника.

След като седна отново до масата, тя добави:

— От агенцията ще ми изпратят днес няколко кандидати. Можеш да си избереш този, който ти харесва... Защото и двете знаем, че не става дума за рафтове. Ти просто имаш някакво извратено влечение към мъже с колани за инструменти, татуировки и видими цепки на задните части на панталоните.

— Поне знам какво гледам и защо го гледам. Обзалагам се, че дори не си спомняш кога за последен път си видяла някакъв гол мъжки задник. — По-възрастната жена повдигна вежда, размишлявайки. — Или Джуниър си е свалял гащите пред теб?

Мисълта за Джуниър Тибидю — мъжа, който вероятно спеше с пижама от три части, излагайки на показ голия си задник, накара Кейт да избухне в смях.

— Всезнайка — каза тя, поклащайки глава.

— Развратница — отговори икономката, като се насили да се усмихне, докато сваляше престилката си. — Отивам до магазина за пресни зеленчуци. Вероятно няма да имат от любимата ти маруля. Ти и гостът ти за вечеря ще трябва да изтърпите някое притоплено ядене.

— Ще видим.

— Върви по дяволите, Кейт Мур! — измърмори Веда, след като взе портмонето си и излезе от стаята с наперена крачка.

Подсмивайки се, Кейт се обърна и погледна през прозореца. Макар че обичаше да дразни Веда, истинската причина, поради която Кейт работеше в кухнята, бе, че можеше да наблюдава тайничко своя седемгодишен син.

Кейт внимаваше много да се представи като една спокойна, способна майка. Не искаше Бен да се задуши от нейните тайни страхове. Но в действителност беше от типа майки, които се паникьосват всеки път, когато децата им не са пред погледа им. Кейт бе изгубила твърде много. Не можеше да понесе мисълта да загуби и Бен.

Сега, обхождайки с поглед задния двор, усети как познатото чувство на неспокойство започва да я гложди. Къде беше той?

Оставяйки работата си, тя излезе през задната врата и почти веднага забеляза червената му риза сред ниските клони на старото кедрово дърво. Само като гледаше кедъра, я засърбя гърбът, но, изглежда, бодливите иглички не безпокояха Бен. Той вероятно правеше чертеж на промените по къщичката на дървото, която от време на време през последните шест месеца планираше да построи.

Когато усети, че напрежението ѝ намалява, Кейт се засмя леко, развеселена от собствената си глупава постъпка. Бен беше прекрасен. Повече от прекрасен. Най-хубавото дете на света. Суперзвезда сред синовете.

Това, че бе създавала и отгледала сама такова чудесно момче, непрекъснато учудваше Кейт. Не че не бе бъркала. Беше допускала доста грешки, особено в началото, но за щастие Бен оставаше незасегнат от нейните провали. Нямахше никакви травми. Нито една невроза. Просто едно чудесно дете, господар на всичко, което беше проучил.

Вместо да се върне в кухнята, тя отиде до дървената люлка, която бе провесена от клона на един огромен дъб, седна на нея и започна да се люлее леко напред-назад.

Кейт бе вдовица от четири години, а бе останала сама от шест.

Шест години. Цял човешки живот.

Веда ѝ бе казвала много пъти, че се отнася несправедливо към Бен, като отказва да му намери баща. Родителите ѝ предполагаха, че всеки мъж, с когото ходеше на среща, бе кандидат за женитба. Дори Ралф започна да намеква, че може да не навреди, ако тя се замисли за задомиане.

Но Кейт не беше сигурна дали някога ще се омъжи отново. Нямахше начин да се повтори онова, което беше с Дейвид. Никога не можеше да обикне някого така, както бе обичала Дейвид. Дори и да беше възможно, Кейт нямаше да позволи да се случи.

Нейната прекалено самоуверена икономка бе права за едно нещо. Тази любов боли прекалено много, когато я загубиш.

Докато седеше, взирайки се в къщата — нейната красива къща със скъпоструващ ремонт — внезапно си я представи във вида ѝ преди осем години.

Тогава бе едно неопитно двадесет и две годишно момиче, което се стараеше да се хареса. Бе жадна за щастие, изпълнена с желание за Дейвид. Дейвид, от друга страна, бе на двадесет и девет. По-голям и по-мъдър. Напълно сигурен в себе си. Погълнат от любов.

Точно в онзи ден, две седмици преди сватбата им, те се бяха загубили. Дейвид винаги се объркваше и винаги енергично отричаше това. Наричаше го проучване на нови места за срещи.

Бяха забелязали къщата в един и същи момент. Малката табелка „За продан“, която бе закована върху предната ограда, затлачена от бурени, изглеждаше толкова стара, колкото и самата сграда. Според Кейти къщата можеше да се използва като декор на разказ за духове или за музика към тъжна любовна песен. Но на Дейвид не му изглеждаше така. Той бе погледнал зад хлътналата веранда и закованите прозорци и бе открил един дом. Техния дом. Нещо различно. Нещо изключително само тяхно.

Когато се завърнаха от медения си месец, въпреки че ремонтът беше започнал, в къщата едва ли можеше да се живее. Но те останаха там. Живееха, любеха се и се опитваха да поддържат брака си сред бояджии, водопроводчици и дърводелци.

Една нощ, както лежаха заедно на пода пред камината в стаята, която някой ден щеше да бъде спалнята им, Дейвид внезапно седна изправен и погледна надолу към Кейти.

— Знаеш ли какво е това? — попита той, посочвайки предмета, който държеше в дясната си ръка.

Кейти разгледа лицето му. Скъпо лице. Лице, което я караше да се засмее само като го погледнеше. Въпреки че съпругът ѝ не можеше да мине за красив, той привличаше хората само със самоуверената си усмивка и светлинката в очите.

Тя бе останала очарована от очите на Дейвид от самото начало. Трябваше да бъдат кафяви. Или поне такава бе теорията на Кейти. Господ започнал да ги прави кафяви, но нещо отклонило вниманието му за известно време. Затова вместо кафяви, очите му бяха златисти. Не жълти като на котките. А златисти. Като мед. Като отлежало уиски. Като лъч светлина, видян през димна мараня.

Точно в този момент замъглените му златисти очи не блестяха. Бяха тъмни, а едната му вежда бе извита в усилието му да се концентрира.

Кейти предусети, че ще последва някаква лекция. В такива моменти съпругът ѝ не само изглеждаше като професор по икономика, но и звучеше като такъв.

— Знаеш ли какво е това? — повтори той.

Свеждайки поглед, тя разгледа предмета в ръката му.

— Тапа от шампанско?

— Грешка. Това е тапа от шампанско.

Професор по икономика, който в този момент бе на границата на трезвото състояние.

— Но трябва да помислиш за нещо повече от това, което виждаш — продължи той. — Това представлява днешната вечер. Всичко, свързано с нея. Как ядохме с пръсти студеното печено пиле, как пихме шампанско от чашите за сок, които деканът ни даде, как се любихме върху едно платнище, което мирише на стърготини и боя.

Тя се наклони напред и погледна по-отблизо.

— Всичко това в този малък предмет?

— Можеш да се обзаложиш за сладкото си дупе, че е така. Това и нещо повече. Много, много повече. Това парче компримиран корк представлява нашата вечер. И след като спомените траят толкова дълго, колкото му се иска на човек, този — той вдигна ръката си, като държеше високо корковата тапа — ще бъде завинаги. — Дейвид я стрелна с поглед. — Ще ме последваш ли?

— Навсякъде — промълви тя, усмихвайки се.

— Добре. — Той се изправи на крака, дръпна и нея и започна да я тегли след себе си навън от стаята.

— Къде отиваме?

— Отиваме да скрием нашето „завинаги“, така че никой да не може да ни го открадне.

Тя го следваше, докато той ходеше напред-назад, поглеждайки през храстите в занемарената градина, и търсеше уединени местенца в техния нов — стар заден двор. И двамата бяха голи.

Накрая той спря пред дъба. След като го обиколи няколко пъти, повдигна ръката си и започна да разчиства листата в една дупка от чеп, която се намираще на няколко сантиметра над главата на Кейти.

— Това ще свърши идеална работа. — Той се извърна към нея и ѝ подаде корковата тапа. — Добре, сега трябва да я целунеш.

Тя се засмя и стори това, което ѝ беше наредено.

— Сега трябва да целунеш мен... Но този път истински.

Тя отново направи каквото ѝ беше казал.

След петнадесет минути Дейвид дишаше неравномерно, а ръцете му се движеха неспокойно по голия ѝ гръб, притискайки я по-близо.

— Защо не вземем одеяло? — прошепна дрезгаво той, докосвайки устните ѝ. — Идеята да се любим в задния двор е страхотна — както всички мои идеи — но трябваше да донесем едно одеяло.

— Не излязохме навън, за да се любим. — Тя се притисна към него и това го накара да изпъшка. — Дойдохме тук, за да скрием нашето „завинаги“.

— Това не е извинение.

След като я целуна и приласка отново, той се отдръпна и погледна нагоре към дупката на чепа. После целуна корковата тапа точно там, където нейните устни я бяха докоснали преди.

Докато тя го наблюдаваше, изражението му се промени. То стана сериозно и напрегнато.

— Това е завинаги, Кейти — прошепна Дейвид, а гласът му прозвуча грубо, малко развълнувано, докато се взираше в очите ѝ. — Ти и аз. Завинаги.

— Завинаги — повтори Кейти тогава.

— Завинаги — прошепна Кейт сега.

Но не беше завинаги. Нямаше и две години и той си бе отишъл от нея.

А после умря.

Кейт се извърна леко в люлката и повдигна главата си, докато откри дупката от чепа, запълнена отново с мъртви листа. Мъртви листа, натрупвани с години.

Потръпна леко и затвори очи, като се бореше мълчаливо със скръбта, която я съсипваше, и със самотата, изпълваща цялата ѝ душа.

Не мога да направя това отново, каза си тя. Не можеше да позволи на чувствата да я завладеят. Ако Веда се върнеше и завареше Кейт да седи в люлката и да плаче за миналото, щеше да я наругае. По-възрастната жена щеше да се заяжда, да я укорява и да предсказва гибел, като разправя, че ако не си намери мъж, всичките ѝ женски части ще изсъхнат и ще паднат.

Веда знаеше как да използва думите.

— Трябва да си намеря мъж — каза Кейт на глас, накланяйки се назад с люлката.

Когато отвори очи, някакъв мъж стоеше точно пред нея.

За известно време Кейт остана, както си беше, оглеждайки го от горе до долу, чудейки се дали беше истински. Когато осъзна какво правеше, тя се изправи бързо и се обърна с лице към него.

Мъжът в задния ѝ двор беше непознат. Непознат, с лице, което сякаш бе изсечено от скала. Беше силно и привлекателно, макар и грапаво и заплашително мъжествено. Беше висок, с широки рамене. Но сякаш бе боледувал скоро и височината и широчината на рамената му не се връзваха с тялото му, което като цяло беше слабо. Косата му беше по-дълга, отколкото бе модерно сега. Носеше обикновена синя памучна риза. Бе пъхнал и двете си ръце в задните джобове на прилепналите по него дънки.

Той не помръдна и не проговори. Просто стоеше срещу люлката и я гледаше втренчено. Погледът му не беше небрежен. Той пронизваше и изглеждаше почти свиреп в неговата напрегнатост. Това накара Кейт да отстъпи леко назад.

Секунда по-късно, когато погледът му започна да се движи по лицето ѝ, Кейт изпита чувството, че той търси нещо, което не беше там.

И после мъжът направи най-странното нещо. След като поклати леко глава, се обърна и си тръгна.

— Чакайте! — извика Кейт след него.

Когато той спря, тя забърза да го догони.

— Извинявайте, ако съм била груба. Това е просто защото забравих, че ви изпраща агенцията. — Кейт направи кисела физиономия. — Предполагам, че се почувствах малко неловко да ме хванат да мечтая.

Тя се усмихна.

— Ако влезете вътре, можем да пием по чаша кафе... И ви обещавам, че ще бъда много по-действена по време на разговора.

Без да дочака отговор, Кейт тръгна към задната врата.

— Наистина отчаяно се нуждая от помощ — каза тя, докато отваряше мрежестата врата. — Икономката прави живота ми ужасен. Не че това е нещо ново, но тя е станала по-лоша от обикновено, защото през изминалите няколко седмици нямаше кой да ни помогне.

Прибягнала е до помощта на няколко съседски момчета. И всеки ден трябва да слушам оплакванията ѝ от музиката, която те пускат, докато работят, и как никога не успяват да свършат работата, както тя иска. Така че, ако може да се договорим, вие ще спасите живота ми.

Обикновено Кейт не говореше толкова много на един напълно непознат мъж, но просто бе малко обезкуражена от начина, по който той продължаваше да я гледа. Наблюдаваше я безмълвно и съсредоточено.

Кейт наля в две чаши кафе, занесе ги на масата и кимна към единия от столовете.

— Моля, седнете. Както вероятно предполагате, аз съм Кейт Мур, а вие сте?

Той не отговори веднага. Вдигна едната си ръка, избърса избилите капчици пот от веждата си и няколко пъти си пое несигурно въздух. Секунда по-късно, без да поглежда Кейт в очите, каза:

— Смит. МакКинзи Смит.

Имаше най-необикновения глас, който някога бе чувала. Нисък, тих и дрезгав. Някакъв странен, почти еротичен звук, от който я побиха тръпки — бавно, надолу по гърба, косата на врата ѝ настръхна.

Знаеше, че бе повлияна силно от това, но си каза, че вероятно бе така, тъй като този мъж я бе хванал в един уязвим момент. Миг, в който Кейт внимаваше никой да не я забележи.

Поклащайки леко глава, тя дръпна стола срещу него и седна.

— Защо не ми кажете нещо за предишните си работодатели и с какво точно сте се занимавали...

Телефонът извънтя, преди да успее да довърши въпроса си. След като се извини, Кейт стана и вдигна слушалката.

— Дъглас! — възкликна тя, приятно изненадана миг по-късно. — Кога се върна?

Докато слушаше плътния глас по телефона, вниманието на Кейт бе отвлечено от мисълта за мъжа, който се намираше на няколко крачки от нея. Той продължаваше да я гледа съсредоточено, заслушан явно в разговора ѝ.

— Радвам се, че си изкарал приятна екскурзия. Беше ли... Съжалявам, довечера не мога. Ще имам гости за вечеря. Всъщност ще идва първият съпруг на Веда. — Тя се изсмя. — Това е наша тайна шега. Джуниър Тибидю ще дойде на вечеря и не, ти не можеш да

дойдеш. Знаеш, че изнервяш Джуниър. Правиш го нарочно. И това, мога да добавя, е много детинско от твоя страна.

Когато МакКинзи Смит се размърда на стола, тя погледна отново към него. Изражението му бе променено. Слисаният неспокоен поглед бе заменен с нещо, което тя не можеше да разбере. Гняв? Болка?

— Можеш ли да ми се обадиш по-късно, Дъглас? Хвана ме точно по средата на нещо.

След като затвори, Кейт се обърна към мъжа на масата.

— Нещо не е наред ли? Болен ли сте?

С видимо усилие чертите на лицето му се отпуснаха и той поклати глава.

— Добре съм.

Кейт не настоя. Знаеше, че някои мъже мразеха да бъдат болни и го смятаха за проява на слабост.

Когато седна, забеляза някакво любопитство в очите му, докато той гледаше към купчината листове върху масата.

— Понякога работя тук — обясни тя, — макар Веда да ме ругае за това, че съм в нейната кухня.

— Какъв вид работа?

Тя отпи от кафето.

— Виждали ли сте центровете за експресни автомобилни услуги?

Той сви вежди, съсредоточавайки се.

— Червено-белите автомивки? Трябва да съм минал покрай половин дузина по пътя си насам.

— Не съвсем. Притежавам само шест в целия район на Далас Форт Уърт. — Тя се усмихна, като забеляза изненадата му. — Да, мои са. Започнах с първата преди четири години. Сега имам десет в целия щат и ще добавя още две в района на Хюстън след около месец. Следващата година планирам да...

В този момент задната мрежеста врата се тресна силно.

— Добре — каза Бен, който, плъзгайки се, спря до Кейт. — Добре, този път стана. Първо ще издигна стените, а после ще изрежа прозорците и вратата. Така...

Той спря да говори и отклони леко погледа си към мъжа, който бавно се изправяше.

Цялата стая се наелектризира от някаква енергия, която сякаш се излъчваше право от МакКинзи Смит. Сухожилията на врата му изпъкнаха, докато той преглътна два пъти. Погледът му нито за миг не се отдели от лицето на Бен. Гледаше втренчено сина на Кейт, така както по-рано бе наблюдавал нея. Но този път в очите му се четеше нещо по-различно. Беше някаква болезнена смесица от равни части тъга, радост и неудържима печал и тя се зачуди дали нейният син не бе извикал по някакъв начин болезнени спомени у него.

— Това е синът ми — каза тихо Кейт. — Бен, това е господин Смит. Той кандидатства за работата на общ работник.

— Сръчен ли си? — попита Бен с преценяващ поглед. — Знаеш ли как да построиш къща на дървото?

МакКинзи Смит поклати утвърдително глава.

— Нает си — каза момчето и се обърна, за да си вземе една ябълка от купата на кухненския плот.

— Бен!

Той погледна назад към майка си.

— Няма да отнемам цялото му време. Ти също можеш да го използваш.

След като се качи на стола, момчето седна върху кухненския плот и започна да търка ябълката в блузата си, за да я избърше.

— Мивката в малката баня прави така, когато водата се оттича. — И той издаде вулгарен звук. — На мен ми е смешно, но мама казва, че някои хора няма да помислят, че е толкова забавно. Предполагам, че говори за господин Олбrait и Гарднър Ървин Бенет. Те не мислят, че нещо е...

— Достатъчно! — заповяда Кейт, преглъщайки с мъка, за да не се засмее. — Опитваме се да говорим за работа и нямаме нужда от теб тук през цялото време.

Бен скочи от плота и за последен път погледна преценяващо непознатия мъж.

— Мисля, че ще се справиш идеално. Ноктите на пръстите ти не са лъскави.

— А за теб белег за истински мъж са неоформените нокти? — попита с дрезгав и спокоен глас МакКинзи, повдигайки въпросително едната си вежда.

— Точно така. — Бен поклати рязко глава в потвърждение. — А ние се нуждаем от истински мъж, нали, мамо? Веда казва...

— Излез навън — каза бавно и ясно Кейт. Беше чула достатъчно за истинските мъже за един ден.

Миг след това Бен излезе навън с бясна скорост, затръшвайки вратата.

— Съжалявам за прекъсването — извини се Кейт. — Никога не успявам да убедя Бен, че аз съм възрастният, а той е детето.

След като зае отново мястото си до масата, тя посочи на МакКинзи да направи същото.

— Работата, която трябва да се върши тук, не е сложна — каза му тя. — Обикновени поправки, малко дърводелство. Сигурна съм, че ще се справите. — Кейт повдигна глава, срещайки погледа му. — Носите ли препоръки? Хората от агенцията сигурно са ви казали, че съм прекалено придирчива към този, който работи при мен. Истината е, че когото и да наема, ще живее над гаража и затова ще има голям контакт със сина ми — независимо дали иска или не — допълни тя, като направи кисела физиономия. — Затова добрите препоръки са от съществено значение.

— Ралф Сютър ще ми даде препоръка.

Кейт премигна два пъти.

— Вие познавате Ралф?

Ралф Сютър бе най-добрият приятел на починалия ѝ съпруг и негов наставник. Човекът, който бе приютил Дейвид след смъртта на баба му. Но Ралф бе приятел и на Кейт. Не бе сигурна дали без Ралф щеше да оцелее, след като съпругът ѝ бе загинал.

— Ралф ме изпраща тук — каза МакКинзи Смит, — а не от агенцията по труда.

Усмивайки се, Кейт въздъхна с облекчение.

— Трябва да сте светец, щом като Ралф ви препоръчва. Той доста покровителства двама ни — мен и моя...

— Върнах се — каза Веда, потвърждавайки думите си, като влезе в кухнята с провиснала надолу дясна ръка под тежестта на платнена пазарска чанта.

Кейт завъртя очи. В момента нямаше нужда от друго прекъсване.

— Веда, това е господин Смит — каза тя, без да положи усилие да прикрие неудовлетворението в гласа си. — Той е тук във връзка с

работата на общ работник и аз се опитвам да поговоря с него.

След като остави чантата върху кухненския плот, икономката на Кейт се обърна да огледа МакКинзи Смит. Мъжът се бе изправил при нейното влизане.

Веда отмести бавно погледа си от него.

— Какво е това? — попита внезапно тя, посочвайки към мястото зад него.

Когато той се извърна, за да се огледа, Веда проучи за секунди задните части на неговата анатомия. Онази част, която бе покрита от плътно прилепналите дънки. Усмивайки се със задоволство, по-възрастната жена погледна Кейт и вдигна ръце в знак, че се предава.

МакКинзи Смит се обърна отново и премести погледа си от Веда към Кейт.

— Не видях нищо.

— Вероятно очите ми отново са ми изиграли лоша шега — каза възрастната жена, свивайки рамена. — Имате ли колан за инструменти?

Той се втренчи за момент в нея и после по устните му, издаващи сила, се разля усмивка.

— Мога да си намеря.

И двете жени просто не помръднаха от местата си. Гледаха втренчено, едновременно изумени и очаровани от усмивката, която мигновено го превърна в друг човек.

— Направи го — каза Веда, флиртувайки открито сега. Тя стрелна Кейт с поглед. — Наеми го.

Развеселена и в същото време ядосана, Кейт се обърна към МакКинзи Смит.

— Ще проверя при Ралф, но вие, изглежда, получихте работата. Сега ще ви покажа апартамента и може да обсъдим заплатата. Можете ли да започнете от утре? — Тя направи кратка пауза. — Имам предвид, ако желаете тази работа.

— Искам я — увери я той. — Но ако ви е удобно, ще дойда тук утре рано сутринта и тогава ще разгледам апартамента. Колкото до заплатата, дайте ми колкото мислите, че е справедливо. Сигурно място, където мога да спя, редовно ядене — това е повече, отколкото съм имал от дълго време. Дълго време — повтори той с онзи дрезгав,

шепнещ глас, докато отваряше задната врата и излезе, без да каже нищо друго.

— Странен мъж — измърмори Кейт, загледана след него.

— Интересно лице — противопостави се Веда, след като се премести до кухненския плот и започна да разопакова продуктите. — Аз лично харесвам този суров поглед, издаващ сила. Забеляза ли очите му? Те бяха необикновени.

— Не чак толкова. Дейвид имаше същия цвят очи. — Кейт веднага бе забелязала замъглените му златисти очи. — Формата е различна, но цветът е същият.

— Не говоря за цвета. Историята на този мъж се чете в очите му. Човек не придобива такъв поглед, занимавайки се с бране на маргаритки. Бих казала, че нашият нов работник е преминал няколко пъти през ада.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Можеше поне да ме предупредиш — караше се Ралф. — Когато Кейт се обади и започна да задава въпроси за МакКинзи Смит, за малко да не се усетя навреме.

Дейвид премина с мобифона през стаята и застана до прозореца, който гледаше към задния двор.

Беше вечерта след първия му работен ден. Веда го бе развела из къщата, докато Бен беше на училище, а майка му бе излязла да се погрижи за бизнеса си. Икономката беше посочила нещата, които се нуждаеха от оправяне в къщата и в двора. По време на обедната почивка беше преместил малкия си багаж в апартамента над гаража.

Преди шест години малкият апартамент бе използван като жилище за гости. Там отсядаха родителите на съпругата му по време на честите им посещения. Мястото бе достатъчно отдалечено от къщата и Кейт не се срамуваше да се люби, когато те бяха там.

Сега апартаментът изглеждаше по-функционален. Мебелировката и цветовата гама бяха неутрални като в хотелска стая. Опит, предположи той, да се даде възможност на всеки наемател да добави нещо от себе си.

Дейвид нямаше да добави нищо. Трите стаи на апартамента бяха добре подредени и чисти, а на вратата имаше здрава ключалка. Това бе всичко, от което се нуждаеше.

— Общ работник? — продължи Ралф невярващо. — Какво, по дяволите, си намислил? Помниш ли лампата, която монтира в магазина? Онова проклето нещо едва не ме уби с ток. Не искам да нараня чувствата ти, синко, но истината е, че винаги си бил с две леви ръце, що се отнася до инструментите.

— Вече не съм. — Дейвид направи кисела усмивка. — Човек разбира колко много неща може да прави, когато от това зависи животът му. Имам шест години опит с физически труд.

Ралф изруга тихо под носа си.

— Къде беше снощи? — Старецът не се опитваше повече да крие безпокойството си. — Когато разбрах, че не си й казал, а не се върна тук, започнах да се притеснявам.

— Съжالياвам. Изкарах нощта, разхождайки се с колата наоколо. Трябваше ми малко време да помисля. — Той наведе глава и прокара ръка през косата си. — Не можах да й кажа, Ралф. Почти успях на няколко пъти, но тогава започвах да мисля за... — Дейвид спря да говори и поклати глава. — Просто не можах.

— Страхувах се, че промените ще те наранят — каза тихо Ралф. Дейвид си пое бавно въздух.

— Знаех, че ще бъде различно. Знаех, че животът не е спрял само защото аз не съм бил тук, за да го видя. Но си мислех, че ще мога да се справя с това. Грешал съм — призна той, шепнейки тихо. — Разбрах, че не мога просто да се появя и да кажа: „Това съм аз. Изглеждам по-различно, гласът ми е по-различен, но въпреки всичко това съм аз. Направете ми място“.

През изминалите шест години Дейвид бе прекарал доста време, размишлявайки какво ще прави, когато най-накрая се прибере в Далас. Но никога не се бе замислял за проблемите, които неговото възкръсване щеше да създаде.

— Не ми каза, че тя е Кралицата на автомивките. Има по едно от тези дяволски неща на всеки ъгъл и тя го притежава. — Спря да говори, а пръстите му импулсивно стиснаха слушалката. — Изглежда, че си е прекарвала отлично времето, докато ме е нямало. Как успява да държи в подчинение толкова мъже?

Кейти беше девствена, когато двамата с Дейвид се ожениха. Напълно доверлива и всеотдайна. Сладка и срамежлива в леглото.

Жената, която го нае на работа, не беше срамежлива.

Предния ден, след като си бе тръгнал от къщата й, Дейвид бе отишъл до градската библиотека, за да разгледа старите издания на местните вестници и списания. Бе преснимал всички статии, в които се споменаваха името й.

По-късно бе паркирал отстрани на пътя, съсредоточавайки вниманието си върху годините след набедещата му смърт. Откри, че статиите съдържаха повече неща за личния й живот, отколкото за работата й. Изглежда, тази Кейт бе сменяла мъжете си като носни кърпички.

— Това не е всичко. — Гласът на Ралф прозвуча строго и го върна в реалността. — Не си й казал не само защото тя е преуспяваща бизнес дама и като вдовица има няколко приятели от мъжки пол. Очевидно има и нещо друго.

Предния ден, когато я бе чул да разговаря по телефона с един от мъжете и бе осъзнал, че този мъж, както всички останали, я бе докосвал и любил, му се прииска да се нахвърли върху нея и върху тях.

Но Ралф беше прав. Това не беше истинската причина, поради която той не бе разкрил пред Кейт самоличността си.

— Не можах да открия Кейти в нея — каза бавно и дрезгаво той. — Не познавам тази жена. Тя е красива и страшно секси. Но аз не я познавам.

Неговата нежна и уязвима Кейти си бе отишла. Кейт бе заела мястото ѝ.

Дейвид имаше нужда от своята млада съпруга. Това чувство не го бе напускало никога и никога не бе намалявало. През шестте години пленничество единственото нещо, което му даваше сили да оцелее, бе отчаяната необходимост да се върне при Кейти.

Но точно както в съня, Кейти си бе отишла. И още веднъж Дейвид бе останал сам в лабиринта.

— Не, не съм сам — каза неочаквано той.

— Какво?

— Не съм сигурен за много неща, Ралф. Все още се опитвам да поставя всичко на място в съзнанието си. Но едно нещо е безусловно и непроменено. Аз имам син.

Имаше нещо в светските новини на един от последните броеве на вестниците, което не можеше да излезе от ума на Дейвид. Авторът на съобщението намекуваше за предстоящ брак на Кейт Мур и, изглежда, всеки в града се обзалагаше за това кого ще избере като свой следващ съпруг.

— Приех работата, без да знам всъщност какво правя — каза бавно Дейвид. — Струва ми се, че исках да се навъртам тук за малко, да преценя нещата, докато реша какво да правя. Но се радвам, че приех. Трябва да бъда близо до Бен, да видя как плановете на майка му за бъдещето ще се отразят на него. Трябва да бъда с момчето, Ралф. Трябва да се убедя, че то е здраво и щастливо. И че ще бъде така и занапред.

— А ако не стане?

Дейвид поклати глава.

— Не знам. Ще мисля за това, когато му дойде времето.

След като прекъсна връзката, той хвърли телефона на леглото и отиде да седне в голямото кресло близо до прозореца.

Ралф бе разстроен. Разстроен и обезпокоен. Искаше му се да чуе от Дейвид уверение, че всичко ще бъде наред. Нужно му бе той да се разкрие пред него. Но имаше неща, за които Дейвид не можеше да говори. Все още не можеше. Не и докато не ги бе изяснил първо за себе си.

Като начало трябваше да открие причината за гнева и яда, който изпитваше към жената, която преди — но не и сега — бе била негова съпруга.

Дейвид се усмихна кисело. Приспособяването към свободата не бе толкова лесно, както си го бе представял.

Зачуди се колко процента от сегашната му дезориентация се дължаха на липсата на сън. Ще настъпи ли някога време, когато ще може да изкара една цяла нощ, без да се събуди, облян в студена пот? Кога ще спре да се притеснява да отиде, където му се иска и да направи каквото желае? Кога думата „свободен“ ще започне да има истинско значение?

Когато вратата се отвори, Дейвид погледна рязко нагоре. Вече беше на крака, заел отбранителна стойка, преди Бен да влезе в стаята.

— Почуках — обясни момчето, — но ти не ме чу. Знаех, че си вътре, щото те видях от кедъра.

Издишайки бавно, Дейвид седна обратно на мястото си и се опита с всички сили да отпусне мускулите си, докато изучаваше момчето, което бе негов син.

Седем. Синът му бе на седем години. Не можеше да разбере напълно това. Последния път, когато го бе видял, Бен беше едно бузесто дете, което се опитваше да пристъпва. Едно бебе. А сега бе наполовина пораснал.

На Дейвид бяха необходими големи усилия, за да се въздържи да не сграбчи момчето и да го задържи в прегръдките си. Мили боже, мразеше да се прави на непознат пред собствения си син.

Но всичко ще се промени, той беше уверен в това. Просто трябваше да бъде търпелив. Щеше да мине време, преди да навакса

всичките тези години, които бе пропуснал.

— Крия се — каза му Бен сега.

Дейвид повдигна едната си вежда.

— Така ли трябва да е? Не го правиш много добре. Все още те виждам.

Момчето се изкиска.

— Не от тебе, глупчо. От чичо Джулиън. Каза ми да му викам чичо, но той не ми е такъв, затова не разбирам защо трябва да го наричам така.

Бен се разхождаше, докато говореше, разглеждайки внимателно стаята.

— Нямах ли някакви снимки? — попита той, поглеждайки през рамо. — Аз имам снимки навсякъде из къщата. На лели и чичовци... истински чичовци, не като чичо Джулиън. На няколко братовчеди и един умрял дядо, и един жив дядо, и друг, който ми е почти дядо — това е Ралф. Има и много снимки на моя баща.

Той спря да върви и се извъртя.

— Искаш ли да видиш снимка на баща ми? Мога да се промъкна обратно вътре, без да ме забележат, и да взема една да ти покажа. Най-много харесвам онази, на която язди кон. Макар че не прилича на каубой. Прилича повече на един от полицаите, които яздят в парка. Но не е и съвсем като него. Майка ми казва, че бил учител в университет и преподавал икономика. А това е онази работа за купуването и продаването. Той сега е мъртъв.

Бен изрече последните думи равнодушно, все едно че говореше за нещо, което бе гледал в някакъв филм. Сякаш смъртта на баща му не бе свързана с действителността.

Дейвид се изправи и отиде до прозореца, заставайки с гръб към момчето.

— Липсва ли ти? — попита тихо той.

— Разбира се. Умрял е, когато съм бил малък, затова не го помня, но се правя, че си го спомням. Гледам снимките и се преструвам, че си спомням как съм яздил кон с него. Или как сме играли бейзбол или нещо подобно. Разбира се, че ми липсва.

Когато Дейвид се обърна отново, Бен го погледна сурово.

— Но това не означава, че майка ми трябва да се омъжи за един от приятелите ѝ само за да имам баща. Така или иначе никой от тях не

става.

— Защо да не става?

Поклащайки глава, Бен завъртя очите си и направи изразителен жест.

— Всички са чешити. Джуниър е добър, но не е... не е спортен тип. Носи само костюми. Не можеш да спортуваш с костюм — каза той с глас, изпълнен с презрение. — Всеки знае това. Ако имам нужда от баща, както казва Веда, не разбирам защо да не мога да си избира онзи, който ми харесва. Мога да намеря някой много по-добър от Джуниър или господин Олбрайт, или чичо Джулиън.

Дейвид се засмя.

— Мислиш ли?

— Да. Като господин Шерууд — бащата на Боби Шерууд. Неговата жена избягала с някакъв кучи син, каубой, и точно сега той си няма жена и затова го доведох вкъщи да му покажа майка ми. И той много я хареса. Така ми каза. Искаше да я заведе на някакво място, където се надпреварват кой ще изпие най-много бира и ще изяде най-много люти чушки, без да му стане лошо. — Бен въздъхна. — Но тя не отиде.

Дейвид преглътна смеха си.

— Господин Шерууд ми изглежда добър човек. Какво имаше против него майка ти?

— Момичешки истории — отговори Бен, завъртайки отново очите си. — Каза, че той говори твърде много лоши думи и че плюе. Тя ми е говорила, говорила, че не е честно да не харесваш някого, само щото той е различен от теб. А тя не харесва господин Шерууд, само щото той е различен от нея. Казва, че това не било същото. Каза, че ще поддържа правото му да плюе, докато е жива. Но каза, че тя също има права и нейно право е да си избира приятели, които не плюят.

Този път Дейвид не успя да сдържи смеха си. Поклащайки глава, той каза:

— С положителност знаеш доста думи за седемгодишно дете.

Бен кимна.

— Миналата година ми изследваха мозъка.

— Така ли? И какво излезе?

— Казаха, че имам един наистина много добър мозък. Искаха да ме преместят в трети клас, но аз не исках и затова майка ми им каза да

не го правят. Вземам частни уроци, където показвам колко съм умен. А в училище мога да бъда точно толкова тъп, колкото и останалите деца.

— Планът ти изглежда добър — каза Дейвид, извърщайки се отново рязко настрани.

Бе започнал да крачи, преди да осъзнае какво прави. По дяволите, реагираше като някакъв първокласен глупак. Пречупваше се вътрешно, защото тази Кейт се бе справила точно както трябва с възпитанието на Бен.

Поемайки бавно въздух, той призна с неохота пред себе си, че не иска да одобри стореното от нея. Щеше да е по-лесно, ако откриваше само грешки.

Положи усилие да отпусне напрегнатите мускули на раменете си. После разтвори здраво стиснатите си юмруци. Трябваше да внимава. Ако смяташе да взема правилните решения — решения, които да повлияят на бъдещето на Бен — Дейвид трябваше да намери начин да бъде обективен.

Кейт излезе през задната врата и застана на верандата, оглеждайки бързо двора. Когато чу смеха, идващ от отворения прозорец на апартамента над гаража, тя се запъти незабавно в тази посока.

След като стигна до най-горното стъпало на дървените стълби, тя намери вратата отворена. Макар че виждаше ясно сина си, МакКинзи Смит бе извън обсега на нейното полезрение.

Бен, който седеше в креслото в противоположния край на стаята, се бе превил на две и крещеше, смеейки се гръмогласно:

— Направи го отново, Мак, направи го отново!

Секунда по-късно момчето се изправи внезапно, а смехът му утихна.

— Защо си обличаш ризата? Искам да видя отново как мърдат мускулите ти.

И в следващия момент Мак застана на прага с лице към нея, докато пъхаше тъмната си риза обратно в дънките.

— Бен — каза той, без да сваля поглед от Кейт, — открит си.

Минавайки покрай него, тя сложи ръце на кръста си и погледна надолу към сина си.

— Извиних те пред Джулиън и той бе достатъчно любезен да приеме извинението, но по-добре е това да не се повтаря повече. Говоря сериозно, Бен. Следващия път, когато се държиш невъзпитано с него, ще му позволя да ти прочете още една приказка преди лягане.

— Нали няма да го направиш наистина? — попита Бен, като я гледаше втренчено с неприкрит ужас.

— О, да, разбира се, че ще го направя.

— По-добре ще е да ме оставиш да умра от глад. Или да ме заключиш в килера при куп черни паяци по прозорците. Или да ми отрежеш някой от пръстите. — Момчето погледна към Мак. — Той ми чете бебешки книжки. Последния път беше Ръмбълстикен... И си преправяше гласа. — Бен завъртя очи. — Все едно че наистина е принцеса. Да, така е.

— Така ли? Глупости! — каза Кейт, като с мъка се опитваше да сподави смеха си. — Отиваш в къщата, влизаш във всекидневната и казваш лека нощ на Джулиън. После се качваш горе в банята, пускаш вода и влизаш във ваната. Ясно? Всичко както ти казах. И този път си облечи чисто бельо.

Бен си тръгна, мърморейки:

— Добре, но няма да му викам чичо, защото не ми е чичо и не разбирам защо...

Кейт погледна Мак, усмихвайки се извинително.

— По-добре да ви предупредя още отсега. Той ще обсеби живота ви, ако му позволите. — Тя се намръщи. — Мили боже, забравих да му кажа да използва сапун. Винаги успява да намери вратичка да се измъкне.

След като се обърна да си върви, тя добави:

— Съжалявам, че ви е обезпокоил. Спокойно може да му казвате да изчезва. Не мога да гарантирам, че това ще свърши работа, но не се притеснявайте да опитате.

— Той не ме безпокоеше.

Нещо в гласа му — сила или решимост — нещо, което липсваше предния ден, я накара да се обърне към него.

— Бен се криеше от вашия приятел — продължи Дейвид. — И от това, което ми каза, трябва да призная, че той реагира много разумно. „Чичо Джулиън“ звучи като някой, от когото всеки здравомислещ човек би се скрил.

Кейт премигна обърквана, а секунда по-късно лицето ѝ почервения от яд.

— Какво ви засяга това? — попита сопнато тя. — Само защото синът ми е нарушил спокойствието ви, не ви дава право да се бъркате в личния ми живот. Обикновено така ли говорите с вашите работодатели? Ако е така, не се учудвам, че си търсехте работа.

Когато тя свърши, в стаята настъпи тишина, която явно притесняваше повече нея, отколкото МакКинзи Смит.

— За това не стана въпрос вчера по време на разговора ни — проговори най-накрая той. Думите му прозвучаха провлачено, рязко и тихо. — Затова не можете наистина да ме вините, че не съм спазил правилата. Очаква ли се от мен да пълзя пред вас, когато минавате наоколо? Или да докосвам челото си като поздрав? Може би предпочитате нещо по-изтънчено? Какво ще кажете да призная чрез собственото си поведение на обезличаване разликата в социалното ни и икономическо обществено положение?

Невероятно, но в дрезгавия му глас и в мътните му очи с цвят на мед имаше нотка на развеселеност. Идиотът ѝ се присмиваше.

Кой беше този мъж? Какво представляваше? От всяка негова дума личеше, че е интелигентен и образован. Защо тогава бе постъпил на работа при нея като общ работник?

Ще трябва да поговори надълго с Ралф, реши Кейт, смръщвайки вежди.

— Не ставайте смешен — каза най-накрая тя. — Това, което очаквам от вас, освен добре свършената работа, е да сте учтив. Обикновени старомодни добри обноски. Разбира се...

Тя замълча и премигна два пъти. Кога бе пристъпил към нея? МакКинзи Смит бе дошъл много по-близо от преди малко. Прекалено близо.

Като дишаше равномерно, Кейт продължи да държи брадичката си вирната и устоя на импулса да се отдръпне назад от него, дори когато той приближи крачка напред. Дейвид можеше също да разбере, че тя не е човек, който се плаши лесно.

И тогава, с едно невероятно възмутително движение, погледът му се спусна към тялото ѝ и се спря на дълбокото остро деколте на синята копринена блуза. Той не си направи труда да прикрие

действията си. Изражението му бе оскърбително открито. И точно толкова сексуално.

Ако се извърнеште от неговия изучаващ поглед, той щеше да го изтълкува като проява на слабост. Затова Кейт просто остана там, без да помръдне, докато той продължи да я гледа втренчено. Позволи му да я огледа достатъчно дълго, докато почувства как огнени езици започнаха да милват откритата плът между гърдите ѝ.

С тих смях Дейвид сведе бавно погледа си към широкия черен колан на талията ѝ и по-надолу, към черните ѝ панталони, които падаха свободно около бедрата ѝ.

Навсякъде, където попадеше погледът му, Кейт усещаше тази топлина.

Миг по-късно, в момент на внезапно просветление, тя осъзна какво правеше той. МакКинзи Смит я подлагаше на изпитание. Предизвикваше я. Търсеше уязвимо място, преследвайки я отново и отново в опита си да открие точката на пределното ѝ напрежение.

Нямаше да я открие, Кейт увери сама себе си. Уязвимото ѝ място бе добре прикрито. Отдавна се бе научила да слага маска пред хората, които я заобикаляха. Най-налудничавото нещо бе, че сега не се преструваше. Ако човек се прави твърде често на силен, той става такъв.

Въпреки това Кейт реши, че е време да сложи край на студеното си държане. Нямаше време за игри, било то изкусни или някакви други.

— Сега ще се върна при госта си — каза тя, а устните ѝ се разтвориха в любезна усмивка.

— Вървете.

Гласът му бе равен, но очите му — тези нелогично чувствени, невероятно хитри очи — блестяха от напирания смях. Сякаш бе победил.

Добре, не е победил, каза си Кейт, слизайки по стълбите. Нямаше съмнение в това. Тя победи.

Кейт спря внезапно по средата на двора.

В какво победи?

Господ да ѝ е на помощ. Полудяваше. И вината беше само в МакКинзи Смит. Игричката му я бе опиянила и обезпокоила, и бе затруднила разумното ѝ мислене.

Трябва да го изхвърли. Трябва да се върне още сега и...

Кейт не можеше да го уволни. Веда щеше да я убие. И нещо лошо. Ако го уволнеше, той щеше да си помисли, че прави това само за да му отмъсти за неговата победа. Която Смит определено не бе извоювал. Смеейки се гласно, Кейт тръгна към къщата. При все, че новият ѝ общ работник беше най-смуцаващият, най-досадният, най-наглият служител, с когото си бе имала работа досега, за да бъде напълно искрена, трябваше да признае, че от сблъсъка се чувстваше по-развеселена в сравнение с времето преди това.

ПЕТА ГЛАВА

Придържайки с една ръка роклята си отзад, Кейт излезе от банята и се върна в спалнята. Дългата до пода черна сатенена рокля шумолеше леко при всяко нейно движение.

— Ако имаш корона на главата и жезъл с диамант на единия край, ще изглеждаш като кралица. Но роклята ти трябва да е бяла, а не черна, щото ти не си лошата кралица. Лошите кралици никога не са с руси коси, а с черни. И ноктите на пръстите им...

— Качи се на този стол и ми закопчай ципа, моля те.

— ... трябва да са дълги и червени — довърши Бен, след като започна да дърпа ципа. — Ноктите им понякога са зелени, но това е само когато превръщат хората в гущери и големи отвратителни птици. Имам идея. Защо не дойдеш с нас? Веда ще ме води да гледам новия филм „Мутиралите морски костенурки“, а когато се приберем вкъщи, Мак ще ни учи как се играе ласвегаско изпотяване. Това е игра на карти.

— „Мутиралите морски костенурки“ и ласвегаско изпотяване — повтори бавно Кейт. — Звучи страшно примамливо. Ужасно примамливо. Но се боя, че вече съм обещала да отида на това парти с господин Олбрайт.

Бен дълго се засилваше, преди да скочи от стола.

— Но ти каза, че това не е парти за забавление. Каза, че е свързано с работа. Трябва понякога да се забавляваш.

Навеждайки се, за да го прегърне, Кейт го успокои:

— Ти си миличък и аз те обичам, защото мислиш за мен. Обещавам следващия път, когато излизам, да е само за забавление.

— Да, ама това му е хубаво на работата, че не е необходимо да излизаш. Просто стой вкъщи и се навъртай около мен и Мак. Ще ти хареса. Ще видиш. Наистина ще ти хареса. Той дори не плюе — довърши възторжено момчето, сякаш с това качество приятелят му Мак бе намерил пътя към земния мир.

Според Бен техният работник можеше да прави всичко. Въпреки че строежът на къщата на дървото бе вече започнал, Мак не беше иззел работата от ръцете на Бен. Момчето винаги беше там — когато Мак режеше с трион, и той режеше, когато Мак забиваше пирони, и той забиваше. Строяха къщата заедно, което означаваше, че Бен щеше да бъде истински горд, когато свършеха работата.

Веда често казваше, че начинът, по който Бен се бе привързал толкова бързо и силно към Мак, беше показателен за нуждата на момчето от баща. Това било нещо неизказано и подсъзнателно.

Кейт, както винаги, бе отвърнала, че ако Веда прекарва по-малко време, гледайки „Опра“^[1], и повече време, вършейки работата си, всички те ще бъдат по-добре материално. И после бе споделила с възрастната жена, че за момче, което тъй отчаяно се нуждае от баща, Бен ѝ изглежда доста придиричлив. Той не се бил привързал към нито един от нейните приятели.

Както обикновено, Веда бе отговорила кратко, рязко и гръмогласно.

МакКинзи Смит беше при тях вече две седмици и половина, но Кейт не можеше да намери някакъв недостатък нито в старанието му, нито във вещината му. Рафтовете, които бе направил за кухненския килер, бяха здрави и добре оформени. Мивката в тоалетната на долния етаж не издаваше вече отвратителни шумове. Той поддържаше двора чист и ремонтиреше нещата, преди тя дори да разбере, че трябва да се оправят.

По време на първата седмица, след като се бе преместил в апартамента над гаража, измършавелият му вид бе започнал да се оправя. Явление, което Веда намираще за извънредно задоволително. Фактът, че Мак беше достатъчно умен да харесва кухнята ѝ, караше възрастната жена да го цени много повече.

След първата им словесна престрелка в самото начало, Кейт и Мак бяха установили едни относително нормални отношения между работник и работодател. Виждаха се рядко, а когато се случваше, говореха само по работа. Но това не означаваше, че Кейт не усеща постоянното му присъствие. МакКинзи Смит бе добавил своята духовна същност към дома. Енергията му — тази странна електрическа сила — сякаш витаеше около всичко, до което се докосваше.

Веда и Бен го виждаха по-често. А в тяхно присъствие той беше по-различен. С Веда и Бен Мак не се държеше като подчинен, а и те не се отнасяха с него като с такъв. И двамата прибягваха до него за приятелски съвет.

Понякога, когато работеше твърде много или не си доспиваше, Кейт имаше чувството, че МакКинзи Смит — с неговия дрезгав глас и наблюдателни очи — се опитва да ѝ открадне семейството. Чувство, което смяташе за несъстоятелно и правеше всичко възможно да пренебрегне.

Отхвърляйки от главата си мисълта за новия работник, тя прекоси спалнята и застана пред голямото огледало с рамка от плетена ракета. Искеше да провери за последен път как изглежда и да се увери, че роклята ѝ пада както подобава и нито един кичур от косата ѝ не е излязъл от старомодния кок на врата ѝ.

— Добре — каза тя на Бен. — Готова съм.

— Той ще дойде ли да те вземе?

Кейт поклати глава.

— Не. Ще се срещнем в търговската част на града. Така мога да си тръгна, когато пожелаая.

Бен кимна с разбиране.

— Имаш предвид, щом започне да разказва истории от времето, когато е живял в Англия и е познавал министъра.

Помисли си, че синът ѝ е доста схватлив и прикривайки усмивката си, двамата излязоха заедно от спалнята. Питър Олбрайт — голям пътешественик и борсов агент — можеше да приспи дори убиец-психопат, когато започнеше да говори за двете години, прекарани в Лондон.

Срещнаха Веда в долната част на стълбището. Тази вечер тя бе облечена с наскоро колосани дънки, пуловер, от който целият свят можеше да разбере, че е купен от „Уайлд Тенг“, и супермодерни маратонки.

— Готов ли си за киното, шампионе? — попита Веда. — Добре. Хайде тогава да се измъкнем и да оставим следи.

— В калта ли? — последва обичайният въпрос на Бен.

Кейт се засмя.

— Приятно изкарване и на двама ви. — Изгледа предупредително сина си. — И недей, повтарям, недей да правиш

жалостива физиономия и да убеждаваш Веда да ти купи една от онези тритонни кутии с бонбони. Ясно? Можеш да си вземеш пакетче пуканки и портокалов сок — това е всичко.

— Да, госпожо. — Накланяйки се настрани, момчето погледна зад нея. — Чао, Мак. Ще се видим, като се върнем. Можеш да подготвиш картите, докато си дойдем.

Извъртайки се настрани, Кейт видя Мак да стои под свода на коридора, който водеше към всекидневната. Сигурно бе последвал Веда от задната част на къщата.

Стоеше неподвижно. На лицето му не бе изписано никакво особено изражение, но тя усещаше как онази странна енергия, която се излъчваше от него, изпълва стаята.

Винаги ставаше така. Винаги когато бе близо до него, Кейт внезапно се изпълваше с някакво непознато чувство на безпокойство и вълнение, сякаш току-що бе поела голяма доза кофеин.

Отклонявайки погледа си от Кейт, Мак се усмихна на Бен и Веда.

— Картите ще бъдат готови да влязат в действие, когато се върнете — обеща той на момчето. — Приятно изкарване и на двама ви.

Когато вратата се затвори след тях, Кейт погледна въпросително Мак.

— Трябва ли да заключа неговата касичка прасенце?

Той само се усмихна и поклащайки глава, понечи да се върне там, откъдето беше дошъл.

В този момент телефонът иззвъня и докато вдигаше слугата, Кейт видя, че Мак се спря и погледна назад, подслушвайки безочливо разговора ѝ. Не че имаше какво толкова да чуе, освен утвърдителните звуци, които Кейт произнасяше, докато Питър Олбрайт ѝ се извиняваше надълго и широко, че проваля срещата им в последната минута. Малко по-късно Кейт остави слушалката и кисело изгледа Мак.

— Малка криза с бившата му съпруга — обясни тя. — Изглежда, че балът „Лунна светлина“ се отменя и идва времето на сандвичите с фъстъчено масло.

Дейвид не отговори веднага. Облягайки се небрежно на касата на вратата, той се съсредоточи върху лицето ѝ. Мътните му златисти очи гледаха преценяващо, сякаш се опитваха да измерят разочарованието ѝ.

— Тъкмо щях да излизам, за да хапна нещо — най-накрая продума той. — Няма да е вечеря в първокласен ресторант, съпроводена с танци в бална зала, пълна с каймака на обществото. Но мисля, че мога да предложа нещо по-добро от това да стоите сама със сандвич с фъстъчено масло... Ако желаете да дойдете, разбира се.

Очите на Кейт се разшириха от учудване. През двете седмици и половина, откакто работеше за нея, Мак бе показал ясно, че не я харесва. Не знаеше какво бе предизвикало тази негова неприязън, но въпреки това тя се проявяваше всеки път, когато го срещаше.

Сега, докато изучаваше лицето му, имаше чувството, че поканата означава нещо повече от импровизация. Беше някакво открито предизвикателство. Ръкавицата бе хвърлена.

— Гарантирам, че там, където ще ви заведе, няма да се натъкнете на някой от вашите приятели от лигата на Джуниър — каза той, когато тя се подвоуми. — Никой никога няма да разбере, че сте ходили на вечеря с вашия общ работник, ако това ви безпокои.

Устните ѝ се изтъниха, а брадичката ѝ се вирна.

— Това не ме притеснява.

Очите му заблестяха, а устните му се изкривиха от напирания смях.

— Тогава какво ви притеснява?

— Нищо. Абсолютно нищо. Просто... — Тя замълча и си пое дълбоко въздух. — Разбира се, защо не? Дайте ми няколко минути да се преоблека.

Горе, докато слагаше зелени панталони и подходящ пуловер, Кейт водеше мълчалив спор със себе си относно благоразумието да приеме поканата на един напълно непознат човек. Непознат, който правеше всичко възможно да я дразни още от първата им среща.

Не се опасяваше, че може да ѝ се случи нещо лошо, ако отидеше с него. Начинът, по който тримата с Бен и Веда си влияеха взаимно, я бе убедил, че може да му се довери напълно. А и Ралф го бе препоръчал. Но той успяваше да накара Кейт да почувства неща, които тя не желаше да усеща. Прекалено много неща. Кейт се изпълваше с енергия и ставаше чувствителна, войнствена, бдителна, объркана.

А и това особено неспокойствие и възбуда.

Не че е нещо лошо, каза си тя, докато разресваше косата си. Просто беше различно.

Докато нахлузваше обувките си, Кейт осъзна за свое най-голямо учудване, че очаква с нетърпение да излезе с МакКинзи Смит. Вероятно искаше да разбере какво точно у този мъж очароваше сина ѝ и икономката ѝ. Може би просто ѝ бе необходимо да се откъсне за малко от света на бизнеса, изпълнен с грижи. Каквато и да бе причината, Кейт отдавна се надяваше да прекара една вечер навън. Твърде отдавна.

Отидоха с неговата кола — стар син кадилак, който ѝ изглеждаше познат, вероятно защото бе виждала няколко такива в огромния гараж на Ралф. Петнадесет минути след като бяха потеглили от къщата, спряха на паркинга на едно заведение, чийто надпис отвън гласеше:

„Бъдис Шяк“^[2] — място, където можете да намерите наистина хубави бургери.

Фасадата на „Бъдис Шяк“, една ниска дълга постройка, не бе измазана и приличаше на сграда, останала от петдесетте години. Подобно на всички стари къщи, тя отдавна стоеше на това място и се бе олющила малко, загубвайки привлекателността си, докато най-накрая някой бе решил да я запази и да я пристрои.

— Вътре не е чак толкова зле, колкото изглежда отвън — убеди я Мак, а златистите му очи бяха развеселени и бляскави. — Освен това вие вероятно ще вземете „Бъдис Шяк“ под свое покровителство. Веднага щом Далас разбере, че сте били тук, няма да може да влезете от юпитата^[3].

— Да, точно така — каза Кейт, имитирайки сина си.

Дейвид беше излъгал. Всяка частица от интериора бе грозна като фасадата. Изтъркана и недоремонтирана. Нащърбен линолеум върху пода. Малки квадратни маси със столове от хром-винил. Огромен джубокс^[4], който изпълваше стаята, с носовия звук на кънтри музика.

Върху всяка маса имаше широко разнообразие от прибори. Комплекти за сол и пипер, поставки за салфетки и пепелници. Бурканчета със захар и малки пакетчета захарин. Бутилки, бутилки и пак бутилки, съдържащи табаско, кетчуп, лютив пипер и сос за

пържоли. Нямаше достатъчно място за храната, а да не говорим за лактите.

В „Бъдис Шяк“ нямаше сервитьорки. Веднага след като поръчката станеше готова, един тъмен як мъж, препасан с бяла престилка, извикваше: „Хей!“, при което всички в залата се обръщаха, за да видят към кого ще посочи човекът. Жестът му означаваше, че поръчката на този клиент е изпълнена и той трябва да отиде да я вземе от бара, където бе оставена.

Когато дойде ред на Мак, той стана от масата и се върна с една голяма кафява книжна кесия. Върху нея с нечетливи стенографски знаци бе изписано съдържанието на пакета, а под тях се четеше: „Зелено и секси“.

— Какво е това зелено и секси нещо, което поръчахте? — попита Кейт, взирайки се внимателно в кафявата книжна кесия.

Дейвид се изсмя тихо и дрезгаво, с което привлече вниманието на двете жени от съседната маса.

— Не забелязахте ли, че Бъди не използва бележник, за да ни вземе поръчката? Написа я направо върху кесията, после по принцип добавя наименованието на някоя дреха, с която е облечен клиентът, за да знае коя поръчка за кого е. — Мак се усмихна, а погледът му се плъзна по зелената ѝ блуза: — Тъй като аз съм облечен с кафява риза, очевидно вие сте били клиентът, който му е хванал окото.

— Интересна система — измърмори Кейт, усещайки как лицето ѝ пламна.

Както пишеше на табелата отвън, хамбургерите бяха наистина хубави. Бяха направени по стария начин — огромни и тежки, с прясно смляно говеждо месо, а не с изветрели замразени кюфтета. Пържените картофи също бяха домашно приготвени. Сервираха ги в големи картонени купи и от тях капеше мазнина. За десерт имаше сладкиш с пържени кайсии, увит във восъчна хартия.

— Нямаше ли още нещо пържено в менюто? — попита тя, избърсвайки сока от брадичката си. — В яденето има достатъчно холестерин да задръсти целия тексаски щат.

Мак сви рамене.

— Ако се притеснявате за съдържанието на мазнините, изпийте още една бира.

Тя погледна нагоре и очите им се срещнаха.

— Това нов пробив в науката ли е? Има ли нещо в бирата, което неутрализира ефекта на многото мазнини в диетата?

— Не. Артериите ви отново ще бъдат запушени, но кой се интересува от това след няколко бири? — Той замълча и отмести погледа си от нея, докато мачкаше салфетката на топка. — Искрах да ви питам нещо, макар че един подчинен не би си позволил такъв въпрос, когато става дума за неговия шеф.

Кейт отпи глътка бира. Естествено Дейвид имаше предвид първия си работен ден, когато се бяха счепкали по повод на поведението му. Но тази вечер Кейт бе прекалено отпусната, за да бъде предизвикана.

— Сега и двамата не сме на работа. — Раменете ѝ потръпнаха леко. — Продължавайте. Питайте.

Оставяйки бутилката с издължено гърло, той се облегна назад. Изучавайки лицето ѝ, Мак наведе главата си на една страна, сякаш се опитваше да си представи нещо.

— Защо автомивки, за бога? — попита най-накрая. — Да не би това да е някаква съкровена детска мечта? Мечтали сте единствено да притежавате верига от автомивки?

Изненадана, Кейт се засмя и поклати глава.

— Не, боя се, че няма нищо подобно. Просто настъпи моментът да направя нещо в живота си. Нещо, което да ме ангажира, а и да ми осигури достатъчно пари, за да живеем с Бен.

— Това мога да го разбера, но за човек с диплома по хуманитарни науки като вас бих си помислил...

— Откъде знаете това?

Той започна да мушка остатъците от вечерята им в книжната торбичка.

— Не знам. — Думите прозвучаха тихо и дрезгаво, но тонът му беше непроменен. — Може би Ралф е споменал нещо, когато ми даваше информация за работата.

Тя се усмихна. Това бе нещо съвсем типично за Ралф. Старецът се гордееше много с Кейт и Бен и никога не се колебаеше да го покаже.

— Имах малко капитал — продължи тя, — а и първата автомивка бе обявена за продан точно когато бях готова да купувам. Стори ми се, че ще е по силите ми и не изисква специални познания. За да разширя дейността си, трябваше само да разуча наличното оборудване и да

преценя кое функционира най-добре. Да намеря хора, които да го монтират и поддържат. Трябваше да наема благонадеждни работници, които да управляват автомивките. Знаех малко за маркетинга, затова похарчих известна сума за реклама. — Тя се облегна назад и се усмихна. — Това е всичко.

— Разбирам — каза той, кимайки. — Малко оттук, малко оттам, а накрая ви дадоха и награда от Търговската камара и още една от Асоциацията на бизнес дамите в Далас. Не — добави Мак, забелязвайки изражението ѝ, — Ралф не ми е казал това. Прочетох го в едно списание.

— Проучвали сте ме? — Устните ѝ бавно се извиха в усмивка. — Всъщност и аз направих малко проучване. Миналата седмица прекарах цели два часа, разпитвайки подробно Ралф за вас.

— И той ви каза за шестте ми жени и петнайсетте деца?

Тя поклати глава.

— Такава потайност не е присъща на Ралф. Вече ми бе казал, че сте работили за него преди години, но когато попитах какво сте правили оттогава досега, лицето му придоби странно изражение и той отвърна: „Оцелявал е“. Това бе всичко, просто „оцелявал“. — Бавно си пое въздух. — Предполагам, това се отнася за всички нас.

По-късно, когато потегляха от паркинга, Мак стрелна Кейт с поглед.

— Съжالياвате ли, че пропуснахте светското си парти?

— Сигурно се майтапите. — Тя се изсмя. — Нека да ви разкажа за бала „Муунлайт“^[5]. Освен по златистите полумесеци от станиол, които висят от всичко, що може да стои изправено, човек не може да различи този бал от някое от другите „важни светски събития“, провеждани всяка година. Година след година.

Кейт се усмихна.

— От предишната ви забележка относно лигата на Джуниър разбирам, че сте получили грешна представа за моето обществено положение. Не се движа сред тази тълпа.

— Струва ми се, че определено не долавям никаква нотка на съжаление в гласа ви.

Тя се засмя.

— Да, прав сте. Харесва ми това положение на нещата.

— А какво е то?

Кейт обмисли за миг въпроса и след това погледна Мак.

— Знаете, че когато хвърлите камъче във вода, кръгът в центъра — мястото, където пада камъчето — е най-ясно изразен. Колкото по-навън излизате, толкова кръговете стават по-големи, но едновременно с това те губят очертанията си. Така може да бъде представено обществото в Далас.

Тя се отпусна отново на седалката, а устните ѝ се разтегнаха в слаба усмивка.

— Няколко концентрични кръга. Има малка, здраво сплотена група по средата. Това е елитът. Най-доброто от най-доброто. Мъжете в този кръг — не е задължително да са най-богатите — държат цялата власт, а съпругите им дърпат конците. Веднага след главния кръг са Работещите дебютантки в обществото. Всички те са жени. Съпрузите им имат една плюнка пари и това им дава право да си мислят, че те са най-добрите приятели на онези от средата. В действителност са работната сила. Те организират, оказват подкрепа и упражняват надзор. Но, разбира се, основната им функция е да убеждават непрекъснато елита, че той все още е центърът на вселената. След Дебютантките идва ред на кръга на Амбициозните. Обикновено те имат толкова пари, колкото и Дебютантките, но все пак нещо им липсва. Или произходът им не е добър, или нямат смелост да се вмъкнат в кръга на Дебютантките. Когато човек чуе за някаква огромна сума пари, събрана на благотворителен бал, трябва да знае, че парите са дошли от кръга на Амбициозните.

— Забележително — каза иронично той. — А вие към кой кръг принадлежите?

— Към нито един от гореизброените. Моят кръг е следващият. И ако говорим с технически термини, това всъщност не е кръг, а една малка вълничка, която едва нарушава повърхността на езерцето. Ние ходим на тези прекрасни тържества и се движим по периферията, докосваме дъното и си разменяме лъжи с всички останали обитатели на вълничката. — Кейт се засмя леко, а после, улавяйки изучаващия му поглед, поясни: — Понякога се появява и Ралф. Прилича на някакъв оазис, воден басейн от действителността наред политически благовъзпитана пустиня. Но това не се случва много често. През по-голямата част от времето всичко е ужасно тъпо и аз започвам стриктна обработка на почвата.

— И за вас е важно да правите това от професионална гледна точка?

Кейт потърка с пръст върха на носа си, а едната ѝ вежда се изкриви, докато размишляваше.

— Не си въобразявам, че е от първостепенно значение, но помага. Ако не бях ходила на партита и благотворителни балове, името ми нямаше да се появява на страниците на вестниците през цялото време. А това щеше да означава да пропусна възможността за голяма безплатна реклама. И тогава представителите на Търговската камара нямаше да могат да направят разлика между мен и Лил Абнер. Тези награди се дават на хора, които играят по правилата.

— Приемам отговора за „не“.

Кейт се намръщи.

— Моля?

— Не, вие не съжелявате, че не ви се е наложило да отидете на бала — каза той, припомняйки въпроса, който бе поставил началото на тирадата ѝ.

Тя се засмя.

— О, извинете. Отговорът е не. Истината е, че не ми е по сърце да общувам с двеста-триста души. — Недоумявайки, Кейт го стрелна с поглед и добави: — Какво е това изражение? Не ми ли вярвате?

— Просто се опитвам да реша какво ви е по сърце. Може би малки, тихи събирания. Онези, на които хората седят на пода, споделят хубавата храна и водят разговор с други еднакво мислещи души. — Замълча и ѝ се усмихна. — Как се справям?

Много близо бе до истината. Прекалено близо, помисли си тя, като извърна поглед от него.

Мак бе описал онзи вид събирания, които някога тя и Дейвид бяха организирали редовно. Дейвид обичаше да се весели, обичаше да бъде обграден от интересни хора.

Изведнъж в съзнанието на Кейт изплува образът на починалия ѝ съпруг. Онова прекрасно лице. Шеговитият му глас, издаващ известно любопитство. Начинът, по който навеждаше главата си на една страна, сякаш се опитваше да разреши някаква загадка. Спомените предизвикаха вълна от надигащо се чувство на самота и това бе причината гласът ѝ да прозвучи по-остро, отколкото бе предполагала.

— Дори не сте близо до истината.

Изправяйки се, тя се отърси от чувството на самота, така както бе правила често през изминалите шест години.

— Сега е ваш ред — подметна. — Нима най-голямата ви амбиция е била да станете общ работник при някакъв шеф с лошо настроение?

Той се усмихна, но устните му останаха стиснати, а очите му продължиха да следят пътя отпред.

— Хайде — настоя тя. — Вече ви разказах за себе си. А вие все още сте човек-загадка. Попълнете някои от празнините.

— Питали ли сте се някога какво е станало с Д. Б. Купър? — отклони той въпроса ѝ.

Кейт се засмя, сещайки се за прословутото отвличане на самолета и изчезналия крадец.

— Няма да се измъкнете. Вие сте интелигентен мъж, човек със силна воля — някои могат да отидат твърде далеч и да кажат, че сте упорит. Това са качества на лидер. Защо работите за мен?

Продължителното му мълчание предизвика присъщия за Кейт инат.

— Добре, ще отгатна. Работили сте при Ралф, когато сте били много млад, вероятно за да плащате обучението си. След това сте продължили, докато станете гигант в индустрията — доверено лице и консултант на световните лидери. След години, прекарани в правене на пари и добирание до по-голяма власт, сте стигнали до положение, в което животът ви се е усложнил. Разочарован, вие сте решили да приложите принципа на Торо: „Опростяване, опростяване“. — Тя замълча и го погледна. — Как се справям?

— Права сте за парите — отвърна Дейвид, поклащайки глава.

Веселата нотка в дрезгавия му глас ѝ подсказа, че бе твърде далеч от истината. Но въпреки всичко сега Кейт се забавляваше и реши да проследи нишката на въображаемия му живот.

— По време на усложнението, разбира се, е имало съпруга — продължи тя. — Може би повече от една, защото...

Спря да говори, усещайки напрежението у мъжа до нея. Този път бе дръпнала някаква струна в него. Пръстите му обгърнаха по-плътно волана, а чертите му се изостриха, докато той продължи да гледа само напред.

— Имаше съпруга — най-накрая призна Мак. Гласът му прозвуча тихо и сковано, каквито бяха и раменете му. — Само една. Но както казахте, положението беше объркано.

— Глагол в минало време. Какво се случи? — Кейт улови погледа, отправен в нейна посока. — Да, знам, че е нещо лично и не ми влиза в работата, но вие ми дължите обяснение. Още първия ден, когато дойдох да търся Бен, едва не ме нахокахте заради един от моите приятели. А това е прекалено лично и означава, че сега имам право да попитам. Или може би не? И все пак съм любопитна.

След като мълчанието бе продължило доста време, не бе сигурна дали той ще ѝ отговори. Но тогава Мак отпусна волана с видимо усилие и сви рамене.

— Променихме се. Тя се промени. Аз се промених. Повече не съществуваха двамата души, влюбени един в друг.

— А двамата души, в които се превърнахте, не можеха да поставят началото на нова връзка, така ли?

— Когато съзряват, хората невинаги се развиват само в една посока.

За момент Кейт се замисли върху това твърдение и после попита:

— Имахте ли деца?

Промяната у него бе моментална и поразяваща по своята сила. Когато бе споменала съпругата, в гласа и върху лицето му се изписаха следи от гняв. Сега гневът бе изчезнал, а на негово място се бе появила някаква объркваща, но могъща смесица от чувства, напомняща ѝ за начина, по който бе реагирал, когато за първи път бе видял Бен. Тогава си бе помислила, че вероятно бе загубил дете. Сега бе повече от сигурна в това. Може би затова бе решил да се захване с някаква незначителна работа. И вероятно това бе усложнението, причинило драстичната промяна у него и у бившата му съпруга.

Беше чувала, че загубата на дете е най-унищожителното нещо за един брак. Малко съпругески двойки успяваха да запазят целостта на своята връзка. Сигурно е имало прекалено много вина, прекалено много неизказана и несподелена болка.

За момент, когато си помисли как би се чувствала, ако нещо се случеше с Бен, Кейт усети някакво привличане към мъжа до нея. Тогава разбра, че никога повече няма да ревнува от привързаността на

Бен към него. Бен бе събрал в себе си много любов, която можеше да отдаде. Това само можеше да помогне на Мак.

По-късно, когато пристигнаха в къщата, той последва Кейт в кухнята. Отваряйки вратата на хладилника, тя извади една картонена кутия прясно мляко и го погледна.

— Сигурен ли сте, че искате да се помотаете наоколо и да ги изчакате? — попита тя. — Все още е рано... Искам да кажа, ако искате да излезете отново. Май една съботна вечер, прекарана в игра на карти с някакво седемгодишно момче, не отговаря точно на представите за вълнуващо преживяване.

— Приятно ми е да правя това — каза искрено той. — Харесвам Бен.

— Чувството е взаимно, но навярно знаете това. — Кейт си наля чаша мляко и после погледна към него. — Искате ли малко? Имам навика да пия по чаша мляко преди лягане. Пределно ясно ми е, че това няма да помогне да заспя по-лесно, но поне ще си мисля, че вземам някакви мерки.

Той се облегна на кухненския плот до нея.

— Имате проблеми със съня?

— Понякога — призна неохотно тя.

Погледът му проследи очертанията на лицето ѝ, изучавайки ги бавно и внимателно.

— Дори една безсънна нощ е борба на желанията.

Тя срещна погледа му.

— Това твърдение ли е или въпрос?

— Нека да го направим въпрос.

— Тогава отговорът е: и да, и не. — Отпивайки от млякото, тя се отмести от него. — В моя живот има само две неща, които не ме притесняват. Всичко останало е борба. Не аз съм направила този избор. Ако се поставите на мястото на една жена, която се е опитвала да създаде свой собствен бизнес и едновременно с това да отгледа сина си, ще ме разберете.

Той повдигна въпросително тъмните си вежди.

— Каква точно е връзката между опита да се справите с безсънието и факта, че сте жена в един мъжки свят?

Раменете ѝ потръпнаха.

— Човек свиква да се бори. Имам безопасни места, където мога да се оттегля. Бен, Веда, Ралф. С тях мога да се отпусна, защото знам, че няма да има никакви неочаквани атаки. През останалото време...

— Държете юмруците си вдигнати — довърши той вместо нея.

— Така е.

Дейвид замълча около минута, като зорко следеше всяко движение на Кейт, сякаш бе някакъв вид лабораторно животно, затворено в клетка и означено с номер.

— Виждам, че не споменахте нито Джуниър, нито чичо Джулиън, нито пък някой от другите си приятели като хора, с които можете да си позволите да не бъдете непрекъснато нащрек.

— Не — отговори тихо тя. — Не ги споменах.

По време на вечерята и след това в колата, на път за дома, между тях сякаш се бе установила някаква връзка. Между тях вече се усещаха заченки на приятелство. Но сега, когато той се отдръпна от кухненския плот и пристъпи към нея, излъчващата се от него енергия се превърна в сила. Тя я обгърна и наелектризира цялото ѝ тяло, карайки всяка негова клетка да искри и подскача.

Оглеждайки го внимателно, Кейт тръгна към вратата.

— Струва ми се, че е време да...

— Миналата седмица останах буден една нощ — каза внезапно той, — за да видя кога ще се приберете вкъщи след срещата си.

Какво необикновено признание, помисли си Кейт, като се намръщи и се извърна към него.

— Защо, за бога, е трябвало да правите това?

— От любопитство.

Макар да бе сигурна, че отговорът няма да ѝ хареса, Кейт не се въздържа и зададе следващия въпрос:

— Какво толкова любопитно имаше?

— Забелязах как изглеждахте на излизане. Искях да видя в какъв вид ще се върнете. — Погледът му попадна върху раменете ѝ, а после се плъзна към гърдите ѝ. — Проверях за следи от пръсти.

При тези думи лицето ѝ почервения от надигания се в нея гняв. Край на приятелството.

— Нямате право — сковано прошепна тя, забравяйки за собственото си любопитство. — Това, което правя с живота си, засяга мен. И никой друг. Само мен.

Макар устните му да се разтеглиха в лека усмивка, златистите му очи заискриха със сила, която очевидно беше съществена част от неговия характер.

— Няма смисъл да се вбесявате — посъветва я той. — Погледнете на това като на жажда за знания. Забелязал съм, че имате свой начин да съблазните един мъж — неуловимо, но явно, давайки му знак да се приближи до вас. — Раменете му потръпнаха леко. — Просто се чудех колко близо до себе си ги допускате.

— Това не е ваша работа — отвърна тя строго и сковано.

— Точно така, не е. Но не мога да не се учудвам. И след като казахте, че и двамата не сме на работа тази вечер и решихте да се ровите в личния ми живот, си помислих, че няма да възразите, ако поразмишлявам на глас и направя няколко небрежни забележки.

Той съвсем не беше небрежен. И никога не е бил, изведнъж осъзна тя. Още в поканата му за вечеря бе усетила някакво предизвикателство. Още един ход в развихрящата се между тях борба. За Кейт бе по-добре да не забравя това.

Цялата вечер бе една измама. Бе я оставил достатъчно дълго в неведение, за да я заблуди и накара да се отпусне. И след като бе направила това, той подготвяше следващия си удар.

— Пляскате ли им ръцете, когато посягат към вас, госпожо началник? — попита той с тих и дрезгав глас. — Това друг ход от вашата игра ли е? Или е някаква тайна борба на желанията, която не ви оставя на мира? Веда казва, че си избирате мъже, които не искат нищо от вас. Права ли е? Всички ли са студенокръвни субекти?

— Достатъчно. Не искам...

— Така е по-лесно, нали? Няма да изпитвате притеснение, че ухажорите ви ще се отдадат на сексуалните си импулси, защото няма да могат да разпознаят искрената похот — в добрия смисъл на тази дума — дори тя да им се покаже открито.

Кейт дишаше учестено. Беше стиснала здраво зъби и юмруци в опита си да запази спокойствие.

— Не ви разбирам. Ако се бях прибрала вкъщи без грим, с пусната коса и без някои части от бельото си, това щеше да ме направи по някакъв начин по-добър човек, така ли?

Кейт нервно отметна косата от челото си, заемайки войнствена стойка.

— Казвате, че мъжете, с които излизам, не познават страстта. Е, добре, това очевидно са няколко неща, които няма да разпознаете, дори и да ви бъдат показани открито. Неща като физическа непорочност, чувствителност и добър стар морал. — Кейт почти крещеше, а равновесието ѝ бе отишло по дяволите. — Как смеете да ме карате да се чувствам неспособна, само защото...

Тя млъкна, осъзнавайки, че мъжът пред нея се смее. Той се смееше. И то на нея. На нейния гняв. На нейното основателно възмущение.

Кейт разбра, че от самото начало това е била целта му. Нарочно се бе опитал да я извади извън кожата ѝ. И тя много лесно бе попаднала в капана му, без да се оглежда назад.

По дяволите тези негови очи!

Точно в този момент Кейт чу Веда и Бен да влизат през входната врата и направи съзнателно усилие да възвърне самообладанието си. Поемайки дълбоко въздух, тя застави ръцете си да спрат да треперят и сподави гнева си.

Преди да излезе от стаята, Кейт погледна за последен път Мак.

— Мислите се за умен, нали?

— Минавам за такъв — отговори той, а очите му с цвят на отлежало уиски продължаваха да блестят весело. — Да, госпожо, минавам за такъв.

---

[1] Американско телевизионно шоу. — Б.пр. ↑

[2] Бъди (ам.) — другар, шяк (ам.) — хижа, барака. — Б.пр. ↑

[3] Амбициозни млади професионалисти със снобски разбирания. — Б.пр. ↑

[4] Грамофон-автомат. — Б.пр. ↑

[5] Лунна светлина. — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

Сънят започна по същия начин, както преди.

Кейт лежеше сама в леглото и слушаше звуците, които всяка стара къща издава, когато вратата се отвори. Тънкият лъч светлина, идващ от коридора, освети една тъмна фигура. Миг след това Дейвид влезе в спалнята.

Тя извърна глава, за да проследи движението му, докато той прекоси стаята и седна близо до нея на ръба на леглото.

— Реших да не заминавам — каза ѝ той. — Ако великите световни умове искат да разговарят с мен, просто могат да дойдат тук, в Далас. — Очите му бляскаха някак дръзко, докато Дейвид се плъзна до нея в леглото и я притегли в прегръдките си. — Няма да ви оставя двамата с Бен. Дори и за една седмица.

— О, Дейвид, толкова се радвам. — Тя потърка бузата си в рамото му, а сърцето ѝ биеше лудо от радост. — Опитвах се да бъда силна. Наистина. Но мразя да бъда без теб. Толкова съм самотна тогава.

— Няма да оставаш сама без мен — промълви той, докосвайки устните ѝ. — Никога повече, Кейти.

— Дейвид... — Тя отметна леко главата си назад, а веждата ѝ се изкриви, издавайки притеснението ѝ. — Дейвид, имаше нещо, което трябваше да ти кажа. Защо не мога да се сетя какво беше то? Сигурна съм, че беше нещо важно, защото толкова много ме плашеше.

— Шшт, тихо, мила. Не може да е било толкова важно. Нищо не е от значение, освен че сме заедно сега. Завинаги, нали помниш?

— Да... да, завинаги.

Хващайки я по-здраво, той се размърда, за да нагласи тялото си към нейното. Както става в сънищата, дрехите им изчезнаха като с магическа пръчка. Тя усети как топлината му започна да сгрява кожата ѝ — отпусчайки я, успокоявайки страховете ѝ.

Беше толкова хубаво. Така се чувстваше винаги с Дейвид. Сплетените им тела оформяха едно кълче, където двамата намираха

сигурност и спокойствие, далеч от грижите и притесненията на света.

Когато ръцете му започнаха да изучават голото ѝ тяло, една дълга въздишка на блаженство се откъсна от нея. Тя потръпна срамежливо при неговия допир, казвайки му без думи колко много го обича, колко силно се нуждае от него — да бъде винаги до нея.

И тогава сънят се промени. Обстановката в този сън изведнъж стана друга. Беше нещо непознато. Въздухът се насити с някаква възбуда, когато той започна да прави с мъчителни и дразнещи движения на ръцете си нещо, което не бе правил никога преди. Това не беше нежна прелюдия към по-страстни действия. Той не се опитваше да прикрие грубата, брутална похот в допира си. Всяко движение бе безочливо и предизвикателно.

Тя бе разтърсена от чувства, които бяха непознати и обезпокоителни по своята интензивност. Не можеше да си поеме въздух. Въздишките се превърнаха в стонове, а топлината — в горещина.

Извивайки горната част на тялото си, тя притисна голите си гърди към ръцете, които я докосваха и предизвикваха възбуда. Изпитваше насладата от тези пръсти, извършващи вълшебни движения. Водена бе от първични и много силни инстинкти. Мисълта ѝ бе затруднена. Можеше само да чувства.

— Харесва ти, нали? — Думите прозвучаха дрезгаво, почти като някакво грубо шепнене, проскърцващо покрай ушите ѝ. — Да чувстваш ръцете ми върху себе си как те докосват тук, и тук. Това те кара да обезумяваш, нали?

Изпъшквайки още веднъж, тя се опита да разбере какво става. Дейвид никога преди не бе задавал такива въпроси. Гласът му никога преди не бе звучал по този начин. Имаше нещо нередно... Не, не нередно, нещо различно. Нещо налудничаво и диво. И различно.

Помъчи се да отвори очи. Положи извънредни усилия да повдигне клепачите, които тежаха като олово. Когато те най-накрая се отвориха, Кейт премигна няколко пъти, за да проясни зрението си. Най-после можеше да вижда. И това, което видя, ускори пулса ѝ, а дъхът ѝ секна рязко в гърлото.

Дори докато гледаше, мъжът в ръцете ѝ се променяше. Чертите му ставаха неясни и размазани. Макар че все още го усещаше, а пръстите ѝ се забиваха в твърдата гореща плът, той постепенно

изчезваше от полезрението ѝ. Скоро само очите му останаха ясно очертани — онези очи с цвят на мед, които винаги я бяха очаровали.

Но не, това не беше вярно. Очите му също се бяха променили. Нещо дълбоко вътре в тях бе станало различно. Те се взираха в нея през тъмнината. Силни. Пронизващи.

Този поглед не бе изпълнен с любов или нежност. Някаква безумна страст се четеше в него — неприкрита и неудържима. Но примесена с нея и някак си засилвайки я, бе изразена и една враждебност и открито негодувание.

Точно в този момент Кейт разбра: мъжът до нея не бе съпругът ѝ. Той наблюдаваше лицето ѝ с онези страстни, жестоки очи, в които се отразяваше изражението ѝ при осъзнаването на истината. И тя знаеше без съмнение, че смущението ѝ му доставяше удоволствие.

Мъжът вдигна бавно ръка и задържайки все още погледа ѝ, започна да я докосва отново.

Трябваше да го накара да спре. Ако това не беше съпругът ѝ, трябваше да се махне от него. Трябваше да си тръгне. Мили боже, как можеше да лежи до него, потрепервайки в предчувствие, жадувайки пръстите му да достигнат някои нейни тайни места, след като той не беше Дейвид? Той не беше Дейвид.

Господ да ѝ е на помощ. Кейт не искаше да си тръгне. Нямаше значение, че този мъж бе непознат. Нямаше значение, че той се наслаждаваше на емоционалния ѝ смут. Вече нищо нямаше значение, освен факта, че тя се нуждаеше от докосването на този човек-фантом повече от всичко, от което бе имала нужда през живота си.

О, блажени небеса! Той бе — да... да, точно там. Дали бе изстенала на глас? Моля... моля, отново. Само още малко. Да... Да!

Дишането ѝ излизаше като дрезгаво и учестено пъшкане. Очите ѝ бяха полузатворени, клепачите — натежали от желание, а ненаситният ѝ поглед не можеше да устои на здравето му мускулесто тяло и бе привлечен от него.

Искаше да отвърне на докосването му. Искаше да направи това, което той правеше на нея, да го накара да почувства това, което тя чувстваше. Пръстите ѝ се извиха от завладяващата я страст, за да усети плътта на привидението под тях.

— Направи го, Кейт — достигна до нея дълбокият гърлен шепот. — Знаеш, че го искаш. Няма нищо, което да те спира. Продължавай.

Трябва само да посегнеш и...

Кейт се събуди и усети дрезгавия възбуждащ глас да витае все още във въздуха около нея.

— Направи го, Кейт. Давай...

Изпъшквайки слабо, тя посегна да отметне косата от мокрото си чело. Ръката ѝ трепереше. Тялото ѝ трепереше. Ако можеше да погледне навътре в себе си, вероятно щеше да открие, че и душата ѝ трепери.

Сега се беше разсънила напълно. Изправи се в леглото и обгърна плътно с ръце коленете си.

Това беше Дейвид. Той трябваше да бъде. Никога не бе сънувала друг мъж. Не би могла да сънува друг мъж.

Поемайки си бавно въздух, тя се противопостави на паниката. Трябваше да помисли спокойно, използвайки разума си и логиката. Вероятно начинът, по който чертите на съпруга ѝ бяха станали неразгадаеми, имаше някакво неизвестно психологическо значение. Един дълбоко вкоренен страх да не забрави мъжа, когото е обичала. Може би бе пренесла върху Дейвид някои от промените, настъпили в самата нея.

Но макар и да опитваше с всички сили, не можеше да намери обяснение на начина, по който се бе променил гласът на съпруга ѝ. Нито пък на израза в очите му след промяната.

Точно тогава Кейт си позволи твърде неохотно да признае идеята, която се въртеше из главата ѝ, но не искаше да допусне, от момента, когато се събуди.

Дрезгавият глас можеше да принадлежи на МакКинзи Смит.

Простенвайки, тя притисна лице до коленете си и усети как от смущение топлина обля тялото ѝ.

Не можеше да бъде отговорна за сънищата си. Те не ѝ бяха подвластни. Те се случваха. Просто се случваха.

Между другото, каза си тя, сънищата никога не означават това, което човек си мисли, че означават. Това го е казал Фройд. Змиите са фалически^[1] символи. Смъртта означава раздяла. Падане означава...

Но Фройд бе казал също, че понякога една пура означава просто пура.

— От доста дълго време съм сама — прошепна Кейт в тъмнината. — Много, много дълго време.

Повдигайки глава, тя отново си пое бавно въздух. И какво, ако беше сънувала МакКинзи Смит? Не беше нещо, от което трябваше да изпада в паника. Би могла много лесно да свърже потиснатите си желаниа с последния мъж, когото бе видяла преди съня си. Ако бе разговаряла със съседа си тази вечер, вероятно щеше да сънува него.

В това имаше логика. Или поне известна част.

А може би нямаше.

Колкото и упорито да опитваше, Кейт не можа да си представи стария господин Хенсън да я доведе до този вид физическа и емоционална полуда, която бе изпитала.

След смъртта на Дейвид Кейт се бе записала да посещава определени часове за консултации как да преодолее по-лесно скръбта. Бе преминала през предсказаните етапи по един повече или по-малко предсказан начин.

Но това, което усещаше сега, и това, което бе почувствала в съня си, не бе посочено никъде в предварително изготвения списък.

Трябва да пренапишат тази литература, реши тя, докато прокарваше бавно ръка през лицето си, а после се изправи и се облегна на леглото.

Някой трябва да предупреди жените, че някъде по-нататък в техния живот, ако не се омъжат отново или не си намерят любовник, телата им неусетно и неочаквано ще станат необуздаеми.

Дейвид седеше на най-горното стъпало. Ръцете му бяха отпуснати свободно върху коленете. Апартаментът зад него беше тъмен. Светлина идваше само от тънкото сърпче луна. Бе стоял на това място в продължение на повече от два часа. Според уговорката Дейвид бе останал в къщата, за да играе карти с Бен и Веда. Но не за дълго. Беше минал малко повече от половин час, когато Кейт бе влязла в кухнята и бе казала на сина си, че е време да си ляга.

Тя не бе погледнала дори веднъж към Дейвид. Нито един път. Кое то му бе подсказало, че може би тя все още бе раздразнена от начина, по който той я бе подмамил тази вечер. Отпускайки главата си назад, Дейвид се усмихна, доволен от самата мисъл. Вероятно това не беше някаква абсолютно почтена амбиция, но още от първия ден,

когато Кейт отиде в апартамента, търсейки Бен, Дейвид бе открил в себе си силна нужда да установи контрол над положението.

Не, не над положението, поправи се тихо той. Над нея. Необходимо му бе, макар и малко, да контролира Кейт.

Дори и за съвсем малко, когато я бе накарал да загуби равновесие, когато бе обхваната от яд по повод на нещо, което бе казал или направил, Дейвид вече не се чувстваше човек без самоличност. След като я бе предизвикал, след като я бе притеснил и раздразнил, след като бе успял да я накара да почувства нещо, каквото и да било, Дейвид бе изпълнен със съдържание.

Изправяйки се, той тръгна бавно надолу по стълбите. Тази вечер бе поканил Кейт да се присъедини към него на вечеря с намерението да научи повече за плановете ѝ за бъдещето — плановете, които щяха да засегнат сина му. Но не бе станало така, както го бе намислил. Тя си бе направила шега с него. Здраво контролиращата се Кралица на автомивките се бе отпуснала и се бе открила за атаки.

Щеше да бъде много по-лесно за Дейвид, ако не бе необходимо да признае, че тя има чувства, че понякога е самотна и не може да спи.

Той започна да се разхожда из двора. Премина под сенките на дъба и сграбчи въжето на люлката с една ръка, докато гледаше втренчено в една дупка от чеп. Дупка, запълнена с листа.

Дейвид не бе поглеждал там. Нито веднъж, откакто се бе върнал, не бе махал листата, за да погледне вътре. Не искаше да открие, че катерици са натрошили на парченца корковата тапа още преди години.

Премествайки се от другата страна на дървото, той се облегна на него и се загледа в прозореца на Кейт. Беше отворен. Горната част бе дръпната надолу, така че въздухът нахлуваше в стаята и пердетата се помръдваха при всеки негов слаб полъх.

Дали бе подредила спалнята, така както бе мечтала тогава? Спомни си старинната полица на камина, която бе видяла сред спасеното след пожар имущество в един двор, и как се бе влюбила в нея на минутата. И снимката, изрязана от страниците на някакво списание, на креват с балдахин от колониите. Мострите на тапети в сивкавозелено и кремаво, преплетени в простичък рисунък. Успокояващи цветове, бе му казала тя, за да го освободят от напрежението, натрупано от проблемите, с които можеше да се сблъска в университета през деня.

Пръстите му внезапно стиснаха по-здраво въжето. Кейти бе казвала тези неща. Неговата сладка Кейти бе мечтала за всичко това. Кейт вероятно предпочиташе японско легло пред някакъв стар дървен нар. Много смели цветове и остри линии, които изглеждаха грубо минималистични^[2] или по какъвто и да било друг начин в зависимост от погледа на човек.

Отпусайки главата си назад, той премигна два пъти и най-накрая забеляза нещо, което бе наблюдавал втрещено в продължение на доста време.

Кейт бе застанала до прозореца на спалнята. Беше отместила пердето с една ръка и се бе облегла на перваза, докато гледаше надолу към двора.

За известно време той само я наблюдаваше, обхващайки с поглед крехкото ѝ тяло и лъскавата бяла нощница, която очертаваше всяка негова извивка. После, с бавни стъпки, излезе извън сянката и застана така, че да бъде забелязан.

Можа да разбере точно в кой момент тя го бе видяла. Тялото ѝ се изпъна и миг след това Кейт се отдръпна рязко от прозореца.

Но после, също толкова рязко, се появи отново. Раменете ѝ бяха изправени, брадичката — високо вдигната, сякаш казваше: „По дяволите, това е моята къща и ще гледам през прозореца си по всяко време, когато ми се прииска“.

— Все още ли сте ми ядосана? — извика ѝ той.

— Какво? — Тя наклони главата си на една страна и се намръщи. — О, разбрах. Не, вече забравих колко невъзпитано се държахте с мен преди. Колко мило от ваша страна да ми го припомните.

Той се подсмихна.

— Защо не слезете тук долу, при мен? Има нещо много успокояващо в една пролетна нощ. Човек се отморява, разхождайки се наоколо под сенките, вдишвайки свежия въздух — нещо близко и лично, което помага.

— Помага на какво?

Дейвид присви рамене.

— На каквото ви боли. Недобро храносмилане. Безсъние. Сексуално разстройство. Полезно е за всяко едно от тези заболявания.

— Начинът, по който се грижите за моето добро здраве, е трогателен — каза тя доста саркастично. — Наистина, ама наистина

трогателен. Но мисля, че просто ще се върна обратно в леглото.

Дейвид отпусна главата си назад, за да може да я вижда по-добре.

— Сигурно сте права. Ако слезете долу и случайно започнем да си приказваме, вероятно разговорът ни ще се превърне в спор. И тъй като се разбира от само себе си, че аз ще изляза победител, вие най-накрая ще млъкнете. Защото ужасно се нервирате, когато някой ви обори в спора. — Запазвайки любезното си изражение, Дейвид поклати глава. — Не, не, права сте. Вероятно трябва да останете там, където е хубаво и безопасно.

По време на внимателно подготвената реч очите ѝ се бяха присвили, а брадичката ѝ се бе повдигнала още повече. Миг след като той спря да говори, тя се извърна и се отмести от прозореца.

Тих дрезгав смях се надигна в гърлото на Дейвид. Тя щеше да слезе долу.

— Беше толкова наивно — каза Кейт, затваряйки задната врата след себе си. — Престанах да наричам хората бълзльовци, за да ги накарам да направят това, което исках от години.

— Това е загуба за вас. — Той раздвижи широките си рамене, повдигайки ги небрежно. — Що се отнася до мен, не виждам никаква необходимост да объркваш една преуспяваща система. Вие сте част от нея, нали така?

Дейвид погледна към Кейт, когато тя се засмя.

— Предполагам, че млякото не е помогнало.

— В действителност помогна. Заспах веднага. Но... — Тя замълча и си пое бавно въздух. — Сънувах нещо.

— Трябва да е било нещо изключително. Беше ли възбуждащо?

Кейт сведе глава, усещайки как топлината отново заля лицето ѝ. Тя мина покрай него и застана на лунната светлина, която очертаваше сребърни ивици по поляната.

— Сънувах съпруга си — отговори през рамо.

— Често ли го сънувате? — Той също се бе изместил, но на няколко крачки зад нея, сякаш действаше предпазливо, за да не я притесни.

— Не толкова често, колкото преди — промълви тя. — Но нещо, което казахте тази вечер, събуди много спомени. Силни спомени.

Намръщвайки се, Кейт посегна да откъсне лист от един цъфнал храст.

— Този сън бе различен от сънищата, които обикновено сънувам. Започна по същия начин. Дейвид влезе в спалнята, така както винаги, и ми каза, че е решил да не присъства на конференцията. — Тя погледна назад към него. — Ралф казвал ли ви е как загина съпругът ми?

Лицето му бе закрито от сянката на кедъра и измина секунда, преди да поклати бавно глава.

— Каза, че са го взели за заложник. А две години по-късно той и още седем души са били екзекутирани.

Дъхът на Кейт секна. Защо все още изпитваше чувството, сякаш забиват нож в сърцето ѝ, когато чуваше тези думи, произнесени гласно? Трябваше досега да е свикнала е истината. Дейвид беше мъртъв. Кейт го знаеше и въпреки това нещо вътре в нея...

— И така в съня той ви каза, че е решил да не заминава за Гамара?

Тя премигна, спомняйки си внезапно къде се намираше.

— Да... да, точно така става винаги. Казва ми, че конференцията не е важна и че ще остане у дома с Бен и мен. И тогава той...

Кейт млъкна внезапно и прочисти гърлото си. Не можеше да повярва, че едва не му бе казала следващата част от съня. Тази, в която Дейвид започваше да я люби и как тя винаги се чувстваше в безопасност и обичана, когато бе обгърната от неговите ръце.

— Но този сън бе различен — продължи бавно тя. — Той бе различен. Гледаше ме, сякаш... Не знам, сякаш не ме харесва много. Това никога не се е случвало преди.

Усещаше как Мак я наблюдава, скрит в сянката. След миг той каза:

— Може би гузната ви съвест ви говори чрез сънищата.

Грубо изречените думи я накараха да отметне главата си от изненада.

— Защо, по дяволите, трябва да се чувствам гузна? Аз обичах съпруга си. Той знаеше, че го обичам. Сред всички въпроси, останали без отговор, всички съмнения около смъртта му, това е единственото

нещо, в което съм абсолютно сигурна. В мига, в който е умрял, Дейвид е знаел, че го обичам...

— Може би — каза той с дрезгав шепнещ глас. — Може би е знаел... в онзи момент.

Имаше нещо странно в начина, по който Мак произнесе думите. Нещо странно в наелектризирания въздух около тях. Но преди Кейт да успее да каже каквото и да било, той излезе от сянката и тя видя, че изражението му бе напълно нормално.

— Изглеждате по-слаба на лунната светлина — изрече Дейвид.
— По-слаба и по-уязвима.

Устните ѝ се изкривиха в кисела усмивка.

— Сигурно ви доставя удоволствие.

— Защо казвате това?

Раменете ѝ потрепнаха леко.

— Струва ми се, че ви харесва да ме разстройвате и че намирате удоволствие в това да се опитвате да ме обезпокоявате.

— Не само красива, но и схватлива — каза той, засмивайки се отсечено.

— Добре, ако все още имате някакви съмнения, нека да ви уверя, че съм човешко същество. — Продължи да върви, усещайки студената трева под тънките си чехли. — В действителност — като всички останали човешки същества. Никой не ми е връчил магическа пръчка, която да размахвам и да уреждам нещата. Трябва да се боря всяка секунда, за да бъда силна и да владее положението.

Тя хвърли накъсания лист и се обърна към Дейвид.

— Гордея се с това, което успях да направя през изминалите четири години. И ми е особено приятно, защото знам, че всичко съм постигнала сама, без да има някой, който да стои покрай мен, готов да ме хване, ако падна. Но понякога...

Кейт посегна с ръка към гърлото си, изпитвайки внезапно чувство на самота и беззащитност.

— Понякога се изморявам. Понякога ми става страшно — призна тихо и плахо. — В такива моменти бих дала какво ли не само за да има някой до мен, който да свали товара от плещите ми.

Тя го погледна и се усмихна.

— Не се случва много често и за късмет не продължава много дълго. Наспивам се добре и на следващата сутрин съм готова да

продължава отново.

— Супержена.

Неприкритият сарказъм в неговия глас изтръгна от нея кратък звук на раздразнение.

— Не знам защо ви говоря — каза тя. — Вие използвате всеки удобен случай да ме ядосвате. А аз ви се доверявам. — Кейт поклати глава. — Няма никаква логика в това. Сигурно съм още по-странна от вас.

— Вие мислите, че съм странен?

— Определено. Странен и страховит. Вие винаги... — Тя млъкна и се намръщи, разглеждайки чертите му на лунна светлина. — Ето го отново пак. Този поглед, изпълнен със самодоволство. Изглеждахте точно така, когато по-рано в кухнята ме накарахте да избухна. Обожавате това, нали? И сега извличате голямо удоволствие от факта, че ви намирам малко страшен.

Вече бяха стигнали до дъба. Дейвид се облегна на него, подпирайки свития си крак върху ствола му.

— Ако сте изплашена, защото предполагате, че крия някаква лъскава брадва под леглото си, това няма да ми достави удоволствие — каза ѝ той. — Но не е така, нали? Това, от което се страхувате, е начинът, по който мога да премина през стената, която вие сте издигнали. — Устните му се разтегнаха бавно в усмивка. — А това не ви харесва. Дори и мъничко. Вие сама казахте — Бен, Веда и Ралф са единствените, които допускате до себе си. Всички останали стоят зад стената. Особено вашите мъже.

Кейт нямаше дори да се опита да оспори обвинението срещу нея. Всяка дума, която бе изрекъл, бе самата истина.

— И вие приемате това като предизвикателство? — отговори тя. — Виждате стена, някаква стена, и трябва да я съборите, защото това разкрива вашата мъжественост.

— Не някаква стена — отрече той. — Тази определена стена ме интересува.

— Защо?

Дълга пауза последва въпроса ѝ. Дейвид стоеше втренчен в Кейт в тъмнината. Погледът му не ѝ позволяваше да мръдне, карайки я да осъзнае колко тънка бе копринената ѝ нощница и още по-тънко коприненото бельо под нея.

— Може би ми харесва начинът, по който долната ви устна потрепва, когато ви ядосвам. — Той се отдръпна от дървото и се приближи, правейки крачка напред. — Или вероятно някакви чисто хуманитарни инстинкти ме подтикват към това.

— Намекват, че ще извършите едно добро дело.

Сега те водеха словесен двубой, играеха някаква игра, която тя не можеше да разбере, но и не можеше да се откаже от нея. Точно както в съня, някаква тайнствена необходимост я задържаше.

— А нима няма? — попита той. — Ако се погрижа за едно бедно, измръзнало същество, стопля го и направя така, че кръвта във вените му да се раздвижи отново, това няма ли да е добро дело?

Като го заобиколи внимателно, Кейт зае мястото му до дървото.

— Бедно, измръзнало същество — повтори тя. — Не е много ласкаво и освен това е абсолютно грешно. Не съм...

— Да, такава сте — прекъсна я той. — Загубили сте пътя си, Кейт. Някъде по средата сте спрели да се развивате. Но има нещо лошо от това. Започнали сте да се връщате назад. Забравили сте всичко, което сте били научили за живота и любовта.

Въпреки че не го бе видяла да се движи, той се бе приближил. Дейвид скъсяваше бавно и постепенно разстоянието между тях. Разумът ѝ казваше да не се предава и да продължава играта. Трябваше да отбие ударите му. Трябваше да се оттегли и да преразгледа ходовете на своята отбрана. Но можеше да си спести думите. Положението бе извън нейния контрол. Трябваше да остане. Трябваше да издържи докрай.

— Най-щурото нещо е — продължи с тих глас той, — че за мен е адски лесно да изтръгна някаква реакция от вас. Защо се получава така, Кейт? Аз ли съм единственият, който натиска правилните бутони? Аз ли съм единственият, който е любопитен да разбере какво ще се случи, когато кръвта ви започне да кипи и красивото ви тяло започне отново да чувства?

Кейт поклати рязко и сковано глава.

— Така няма да постигнете нищо — промълви тя. — А сега моля да ме извините, но ще се прибирам вътре.

Беше направила някакъв плах опит за блъфиране и Дейвид бе разбрал това. Той не отмести втренчения си поглед от лицето ѝ, сякаш не бе казала нищо, и продължи да се приближава бавно, докато тялото

му се оказа само на няколко сантиметра от нейното — достатъчно близо, за да може тя да усети топлината и дъха му върху лицето си.

— Беше малко глупаво от ваша страна да си мислите, че можете да се скриете от собствените си желания, нали? — прошепна той. — Сексуалният порив не е нещо, от което трябва да се срамувате. Това е все едно да се чувствате виновна за това, че сте гладна, когато нямате храна, или жадна, когато не сте пили твърде дълго време вода.

Погледът му се придвижи от лицето към тялото ѝ и после обратно, сякаш търсеше някакво доказателство, че думите му водят до видима промяна в нея. Очевидно намери това, за което гледаше. Дрезгавият му глас премина като полъх покрай лицето ѝ. Миг след това вдигна ръцете си и ги облегна на дървото от двете страни на главата ѝ.

— Това е бил един дълъг период на сух режим, нали, Кейт?

Разстоянието между телата им сега бе едва забележимо и когато Дейвид се извърна малко, гръдният му кош докосна леко гърдите ѝ. Допирът бе слаб, възбуждащ и от него цялото ѝ чувствително тяло потръпна.

— Кой сте вие?

Гласът ѝ прозвуча дрезгаво вследствие на преживяния шок. Шок и нещо друго, с което тя не искаше да се занимава в момента. Или може би никога.

Когато Дейвид отдръпна главата си назад и премигна, кипящата чувствена енергия отслабна за момент.

— Знаете кой съм — каза той.

Кейт поклати глава, после още веднъж — този път по-силно.

— Не. — Замълча и прочисти гърлото си, за да възвърне сигурността в гласа си. — Не, не знам. В един момент си мисля, че можем да станем добри приятели. А в следващия — вие правите нещо, което със сигурност ме обърква. Всеки път, когато сме заедно за повече от няколко секунди, вие ме пробвате по някакъв начин. Излъчвате тези бурни сексуални флуиди, за да ме възбудите цялата. Или пък правите груби изявления, засягащи личността ми, предназначени нарочно да ме ядосат. Като че ли съм някаква топка тесто, което мушват с пръст от време на време просто да разберете дали са настъпили промени в гъстотата му. И все още не сте ми казали защо правите така. Ако се държахте по същия начин и с Веда, бих предположила, че това е

просто черта от характера ви. Но само към мен отношението ви е
такова.

— Само към вас.

Дейвид се раздвижи отново, докосвайки гърдите ѝ със своите,
убеждавайки се, че тя бе усетила грубата му ласка.

Кейт затвори очи и се опита да се отдръпне. Опита се да насили
дървото да я погълне.

— Какво мислите, че правите? — попита тя с рязък и груб глас.

— Знам точно какво правя, но няма нужда да се притеснявате от
това — прошепна той. — Просто отчупвам парченце от стената.

— Добре... Добре, не го правете — изпъшка Кейт.

— Няма нужда да стоите — каза ѝ той. — Може да се
отдръпнете, когато пожелаете. Не съм ви докоснал и с пръст.

Беше прав. Също както в съня, тя знаеше, че може да мръдне, ако
поиска. И също както в съня, знаеше, че ще остане.

Чертите му придобиха някакъв израз на свирепо задоволство и
той сведе главата си така, че топлият дъх от устата му докосна леко
ухото ѝ.

— Колко жалко е, Кейти, да лежиш сама в леглото и да сънуваш
възбуждащи сънища.

Свивайки коляно, той повдигна бавно левия си крак между
бедрата ѝ, като насили нежно тялото ѝ да се нагласи към чувственото
вмъкване.

— Само не прави грешката да си мислиш, че тези сънища са
нещо подобно на действителността. Искаш ли да ти покажа какво е
усещането от истинското действие?

Когато тя завъртя отрицателно глава, той попита с тих смях:

— Не? Много лошо. Но все пак ще ти покажа. В реалността,
когато лежиш гола в прегръдките на мъж, усещането не е изолирано.
Чувстваш го на десетки различни места. Топлината. Твърдостта.
Хлъзгавият, мокър...

— Недейте...

Протестът замря в гърлото ѝ. Това бе прекалено много. То
надмина усещането в съня ѝ. Възбуждащото, мъчително допиране на
мускулестия му крак между бедрата ѝ. Твърдият плат на ризата му,
бръсвайки леко гърдите ѝ отново и отново. Топлият му дъх, докосващ
ухото ѝ. Всичко това бе взривоопасно. И бе истинско.

Въпреки че усилието ѝ предизвикваше болка, тя успя да задържи тялото си неподвижно. Само ако престанеше, тя щеше да възвърне силите си, щеше да намери начин да се пребори с това, което чувстваше. Но той не спираше.

— Когато мъжът целува шията ти и гърдите, и корема, можеш да заровиш пръсти в нещо истинско. Не трябва да лежиш там и да вземаш. Можеш да се движиш, Кейт. Можеш да даваш. А накрая, когато достигнеш върха, всички онези красиви пристъпи на удоволствие няма да са отишли в празното пространство. Те стават с участието на влажни устни или стискащи пръсти, или топли...

— Не!

Той пренебрегна резкия отказ. Помръдвайки тялото си, остави твърдите студени копчета на ризата му да одраскат връхчетата на гърдите ѝ. Кракът му продължаваше да се движи между бедрата ѝ — нагоре-надолу, отново и отново.

Сетивата ѝ бяха пренатоварени. Ако не направеше нещо, ако не спреше това, щеше да се стопи в едно страстно избухване на чувството. Трябваше да се отмести. Трябваше да насили опияненото си тяло да...

— Отдаваш всичко от себе си в този момент, Кейт — каза той с груб глас, бавно и провлечено. — И после настъпва спокойствие. Това е най-доброто дяволско лекарство против безсъние, измислено някога.

През една червена мъгла от удоволствие Кейт осъзна, че долната част на тялото ѝ бе започнала да се движи напред, срещайки всеки плавен удар отново и отново, докато се мъчеше да изживее колкото се може повече от това чувство.

С негласен вик на протест Кейт вдигна ръцете си до гърдите му и го отблъсна.

Това не ѝ костваше никакво усилие. Едно леко бутване и бе свободна.

В бързината да се махне от него тя стъпи накриво и се препъна. Когато Дейвид машинално посегна към нея, за да ѝ помогне, Кейт се отдръпна и не се възползва от протегнатата му ръка. Не можеше да му позволи да я докосне. Ако я докоснеше още веднъж, с нея бе свършено. Нямахше да може да го напусне. Никога нямахше да успее да го остави.

Възвръщайки равновесието си, Кейт се насочи бързо към задната врата и сигурното убежище на къщата.

Дейвид видя как вратата се затвори след нея. Беше стиснал юмруци и дишаше хрипкаво и учестено.

След няколко дълги напрегнати минути той се обърна и се облегна на дървото. Едва когато прокара ръка през лицето си, осъзна, че връхчетата на пръстите му бяха ожулени от забиването им в дървото. Трябваше да използва всяка частица от силата, която притежаваше, за да закрепил ръцете си върху грапавата кора на дънера — далеч от тялото ѝ.

Поемайки си дълбоко и хрипкаво въздух, той се опита да се успокои. Приложи някои техники за оцеляване, които бе използвал срещу враговете си, и накара пулса си да спадне до нормалните удари, застави мускулите си да се отпуснат.

Какво, по дяволите, си бе помислил? Бе поискал да я остави възбудена и объркана. Искаше, дори само за частица от секундата, да бъде важна движеща сила в живота ѝ.

Мили боже, ти, който си на небесата, Дейвид бе луд да опитва такова нещо. Съвсем не бе с всичкия си.

Някакво вълнение се надигаше в него, но то бе различно от пристъпите на паника. Дейвид не усети никакъв импулс да побегне и да продължи да бяга. Този особен бунт бе причинен от непреодолимата нужда да последва Кейт в къщата, да се качи в спалнята и да довърши това, което бе започнал тук на лунната светлина.

В кухнята Кейт се облегна на вратата с треперещи колене и повдигащи се гърди, дишайки тежко и учестено.

Все още не можеше да проумее това, което току-що се беше случило. Всичките ѝ укрепления, които с години бе издигала, се бяха разрушили. А той не я бе докоснал дори с пръст.

Някакъв полуистеричен смях се надигна в гърлото ѝ. В продължение на милион години не би си помислила, че може да се почувства така. Беше чела за подобно нещо, беше го виждала по филмите, но това не бе нещото, което обикновените жени усещат.

С Дейвид... Когато се любеха с мъжа ѝ, той винаги бе нежен. Всичко бе изпълнено със смях и обич. С Дейвид сексът винаги беше

забавление.

— Това не беше забавление — дрезгаво прошепна тя.

Бе нещо повече — като да се намираш на гребна лодка в открито море по време на ураган. Въпрос на живот и смърт.

И вероятно това беше нещото, което я безпокоеше най-много. Досадно привлекателен мъж бе започнал любовната игра с нея на лунна светлина, но за Кейт това бе някак си важно.

---

[1] Боготворене на органите за размножаване (гр.). — Б.пр. ↑

[2] Течение в изкуството, което започва от 1960 г., според което са се използвали само опростени форми и рисунък, често повтаряни, а творческата индивидуалност на авторите е била сведена до минимум. — Б.р. ↑

СЕДМА ГЛАВА

Посягайки нагоре, Дейвид дръпна шнура, който висеше от тавана. Електрическата крушка се включи и изпрати сноп от лъчи с конусообразна форма, като освети мястото около него, а другата част от стаята, която приличаше на пещера, остана в полусянка.

Мазето бе голямо, с размерите на къщата, и бе в пълен безпорядък, както всички подобни места. Имаше кутии, инструменти и една дълга дървена пейка, която изпълняваше функцията на работна маса.

Оставайки в кръга от светлина, Дейвид се разходи и прочете надписите върху кутиите в близост до него. Някои попадаха в мистериозни категории. *Зелен КиК. ФФК. ББС/18Мо.* Други можеха да се разчетат по-лесно. *Лампички за коледна украса на двора. Синият порцелан на баба.*

Имаше и кутии, на които бе изписано само: *Дейвид.*

Той отвори някои от тях и известно време подрежда съдържанието им. Книги. Дрехи. Такъми за риболов. Колекция от древни руди. Неща, които му бяха принадлежали тогава, когато беше жив. А и това беше неговият дом.

Когато капчици студена пот избиха по челото му, Дейвид сви здраво пръстите си в юмрук и си пое дълбоко и несигурно въздух, за да се пребори с надигащата се паника. Най-накрая тя започна да се уталожва.

Все още имаше периоди, когато се събуждаше от някакъв кошмар и прекарваше останалата част от нощта, крачейки по пода, противопоставяйки се на съня, отказвайки да бъде потопен отново в тъмните отзвучи на онези шест години. Но сега пристъпите на страх не бяха толкова чести, а и когато настъпваха, не продължаваха толкова дълго, колкото преди. Устните му се изпънаха в някакъв опит за усмивка. Знаеше много добре защо пристъпите намаляваха по сила. Истината бе, че настоящето го завладяваше и с течение на времето миналото избледняваше. От нощта, в която бе предизвикал Кейт да

напусне стерилната сигурност на своята спалня, спомените от случилото се под дъба засенчваха всички останали.

Същата нощ, след като Кейт го бе оставила, Дейвид бе прекарал няколко часа, шофирайки безцелно из Далас, пренебрегвайки светофарите и светлините за нощно регулиране на движението, завладян от страстта, която не го бе напуснала. Не се върна обратно, докато не бе сигурен, че можеше да устои на импулса да влезе в къщата и да се качи в спалнята, която преди бяха споделяли.

Дейвид все още искаше да направи това. Все още искаше да я открие и да довършат това, което бяха започнали онази нощ.

Отново и отново бе преживявал онези мигове в задния двор. Как изглеждаше тя, когато бризът бе раздвижил светлата ѝ коса. Как онези тънки слоеве бяла коприна — нереални като отминаваща мисъл — прилепваха по ханша и бедрата ѝ, очертавайки и подчертавайки гърдите ѝ.

Сега, когато споменът му причини несъзнателно стягане в слабините, той се извърна и прокара пръсти през косата си.

Това е нелепо, каза си Дейвид, докато преминаваше мястото пред тезгяха. Придаваше голяма важност на случилото се. Просто се бе възбудил при вида на една красива жена. Голяма работа. Това бе напълно естествена реакция. След шест години ергенство всеки мъж, който попадне близо до жена като Кейт, би полудял.

Той се засмя отсечено. След шест години Елеонора Рузвелт би изглеждала доста отблъскващо.

Ако имаше разум, щеше да излезе още същата онази вечер и щеше да намери жена, която би му се отдала охотно. Жена, която нямаше да му създаде усложнения, жена, която нямаше да го подлуди. Имаше много такива навън. Стотици, хиляди красиви жени. Само трябваше да...

Дейвид прекъсна внезапно мисълта си. Той се самозалъгваше. Лъжеше се право в очите. Желаше Кейт. Нито една друга жена, без значение колко красива и с каква охота би му се отдала, нямаше да свърши работа. Той желаше Кейт.

Признавайки този факт, Дейвид трябваше да признае и нещо друго: чувстваше жаждата си за Кейт като предателство. Желаете Кейт, бе един вид отричане на това, което бе чувствал към Кейти.

Беше луд.

— Здравсти, Мак.

Извръщайки рязко глава, Дейвид видя Бен да навлиза в осветения малък кръг светлина.

— К'во пра'иш тук долу?

— Размишлявам. — Дейвид отпусна юмруците си и си пое бавно въздух. — Просто размишлявам. А теб какво те води тук, в този пъкъл?

— Крия се. Просто се крия. — Вземайки някаква отвертка от тезгяха, момчето се загледа за момент в нея. — Какво ще кажеш да се престорим, че това е една „супер сабя“ на мутирала водна костенурка? — Той размаха отвертката във въздуха. — Така ще можем да убием лошите и да ги напра'им на канална тиня.

— От кого се криеш този път?

Момчето направи гримаса.

— От него — обясни то, посочвайки с отвертката към тавана.

Дейвид погледна нагоре, а после отново към сина си.

— От Господ? Сигурно наистина си бил лош.

Бен се засмя. А когато Бен се смееше, цялото му тяло се тресеше. Дейвид се засмя с него. Обичаше да наблюдава сина си. Обожаваше малките му кафяви очи, оживени от танцуващи искрици светлина.

— Не Господ, глупчо. — Той изчезна в тъмната част на стаята, обикаляйки със сигурни стъпки из лабиринта от кутии. — Гарднър Бруин Бенет — извика момчето, след като се покачи върху един стар сандък. — Всеки път носи цветя. И всеки път казва онази шега за това, че те са от градината на Гарднър. Мислиш ли, че забравя, че вече е казвал тази шега? Дори не беше смешно първия път. Но мама винаги се смее. — Навеждайки се надолу, Бен се пхна под една малка маса. — Само че не истински. Такъв смях, като че ли четеш думите в книга. Ха, ха, ха. Нещо такова.

— Ти си доста умно хлапе, нали?

— Казах ти, че са изследвали...

— Да, знам. Изследвали са мозъка ти и са казали, че е добър.

Намръщвайки се, Дейвид посегна да потърка челюстта си. Защо, по дяволите, тя си избира мъже, от които синът му трябва да се крие? Или не знае как се чувства Бен, или не я е грижа.

Кейт наистина се грижеше за детето. Нямаше съмнение в това. Дейвид бе виждал как се държи с Бен. Много пъти бе намирал

доказателства за това, че тя беше добра майка на неговия син.

Дали просто някакво бяло поле не се появяваше пред очите ѝ, що се отнасяше до мъжете?

Когато Бен се върна в осветения кръг, стискаше здраво в едната си ръка найлонова торбичка, наполовина пълна с близалки.

— Останали са от навечерието на празника на Все светии — обясни той на Дейвид.

— Това е било преди шест месеца.

— Близалките не се развалят. Обаче аз вече изядох хубавите. Сега има само зелени и лилави. — Той подаде торбичката. — Искаш ли една?

Когато Дейвид отказа, Бен подскочи и седна на тезгяха, като започна да люлее късите си крачка напред-назад.

— Виж дали езикът ми е зелен — каза той, изплзвайки се.

— Отвратително е.

Момчето се захили.

— Мери Катерин Прескот ми даде някакъв бонбон, от който зъбите и езикът ти започват да светят в тъмното, но мама нямаше да ми позволи да го изям.

— Това е нещо бандитско. — Дейвид седна върху тезгяха до сина си, изучавайки за миг мъничкото лице. — Спомняш ли си деня, в който дойде в апартамента и ми каза, че нито един от приятелите на майка ти не би ти станал добър баща? Тогава се криеше от Джулиън. Сега отново се криеш. Искаш ли да ми кажеш какво имаш против Гарднър Бруин Бенет?

Бен присви рамене, насочвайки цялото си внимание към близалката.

— Той просто не иска да се навъртам наоколо.

— Какво те кара да мислиш така?

Момчето отново присви рамене.

— Предполагам щото ми го каза. — Бен погледна нагоре към Дейвид. — Дойде за първи път тук точно преди Коледа и ми донесе подарък. Беше тъп подарък, но въпреки това му казах, че ми харесва, щото майка ми беше там. А тя ме бе предупредила да бъда любезен. Той повтаряше непрекъснато, че съм чудесно момче, но ме наричаше Бенджи. Сякаш дори не знаеше, че това е име на куче.

Бен говореше непрекъснато, а краката му се люлееха в такт с думите.

— После мама отиде да говори с Веда в кухнята. Челото на Гарднър се набразди като хартиена чайка и той ми каза да престана да се блъскам в мебелите и да не пипам покривката на масата, щото ръцете ми били мръсни, и, за бога, не съм ли можел да се укротя. Казах му, че не трябва да споменава името на Исус с лошо, особено по Коледа, щото това е неговият рожден ден. И тогава той ми каза да не говоря с него, щото хлапетата го изнервяли.

Бен спря, за да си поеме дълбоко въздух.

— Затова предполагам, че и на него ще му е по-добре, а и на мен ми е по-добре, ако просто ме няма там. Затова дойдох тук, долу. Разбираш ли?

Дейвид се намръщи. Бен не звучеше точно като травмизирано дете. Доста реалистично разказваше цялата история, сякаш проследяваше нормалния ход на събитията. Но на Дейвид не му хареса. Изобщо не му хареса.

— Защо не си казал на майка ти какво е отношението ти спрямо него?

— Щото ще нараня чувствата ѝ — обясни прилежно Бен. — Тя го харесва, харесва и мен и иска и ние двамата да се харесваме. Но той не ме харесва. И аз не го харесвам. И не ми харесва как се държи, като че ли това наистина е неговата къща. Разхожда се наоколо и пипа неща, които дори не му принадлежат. Иска ми се да му кажа да седне на едно място, но няма да споменавам името на Исус, щото...

— Какви неща? — прекъсна го Дейвид.

— Всичко. Почти всичко. Взема снимките на моя баща и ги гледа злобно. После се разкарва из цялата всекидневна, премества нещата върху рафтовете и масичките, сякаш проверява за прах.

Гръдният кош на Бен се повдигна и спадна, след като от него се изтръгна една дълбока въздишка.

— Гарднър ме вбесява.

— Мисля, че и мен също — измърмори през стиснатите си зъби Дейвид.

В продължение на доста време Дейвид просто остана втренчен в стената. После, изправяйки се рязко, погледна надолу към сина си.

— Искаш ли да ти покажа едно скришно място?

Бен отскочи от тезгяха, като изглеждаше заинтригуван.

— Разбира се.

Вземайки една сгъваема стълба, Дейвид каза на момчето да донесе неговата „супер сабя“ и двамата тръгнаха през по-слабо осветената част на стаята към отсрещния ъгъл.

Пет минути по-късно Дейвид седеше на върха на стълбата, а Бен бе застанал две стъпала по-ниско. На стената, много близо до тавана, имаше малък отвор, покрит с метална плоча.

Преди години, когато Дейвид бе открил особените свойства на отвора, не бе казал на Кейти. Следващия път, когато бе слязла в мазето, той бе извикал името ѝ със страховит глас, изплашвайки я до смърт. Макар че тя знаеше, че това бе дело на Дейвид, никога не бе предположила как точно го бе направил.

Допирайки пръст до устата си, за да предупреди Бен, Дейвид отмести внимателно металната плоча. Мигновено някакви гласове се чува през отвора — толкова ясно и силно, сякаш говорещите хора бяха в мазето.

— ... знам, че не обичаш да чуваш това, Кейт, но момчето има нужда от сигурно мъжко влияние в живота му.

Дейвид се скова, възмуцавайки се моментално от покровителствения тон на мъжа. Очевидно Кейт също не обърна голямо внимание на това. Гласът ѝ определено прозвуча остро, когато тя отговори:

— Момчето е щастливо, здраво и се оправя добре. Защо трябва да се бъркам в това?

— Няма съмнение, че е чудесно момче. Едно *чудесно* момче. Но ти не можеш да знаеш точно какви проблеми ще възникнат в бъдеще. След няколко години то ще стане юноша, а това е трудна възраст дори за деца с двама родители. Трябва отсега да се подготвиш за това. Погледни реално, Кейт, можеш да направиш толкова много. Момчето има нужда от баща.

— Защо хората постоянно ми казват това?

— Знаеш онази стара поговорка. Ако трима души ти кажат, че си болен, си полегни.

— Не знам... не знам — измърмори раздражено и ожесточено тя.

Секунда след това, когато я чу да се извинява на госта си, че трябва да проведе телефонен разговор по работа, Дейвид направи знак с ръка на Бен да слезе преди него от стълбата.

— Не могат да ни чуят тук — каза на момчето, когато отидоха в другия край на стаята.

— Беше толкова страхотно. — Очите на Бен бяха широко отворени от учудване. — Откъде знаеш за тази дупка?

— Много от старите къщи имат същото нещо. Но това е нашата тайна, дадено? — Дейвид млъкна, наблюдавайки лицето на сина си за момент. — Беше прав за Бенет. Той е един голям тъпак.

Бен кимна с глава и се наведе, за да почеше коляното си. Миг след това, без да поглежда нагоре, той каза:

— Онова дете, дето го познавам — Джонатан Филип Винтнер — живееше от другата страна на улицата. Не точно отсреща. Две къщи по-надолу — момчето посочи с пръст през рамото си в източна посока, — и тогава от другата страна на улицата. То се премести в Ел Пасо, затова не живее вече там.

Дейвид изчакваше. Имаше нещо в гласа на момчето, нещо в начина, по който то избягваше очите на Дейвид, което му подсказа, че това щеше да бъде нещо повече от един обикновен разговор.

— Веднъж — продължи Бен, — докато си играехме на загубени в пустинята, Джонатан каза, че Р. Дж. го удря понякога. Р. Дж. е вторият му баща. Само че това не било бой. Джонатан каза, че Р. Дж. го удрял с юмрук.

Бен спря да чеше коляното си и започна да чеше лакътя си, като продължаваше да държи погледа си наведен.

— Джонатан каза на майка си и тя побесня и му каза, че той лъже и че ще го изпрати да живее с дядо му в Ню Орлиънс, Луизиана. А Джонатан си помисли, че това е хубаво, защото неговият дядо никога не удрял. Но чувствата му бяха наранени, защото майка му мислеше, че той лъже.

— Това е много лошо — каза тихо Дейвид.

Бен кимна с глава.

— Понякога си мисля за Джонатан. Понякога... Разбираш ли, той не отиде в Ню Орлиънс при дядо си. Те го отведоха в Ел Пасо.

— И ти се чудиш дали Р. Дж. все още го бие?

Когато Бен кимна с глава, Дейвид седна и придърпа сина си в скута си. За момент се изплаши да не би Бен да помисли, че да седиш в скута на някой е бебешко нещо, но момчето не реагира остро. То се притисна по-близо, докато рамото му опря о гърдите на Дейвид.

Преглъщайки буцата в гърлото, Дейвид изпусна бавно въздуха си.

— Понякога се случват такива неща, Бен. Бих искал да не става така, но те се случват.

Поглеждайки надолу, откри, че Бен го наблюдава внимателно.

— Това няма да се случи с теб — каза Дейвид, произнасяйки думите бавно и отчетливо. — Разбра ли? Твърде много хора се грижат за теб. Майка ти, Веда, Ралф. И аз. Няма да позволим нещо такова да ти се случи.

Като повдигна ръката си, той махна косата, паднала върху малкото чело.

— Не смятам, че трябва да продължаваш да се безпокоиш за Бенет. Само защото идва да вижда майка ти и ѝ носи цветя, не означава, че тя ще се омъжи за него. Твоята майка е доста умна жена. Няма да се остави да я замотае някой, който е измамник.

Бен извърна глава, но Дейвид вече бе забелязал страха и очите му.

— Ами ако го направи? — прошепна момчето. — Ами ако той я излъже? Дори и да не ме е удрял, не може да ми бъде баща, Мак. Не може.

— Достатъчно — каза Дейвид със суров глас. — Това няма да се случи.

Бен почеса носа си и измърмори:

— Може.

— Няма.

— Може.

— Няма. Защото аз няма да го допусна. Няма... Има ли някой от приятелите на майка ти, който би желал да ти стане баща? — попита рязко Дейвид.

Бен поклати бавно глава.

— Джуниър е симпатичен, а Джулиън ме разсмива понякога, но те не са ми бащи. Нали разбираш? Те са просто мъже.

Дейвид знаеше какво иска да каже Бен. Нито един от тях не се интересуваше искрено от момчето. Бяха мили с него само за да се сблизат с Кейт.

— И така, за колко мъже става въпрос? — попита Дейвид.

— Джуниър и Джулиън — Бен показа два пръста за всеки от тях — и господин Олбрайт и Гарднър Ъруин Бенет. Ръсел се ожени за онази висока жена с острата брадичка. А тя не харесва мама, затова той не идва повече тук.

— Ами Дъглас? — попита Дейвид, спомняйки си телефонния разговор, който Кейт бе провела в деня на постъпването му на работа.

— А, да, бях забравил. Дъглас има две къщи. Една в Далас и една някъде другаде. Мисля, че е в някой от щатите, които започват с „М“. Затова не се навърта много тук.

— Добре, значи са пет. — Дейвид се усмихна. — Лесна работа. Ако не искаш да киснат тук, ще трябва просто да се отървем от тях.

— Шъ ги застреляме ли? — Бен скочи на крака. Беше облецил очи и в тях се четеше някакъв страх и нещо подозрително, подобно на ликуващо предчувствие. — Чакай, имам идея. Какво ще кажеш да ги заровим тук, под дъските на пода? Вероятно никой никога няма да ги намери долу.

Дейвид се засмя и поклати глава.

— Ти си едно малко кръвожодно чудовище. Не смятам, че е необходимо да правим нещо толкова драстично. Двамата ще трябва да ги убедим, че в края на краищата не са искали да ухажват майка ти.

Той коленичи, така че неговият поглед и този на сина му бяха на една линия.

— Е, какво ще кажеш? Споразумяхме ли се?

След като избърса ръка в късите си панталони, Бен я протегна към Дейвид.

— Дадено — каза искрено той.

Дейвид разклати изцапаната ръчичка и се засмя от удоволствие.

— Добре тогава. Всичко е уредено. Днес ще се отървем от кандидат Номер едно. — Той замълча. — Казваш, че Гарднър Ъруин Бенет не обича децата?

Бен кимна.

— Те му вдигат нервите.

Устните на Дейвид се изкривиха в лукава усмивка.

— Отлично.

Десет минути по-късно, след като Бен си тръгна от мазето, в устата му имаше лилава близалка, а малките му кафяви очи светеха, издавайки целеустремеността му.

Преминавайки обратно през стаята, Дейвид седна на стълбата и зачака. Скоро чу как синът му тътри обувките си по дървения под на всекидневната.

— Къде е мама?

— Наложил се да се обади по телефона по работа. — Гласът на Бенет прозвуча разстроено. Очевидно мислите му бяха някъде другаде. Миг след това обаче се промени. — Не можеш ли да стоиш мирно? Защо подскачаш? Човек може да скача само отвън. Когато си вътре в къщата, не може да подскачаш.

— Разбира се, че мога. Лесно е. Виж.

— Нямах предвид... Би ли престанал с това?

— Добре, но мускулите ми започват да подскачат, когато стоя мирно — предупреди го Бен. — Ако искаш, мога да седна до теб и да си говорим. Искаш ли да си говорим, Гарднър?

— В действителност искам.

В последвалата тишина Дейвид си представи как Бен се настанява на канапето до нищо неподозиращата си жертва.

— Ти ме харесваш, нали, Бенджи? — Сега Бенет беше по-спокоен, а гласът му прозвуча ласкаво и приятелски.

— Разбира се. Много те харесвам.

— Ще бъда доволен, ако кажеш това на майка си. И може би... Защо не й кажеш, че ти се иска тя да се омъжи отново? Ще ти хареса, нали, Бенджи? Да има мъж в къщата през цялото време, който да те учи как да се държиш и... И да си играете заедно.

— На к'во?

— Не знам. — Ласкавият му тон започна да изчезва по малко. — На това, което момчетата на твоята възраст си играят.

— Имаш предвид да си играем на камиони за боклук? Добре, аз обичам камионите. Ще се омъжиш ли за мама, Гарднър?

— Бих желал. А също бих желал да бъда твой баща, Бенджи.

— Страхотно. Но няма нужда да говоря с нея да се омъжва. Разбираш ли, ние вече сме говорили за това и тя обеща, с ръка на сърцето си, че веднага след като се омъжи, ще си роди още няколко

деца. Това е, защото е била едно дете и не ѝ е харесвало, затова иска да имам много братя и сестри и по този начин да не се чувствам самотен. Смятаме, че пет ще са достатъчни. Искаш ли...

— За какво говориш?

— Говоря да си имаме деца. — Момчето замълча. — Но може би е най-добре да се ожениш много бързо за нея, Гарднър. Доста време е необходимо, за да родиш пет деца и тя може да стане много стара. Освен ако няма близнаци. Приятелят ми Кейси Ригз, неговата майка имаше...

— Кейт никога не ми е казвала нещо за... Какво стана с бонбончето ти? — попита тихо и внимателно Бенет. — Бенджи, нямаше ли едно бонбонче в устата ти, когато влезе в стаята? Къде отиде то? — Внимателният тон бе заменен сега с израз на паника. — Къде е то?

— Може би съм го изпуснал. Лилавото не е любимият ми цвят. Повече ми харесват жълтите близалки, но... О, ето го.

— Къде?

— Точно отзад на ръкава ти. Не мърдай. Не мога да го стигна, когато мърдаш. Ето, махнах го. Има малко влакънца по него, но няма нищо. Близалките могат да се мият.

— Ти, малък злобен кучи... Това сако е от кашмир. По дяволите, момче, размазал си тази гадна лилава мръсотия по целия ми ръкав отзад!

— Може би ще трябва да свикнеш с това, Гарднър — изрече мъдро Бен. — С шест деца — някой сигурно винаги ще те цапа.

— Първо бих си прерязал гърлото — измърмори под носа си мъжът. — Кажй на майка ти... Кажй ѝ, че нещо непредвидено се е случило и не съм могъл да остана.

Последните думи прозвучаха слабо. Реплики, изречени преди напускане на сцената.

Дейвид се облегна назад върху стената и се засмя.

Един по-малко. Оставаха четири.

Кейт влезе във всекидневната, намръщвайки се, докато се оглеждаше наоколо.

— Къде е Гарднър? — попита тя Бен.

— Тръгна си. Каза, че трябва да ти предам, че нещо непредвидено се е случило. Харесва ми тази рокля. Тя е като за парти за чай.

— Това ли е всичко, което каза — че нещо се е случило? Аз ползвах телефона, така че как би могъл... — Кейт седна на канапето и въздъхна. — Каж ми какво точно се случи, Бен.

Синът ѝ наклони главата си настрани и присви очи — поза, която заемаше винаги когато трябваше да мисли напрегнато.

— Просто си приказвахме... Ъ-ъ, чакай да видя. Разказвах му, че Кейси си има две сестри близначки и тогава... И тогава... О, да, точно тогава Гарднър видя, че сакото му е изцапано и лицето му стана червено, все едно че си задържаше въздуха. — Момчето изправи глава, отвори широко очи и присви рамене. — И тогава каза, че трябва да си тръгне.

Кейт поклати глава, а устните ѝ се изкривиха в усмивка. Гарднър беше добър приятел, но понякога можеше да стане много досаден. Грижите, които полагаше за външността си, се превръщаха в мания. Щеше да умре, ако откриеше, че нещо по него не е перфектно.

— Смяташ ли, че Гарднър има лошо държане, защото не остана да ти каже, че сакото му е изцапано? — попита Бен, прекъсвайки мислите ѝ.

— Може би. — Присвивайки рамене, тя се изправи. — Е, добре, предполагам, че е по-добре да отида да кажа на Веда да отложи изисканите приготовления за друг път.

Бен направи някакъв танц на подскоци.

— Ура! И ще може да ядем в кухнята с Веда и Мак и ти ще може да си пуснеш косата, щото, когато е навита нагоре, е за работа, а тази вечер е само за забавление?

— Всичко това — съгласи се тя, смеейки се на излизане от всекидневната.

Кейт бе по средата на коридора, когато вратата на мазето се отвори и МакКинзи Смит излезе оттам.

— Шефът фантом — прошепна дрезгаво Дейвид. — Започвах да си мисля, че сте плод на въображението ми. — Той замълча, изучавайки за момент лицето ѝ. — Вие сте навсякъде другаде, но не и там, където съм аз.

Избягвайки погледа му, Кейт навлажни устните си.

— Бях заета.

— Били сте изплашена — поправи я той.

— Не ставайте смешен. — Тя тръгна да минава покрай него и точно тогава изведнъж спря. Сега бе подходящият момент да приключи с тази работа. — Надявах се, че онази нощ, имам предвид онова, което се случи между нас онази нощ, просто ще бъде забравена — каза тя, като още не смееше да го погледне. — Ако аз не го споменавам и ако вие не го споменавате, можем просто да забравим, че се е случило някога. Но вие ще го споменавате, така ли е?

— Със сигурност.

— Така си и мислех — измърмори Кейт и се извърна към него. — Добре, нека да си изясним нещата. Вие започнахте да ми въздействате и отидохте много надалеч. — Тя раздвижи колебливо раменете си. — Вероятно защото аз отговорих толкова... толкова лесно.

— Вие се възпламенихте като ракета.

Кейт присви очи от раздразнение.

— Големи хора сме — продължи сковано тя. — И двамата разбираме човешките чувства.

— Не знам. — Дейвид килна главата си с жест, който за момент ѝ напомни Бен. — Темата за секса е доста сложна. Може би ще трябва да бъдете по-конкретна. Тъй като очевидно това е важно за вас, не бихте искали нещата да останат така, че да бъдете неразбрана.

— Вие сте най-... — Тя млъкна и се насили да се успокои. — Добре, ще бъда пряма. Защото съм била сама за няколко години...

Той я прекъсна. В гласа му имаше нотка на присмех.

— Освен ако не говорите за ножове, има ясна разлика между изтъпен и тъп. Обяснението ви е тъпо. Ще бъде по-остро, ако кажете, че доста време е минало, откакто въгленчетата ви са угаснали. — Устните му се извиха в многозначителна усмивка. — Едно докосване и вие сте заредена и готова.

Тя си пое рязко въздух и се извърна с гръб към него, проклинайки издайническата топлина, която отново нахлу в лицето ѝ. Когато чу шум от някакво движение зад себе си, Кейт се изпъна и миг след това усети дъха му във врата си.

— Чувстваш ли дивите сексуални импулси, Кейт? Ти ги нарече така, спомняш ли си? А на мен ми харесва как изглеждаш, когато ги

усещаш. Мога да те докосна още сега и ти ще се разтопиш. Готова си да излезеш извън себе си, нали, Кейт? Точно така, както стана онази нощ. Знаеш ли какво си мисля? Ако бях оставил коляното си там, където беше, за още малко време, щеше просто да се възпламениш. — Дейвид се засмя с дрезгав глас. — О, небеса, обожавам това. Допада ми мисълта, че си толкова лесно достижима за мен.

— Махай се! — изрече през зъби Кейт.

Настъпи миг тишина, след което Дейвид попита:

— Уволнявате ли ме?

Кажки да, заповяда си мислено тя. Давай, уволни го. Заповядай му да си стегне багажа и да напусне. Кажки му да се махне колкото може по-далече оттук.

Кейт опита. Наистина се опита да изрече тези думи, но те замряха някъде в гърлото ѝ. Единственият звук, който излезе от него, бе една лека нервна въздишка.

Преброи мислено до десет в опита си да се освободи от напрежението.

— Не — каза най-накрая тя. — Не ви уволнявам. Поне не сега. Вършите добра работа тук.

Кейт направи крачка напред, оставяйки известно разстояние между тях, преди да се обърне. Все още твърде разстроена, за да го погледне, бе втренчила поглед в пода.

— Но има и нещо повече от работата ви. Бен, синът ми, разговаря с вас. Казва ви неща, които едно момче не може да каже на майка си. — Устните ѝ се изкривиха в самоосъдителна усмивка. — В началото ревнувах малко от това.

Повдигайки глава, тя срещна погледа му.

— Разбирам, че не ви влиза в работата да изпълнявате функциите на по-голям брат на сина ми, но аз съм достатъчно добра бизнес дама и ми допада идеята да получавам нещо двойно за парите си. Затова искам да останете. В качеството си на работник и приятел на Бен. Но трябва да обещаете, че ще забравите това, което се случи... онази нощ в задния двор. Ако не можете да направите това, ще трябва да ви оставя да си отидете.

Въпреки че гласът и изражението ѝ издаваха решимостта ѝ, заплахата не го накара да се разтрепери. А и защо трябваше да го

накара? И двамата знаеха, че ако искаше да го уволни, щеше да го направи още първия ден — първия път, когато той я предизвика.

— Няма да го забравя — каза ѝ Дейвид, — но ще се преструвам. Ще се преструвам, че не се е случило и вие може да се преструвате, че не се е случило. Но то се случи... И никой от двамата няма да го забрави.

— Мога да живея така — каза тя, а устните ѝ се изкривиха в слаба усмивка. — Понякога преструването става реалност.

— Не, не е така — отрече тихо той. — Ако човек се лъже доста често, той започва да вярва в лъжата. Но това не я прави по-малко лъжа. Някъде вътре в него истината все още е жива.

По дяволите този мъж! Кейт изруга тихо, продължавайки да върви по коридора. Много лесно я нервираше.

Но, разбира се, работата бе по-лоша, отколкото той си я представяше. Сподавяйки един стон, Кейт се огледа наоколо и изведнъж осъзна, че бе застанала по средата на кухнята и търкаше носа си с пръст, докато Веда я наблюдаваше втренчено, сякаш тя бе загубила разсъдъка си.

— Не — отговори Кейт на незададения от по-възрастната жена въпрос, — не се опитвам да вляза в контакт с извънземни. Дойдох, за да ти кажа, че Гарднър офейка. Значи може да запазиш скъпото сирене за друг път.

Веждата ѝ се изкриви, когато започна замислено да търка върха на носа си отново.

— Всъщност — каза бавно Кейт — запази всичко за някой друг път. Току-що реших да заведа Бен в „Пица с пици“ за вечеря. — Кейт погледна Веда. — Искаш ли да дойдеш с нас?

— Да, веднага — отговори възрастната жена с глас, изпълнен със сарказъм. — Сервитьорите, облечени с костюми на прасета, децата да ми пицят в ушите и да ми повръщат върху обувките. Можеш да ме наречеш луда, но това не е моята представа за приятно изкарване на времето.

— Нито пък моята — призна си Кейт, обръщайки се да си върви. — Но за Бен това е второто най-хубаво нещо след рая.

Почти бе стигнала до всекидневната, когато чу гласа на Мак. Той беше вътре с Бен.

Страхливка, обвини се тя, когато стъпките ѝ започнаха да стават по-бавни, а после спряха изцяло. Какво щеше да прави — да се крие в килера всеки път, когато чуеше този глас?

— Звучеше толкова естествено — говореше Мак. — Можеш да заслужиш Оскар, Бен. Първокласен актьор.

— В пиесата за Коледа бях тъжното джудже — разправяше му Бен. — Имах повече думи, отколкото другите джуджета, и ги казах всичките. Мама каза, че съм изглеждал толкова тъжен, че едва не се разплакала. Това означава, че наистина съм бил добър. — Той замълча. — Гарднър каза, че иска да ми бъде баща.

Устните на Кейт се изпънаха от ярост. Гарднър Ъруин Бенет имаше късмет, че не го беше удушила. Той нямаше право да говори такива неща на сина ѝ.

Заставайки на вратата, Кейт погледна в стаята. Изпитваше нужда да види изражението на сина си, за да може да прецени щетите, нанесени от лекомислените думи на Гарднър.

— Но на него вероятно му трябва дете като Марки Адамс — продължаваше Бен, а видът му бе удивително спокоен, докато гледаше втренчено към приятеля си Мак. — Дрехите на Марки никога не са изцапани. И познай какво яде за закуска? Пръчици от моркови.

Мак отговори с дрезгав смях. Бе сложил приятелски ръката си върху рамото на Бен и наблюдаваше момчето.

— Нека да ти кажа нещо, Бен — промълви бавно и тихо той. — Мъж, който е имал шанса да му бъдеш син и не е паднал на колене, за да благодари на Бога за това, не струва пукната пара.

Кейт притаи дъх в тъмния коридор. Въпреки че гласът му звучеше нормално, копнежът в дълбоките, замъглени, с цвят на старо злато очи на Мак предизвика внезапна остра болка в гърдите ѝ. Отстъпвайки внимателно от вратата, тя се обърна и си тръгна. Щеше да изчака малко, преди да съобщи на Бен за промяната в плановете за вечерята.

На Мак нямаше да му хареса, ако разбереше, че Кейт бе видяла изражението на лицето му. Нямаше да му хареса и да разбере, че докато го наблюдаваше, Кейт видя болката му и за момент я сподели.

ОСМА ГЛАВА

— Кажи на Джуниър, че ще отида там колкото мога най-бързо. — Кейт управляваше волана с една ръка, а в другата държеше мобифона. — Но ако трафикът не се пооблекчи малко — добави тя, правейки кисела физиономия, — ще имаме късмет да пристигнем на вечерята точно навреме за изпечената имитация на Аляска.

— Ще му оставя съобщение — увери я Веда. — Само не очаквай от мен да стоя с него и да го забавлявам, докато си дойдеш. Този човек е цяло страдание за мен. Говори много бавно. Винаги ми се иска да го прасна по врата, за да каже всичко по-бързо.

— Бих предпочела да не праскаш гостите ми, освен ако не съм ти наредила специално. Защо не кажеш на Бен да му прави компания?

Натискайки с пръст бутона, Кейт прекъсна връзката, пусна мобифона на седалката и повдигна свободната си ръка, за да почеше врата си. Беше изкарала един доста дълъг и труден ден.

Първото нещо, което бе направила сутринта, бе да излети до Хюстън, за да провери двете автомивки, които бяха в процес на строеж. Целия ден бе изкарала на крак, разговаряйки с всеки един поотделно: от доставчиците на водопроводните съоръжения до членовете на градския съвет. После полетът ѝ за Далас имаше повече от един час закъснение. А сега бе попаднала в някакво задръстване с дължина около осем километра. Наистина денят ѝ се бе проточил много.

И, разбира се, оставаше ѝ вечерята с представителите на Търговската камара.

Джуниър Тибидю не беше член на Търговската камара. Изобщо не беше член на каквото и да било дружество, свързано с някаква работа. Но Джуниър имаше едно великолепно качество. Бе винаги на разположение, когато Кейт се нуждаеше от придружител.

През изминалите няколко седмици — поради една или друга причина — беше ѝ се наложило да прибегва до услугите на Джуниър все по-често. Останалите ѝ кавалери сякаш бяха изчезнали. Кейт със

седмици не бе виждала нито Питър, нито Джулиън. Дъглас не бе наминал, за да отговори поне на едно от съобщенията, които Кейт бе оставила на телефонния му секретар. А и Гарднър не се бе мяркал от деня, в който изчезна от къщата заради някакво петно на сакото си.

— Дали има нещо, което най-добрите ми приятели не искат да ми кажат? — измърмори тя, докато колите пред нея се придвижиха още няколко сантиметра напред.

Най-ужасното беше, че Кейт не се интересуваше от това. Беше се изморила да се опитва да поддържа платоническите си връзки с мъжете. Бе изморена от редуващите се едно след друго безсмислени събирания, на които присъстваше. Бе изморена да изпълнява функциите на една самоходна реклама на автомивките. Бе изморена и толкова.

Една странна мисъл се бе завъртяла в главата ѝ по време на полета ѝ обратно към дома: можеше да продаде всичките си акции.

На Кейт ѝ ставаше страшничко дори само като си мислеше за това. Но колкото повече разглеждаше идеята, толкова повече тя я привличаше. Можеше да вложи част от печалбата си в акции или земя, или каквато и да е стабилна сделка, която Питър Олбрайт щеше да ѝ препоръча. Останалата част можеше да използва, за да започне друг бизнес — нещо, което да ѝ доставя истинско удовлетворение.

И какво ще постигна с това? — зачуди се тя.

— Каква искам да стана, като порасна? — промълви гласно Кейт.

Това не бе нов въпрос. Още в гимназията, а после в колежа се бе питала как всичките ѝ приятели знаеха точно какво искат да постигнат в живота си. От някаква бездънна торба с късметчета бяха направили сполучлив избор на кариери. Учител. Лекар. Адвокат. Инженер. Но за Кейт беше различно. Нямаше никаква идея. Знаеше само, че иска да обича много професията, която щеше да упражнява цял живот.

И сега, след години, все още искаше това. И все още нямаше представа какво да избере.

Тридесет минути по-късно, когато Кейт отвори задната врата и влезе в кухнята, единственият извод, до който бе стигнала, бе, че е прекалено уморена, за да стигне до някакъв извод.

След като направи няколко крачки в стаята, тя спря. Мак беше там. Или поне долната част от тялото му беше там. Лежеше по гръб под мивката, а единият му крак бе свит в коляното. Той се измъкна

изпод мивката, сложи гаечния ключ върху стомаха си и погледна нагоре към нея.

— Отводната тръба издаваше странни звуци — обясни той.

— Веда вероятно се е опитвала да смели някой, който я е ядосвал. — Кейт се огледа наоколо. — Говорейки за малкия ни лъч светлина, къде е тя?

Като бръкна отново под мивката, Дейвид завъртя нещо за последен път.

— Месарят беше изпратил не точно месото, което ще е необходимо за партито ви утре вечер. Затова реши да отиде и лично да го нахока. Предполагам, че това е една дългогодишна вражда.

— Това е нещо средно между любов и омраза. — Опитвайки се да раздвижи схванатия си врат, Кейт го изпъна първо на едната страна, после на другата. — Веда мрази месаря и обича да вика.

Дейвид седна и започна да разглежда лицето ѝ, като бършеше ръцете си в някакъв парцал. Миг след това стана, отиде до хладилника и извади бутилка минерална вода. После отви капачката и ѝ подаде шишето.

— Благодаря. — Кейт отпи голяма глътка и след това задържа студената бутилка до слепоочието си, облягайки се назад върху плота. — Какво мислите за художествените галерии?

Едната вежда на Дейвид се изви в изненада.

— Да видим сега — каза бавно той. — Осветлението, общо взето, е доста добро, но хората, които прекарват дълго време там, винаги говорят смешно. Ако човек отива на специална изложба, добре ще е да бъде по-рано там или в противен случай няма да може да опита нищо от коктейла. Трябва да избягва хората, които се опитват да намерят някой, който да седи до тях. Не трябва да пита за мнението на сериозен колекционер, защото ще му се наложи да го търпи през цялата вечер. — Той замълча и я погледна. — Как се справям?

Кейт се засмя и поклати глава.

— Имах предвид художествена галерия като бизнес предложение. Не, няма значение. Всъщност не е това, което искам да направя.

Дейвид повдигна веждата си.

— Не ми казвайте, че смятате да прибавите нещо към цялата тази империя.

— Не да прибавя. Да направя замяна. — Кейт отпи още една голяма глътка от студената вода. — Ще ви кажа една тайна, Мак. Но ако я издадете, ще се закълна, че лъжете.

— Гроб съм. — Очите му с цвят на златист мед заблещукаха шеговито, докато поставяше пръста си върху сърцето. — Имате честната дума на един общ работник.

Тя се наведе по-близо и снижи гласа си:

— Не ми пука дали колите стават мръсни или не.

Поемайки си бавно въздух, Кейт се отмести няколко крачки настрана от него и продължи да говори. Думите ѝ започнаха да звучат по-силно и по-мощно.

— Това просто не е някакъв въпрос от голяма важност в живота ми. Понякога... Понякога, когато се срещам с представител на компания, опитващ се да ми продаде нов подобрен горещ восък, или с някакъв търговски гений, който иска да състави план на една рекламна кампания, гарантираща да завладее вниманието на хората, интересувани се от автомивки, седя и ги слушам. Те говорят толкова искрено, очите им горят, а гласът им звучи разпалено — нещо, което може да се опише само като религиозност, и в мен се надига завладяващият ме импулс да ги сграбча за яките и да кажа: Хора, съвземете се. Говорим за автомивки.

Дейвид бе продължил да се смее през по-голямата част от нейната пламенна изобличителна реч.

— Нямаше да разберат какво имате предвид.

— Знам и това прави работата още по-зле.

Потърквайки брадичката си с пръст, Дейвид разгледа лицето ѝ.

— Вместо да купувате галерия, защо не създадете нещо, което да окачите в някоя?

Кейт се намръщи. Някога бе рисувала. Това беше много, много отдавна. Няколко души ѝ бяха казали, че картините ѝ са добри. Дейвид — защото я обичаше — бе отдал на таланта ѝ значение, което тя лично се съмняваше, че заслужава. Пак тогава Кейт бе прекалено несигурна в себе си, за да покаже на някой друг, освен на съпруга си своите творби.

Може би...

Тя стрелна Мак с пронизващ поглед.

— Какво ви кара да смятате, че притежавам художествени заложиби?

Той присви рамене.

— Не знам. Ръцете ви, предполагам. Изглеждат като ръце на художник.

Намръщвайки се, тя сведе поглед към ръцете си. Бяха едни обикновени ръце. Точният брой пръсти, два палеца, нокти със средна дължина. Нищо необикновено.

— Изглеждате уморена — каза Дейвид, прекъсвайки внезапно мислите ѝ.

Когато повдигна главата си и го видя да я наблюдава, тя се усмихна.

— Добро предположение. — Като се облегна назад върху кухненския плот, въздишайки тежко, Кейт погледна над рамото си към предната част на къщата. — Придружителят ми чака ли все още или му омръзна и си отиде вкъщи?

— Все още е тук. — Дейвид наведе главата си на една страна, а устните му се извиха в кисела усмивка. — Знаете ли, Джуниър има късмет, че е богат. Не е точно индивид с най-големите умствени способности, нали?

— Ако се опитвате да ме подразните, няма да успеете. Прекалено изморена съм, за да се обидя. Джуниър си го бива.

— Вероятно е абсолютно спокоен.

Косвеното му обвинение я накара да се разтrese от смях.

— Всъщност наистина е такъв.

Приближавайки се, Дейвид отново задържа погледа си на лицето ѝ.

— Ще заспите права — каза с тих и дрезгав глас. — Защо не отложите срещата си и не се потопите в гореща вана за няколко часа?

— Не ме изкушавайте — изпъшка тя и се отблъсна от плота. — Не мога да го направя. Трябва да отида на тази вечеря. Да създам контакти. Да побъбря малко.

Докато отиваше към вратата, Кейт добави:

— Един масаж под душа, няколко потупвания с клонче от леска и ще бъда като нова.

Беше лъжа, но Кейт щеше да положи всички усилия да направи така.

Стигайки до стълбището, тя дочу сина си да разговаря с Джуниър, очевидно забавлявайки го, както бе наредила. Отначало

вероятно не се замисли много над разговора, защото секунда по-късно спря внезапно и се намръщи.

Като се обърна, отиде обратно до стълбите и се приближи до вратата на всекидневната.

— ... и тя казва, че да имаш много пари е лошо нещо. Казва, че ако някога спечели наистина много пари, ще ги раздаде всичките. Просто ще ги раздаде.

— Какво? Какво казваш?

— Току-що говорих за т'ва как мама ще раздаде парите. И може би ако има съпруг, ще го накара и него да ги раздаде. Ти наистина имаш много пари... Нали, Джуниър?

— Ами да... Да, предполагам, че имам.

— Но няма да имаш нещо против да останеш без никакви, нали? Искам да кажа, че можеш да си намериш работа и всичко останало.

— Работа? Каква работа? Защо трябва да си намирам работа?

— Ами... Но може и да не ти се налага. Ако мама раздаде всичките пари, както казва, вероятно просто ще станем скитници. Гледал съм филм за скитниците. Носеха си лъжица в джоба, за да могат да ядат направо от канчето. Беше боб. Мислиш ли, че има някакво правило, че скитниците могат да ядат само боб? И спяха на земята под едно дърво в парка. Иска ми се да спя на земята, а ти, Джуниър? Ако се ожениш за мама и тя те накара да раздадеш всичките си пари, може да го направим като пътешествие с палатка. И ще можем всеки ден да...

— Мисля, че чухме достатъчно от вас, господине — каза Кейт, влизайки в стаята.

Джуниър, седнал върху канапето, се бе навел напред. Пот бе избила по гладкото му чело. Кейт едва не се изсмя, когато забележа явния ужас в очите му.

Сложила ръце на кръста си, тя застана пред сина си и го погледна.

— Искаш ли да ми обясниш какво става?

Бен сви рамене.

— Аз и Джуниър просто си приказвах.

— Джуниър и аз просто си приказвахме — поправи го тя. — Да, разбрах повечето от нещата. И от това, което подочух, най-вече

приказваше ти. Защо си измисляше истории да станеш скитник и да живееш в парка?

— Това не беше история, поне не съвсем. Помниш ли оня случай във филма „Животът на богатите и известните“ и че къщата на онзи тип бе толкова голяма, че той трябваше да отиде с колата си до другия ѝ край? И ти каза, че било лошо за него да има толкова много пари и че ако ти имаш толкова много пари, просто ще ги раздадеш. Помниш ли?

— Аз не бих могъл да раздам парите си — изрече със слаб глас Джуниър. — Те са поставени под попечителство. Нямам властта да... Да спиш под някакво дърво, на земята, на открито... Кейт, това е опасно. Освен това винаги съм страдал от бронхити и влагата...

— Джуниър... Джуниър.

Когато се увери, че вслушаше внимателно, тя каза бавно и строго:

— Никой не иска от теб да спиш под някакво дърво.

Извъръщайки глава, стрелна злобно с поглед сина си.

— Бен просто се е правил на умен. А сега ще отиде в стаята си и ще седне в ъгъла в стола си за размишление и ще се позамисли за това какво се случва на малките момчета, които са прекалено хитри.

Кейт обърна глава към кавалера си и му се усмихна.

— Обещавам, че няма да те карам да ме чакаш много.

Горкият Джуниър, помисли си тя, прикривайки усмивката си, докато посочваше на Бен стълбите. Да бъде член на кръга на незаетите с работа богаташи бе единственият източник на гордост за Джуниър. Беше чудо, че не бе побягнал, крещейки, от къщата. Бен бе избрал единственото нещо, което гарантираше да го разстрои.

В основата на стълбите тя се спря и се намръщи. Как бе успял да избере точно това единствено нещо?

Търкайки с пръст върха на носа си, Кейт започна да връща мислено събитията от изминалите няколко седмици. Гарднър бе напуснал къщата в паника веднага след като бе разговарял с Бен. Джулиън. Питър. Дъглас. Всички се навъртаха постоянно около Кейт и всички бяха изчезнали, без да кажат и дума. Или поне, без да кажат думичка на нея.

Нещо ставаше и каквото и да беше то, нямаше начин Бен сам да го бе измислил.

Но Кейт бе съвсем сигурна, че знаеше кой бе направил това.

Обръщайки се внезапно, тя се запъти обратно към кухнята.

Веда, която тъкмо разопаковаше една кутия с пържоли, погледна нагоре, когато Кейт влезе.

— А, ти най-накрая си се измъкнала от задръстването.

— Да, най-накрая — отвърна Кейт, задържайки погледа си върху Мак.

Той повдигна въпросително тъмната си вежда и когато тя продължи да го гледа втренчено и мълчешком, каза:

— Е, предполагам, че ще си вдигам чукалата. Отводният канал, изглежда, вече е наред, но ако отново започне да издава странни звуци, може да се позамислите да го смените с нов.

Без да продума нещо, Кейт го изчака да излезе и после го последва в задния двор.

Когато мрежестата врата се тресна след нея, той се обърна.

— Помислих, че може би има нещо, което искате да кажете на Веда насаме. Предполагам, че съм сбъркал.

— Да, предполагам, че сте сбъркали.

Дейвид остана за момент с ръце в джобовете, след което устните му се изкривиха в усмивка.

— Да не би да сте искали да говорите с мен по някакъв въпрос?

— О, да. — Думите прозвучаха отсечено, а стойката ѝ беше открито враждебна. — О, да, определено искам да разговарям с вас по един въпрос. — Тя си пое бавно въздух. — Тъкмо щях да се качвам по стълбите, когато дочух случайно един разговор между сина ми и приятеля ми.

Дейвид поклати бавно главата си със съжаление.

— Подслушвали сте? Учтиво ли е?

— Знаете ли какво правеше Бен вътре? — попита тя и после завъртя очите си. — Защо ли питам? Разбира се, че знаете. Той забавляваше приятеля ми с приказки за това как ще изглежда животът ни, когато Джуниър стане скитник, след като се ожени за мен и аз го накарам да раздаде парите си.

Думите ѝ предизвикаха у Мак смях, изразяващ одобрение, и това я накара да присвие очите си от гняв.

— Отначало си мислех дали Веда не стои зад всичко това. Но не е в нейния стил. Вие го подучихте така, нали?

— Да съм го подучил? — Той поклати глава. — Не, боя се, че нямам такова влияние. Бен дойде при мен с един проблем и аз му дадох малък съвет.

— Това е непростимо. Напълно непростимо. — Кейт се отмести няколко крачки настрана, после се обърна и тръгна обратно. — Знам, че ви доставя някакво тайно удоволствие да ме измъчвате, но как можяхте да използвате Бен по този начин?

— Не съм го използвал — каза тихо той. — Помагах му.

— Какво, по дяволите, ви накара да си мислите... — Кейт спря, за да си поеме дъх и да се успокои. — Моля ви да се изясните.

Дейвид се загледа за момент в земята, после погледна нагоре и срещна очите ѝ.

— Всичко започна в деня, когато Бенет беше тук. Бях в мазето и Бен дойде при мен. Призна, че се крие отново и ми каза защо. — Той присви рамене. — В края на краищата взехме да обсъждаме всичките ви мъже. Изглежда, Бен се безпокоеше, че ще се омъжите за един от тях.

— О, моля ви — каза тя, повдигайки раздразнено ръцете си. — Можете да измислите по-добра история от тази. Бен просто не може...

— Вие не бяхте там. — Гласът му бе тих, но строг. — Не видяхте изражението на лицето му. Момчето беше изплашено.

— Изплашен? Но защо... — Тя замълча. Мислите ѝ бяха объркани. — Просто предполагам, че той знае...

— Не може да предполагате — прекъсна я Дейвид и сега тя усети яростта в гласа му. — Когато се отнася до Бен, трябва да бъдете сигурна.

— Ако Бен наистина е бил притеснен, както казвате, защо не е дошъл при мен? Защо не ми е казал как се чувства?

— Страхувал се е, че ще нарани чувствата ви.

Това предизвика смях у нея.

— Синът ми винаги успява да ме изненада — каза тя, поклащайки глава. — Не е имало причина да се безпокои. Никога не съм мислила да се омъжвам за някой от мъжете, с които излизам.

По някакво негласно споразумение те започнаха да вървят заедно.

— Всички те са ми добри приятели — продължи тя, — но дори и да бяха нещо повече от това, нямаше да го взема под внимание. Нито

един от тях не се погажда с Бен. Никога няма да се омъжа за някой, който няма специално отношение към сина ми.

— Бащата на Боби Шерууд има специално отношение към сина ви — каза Дейвид след миг. — От това, което ми е разказвал Бен, бих казал, че те наистина се разбират.

— Обзалагам се. — Кейт поклати леко и колебливо глава. — Не, трябва и на мен да ми допада. Не искам да кажа, че трябва да съм лудо влюбена в човека, за когото ще се омъжа — ако и когато някога се омъжа отново — но трябва да го харесвам. Трябва да се интересувам от него.

Той я погледна с периферното си зрение.

— Изглежда да си родител може да се окаже сложна работа.

— Меко казано — отговори унило тя. — Нещо незначително се случва и започваш да се чудиш дали в края на краищата това наистина е нещо незначително. Вероятно за детето ти това е нещо важно. Вероятно това е нещо, което ще повлияе върху останалата част от живота му.

Тя забави крачките си и повдигна глава, за да срещне погледа му.

— Мен — прошепна тихо тя. — Това е. Това е всичко, което има Бен. Вие си живеете чудесно, а аз съм напълно отговорна. — Тя потупа гърдите си с кокалчето на показалеца си. — Аз съм тази, която трябва да го пази здрав и силен. Трябва да се уверя, че е щастлив и спокоен. Всичко зависи от мен... И честно казано, това ужасно ме плаши.

— Разбираемо е. Но ако се омъжите отново, ще може да споделите отговорността с някого.

— Да я споделям? — Тя направи кисела физиономия. — С кого? С Джуниър?

— Не е невъзможно — отвърна той, засмивайки се отсечено. — Но има и други мъже наоколо.

— Знам. И някои от тях са добри хора, както би казал Бен. Но откъде да съм сигурна кой от тях ще постави благополучието на Бен над своето собствено? Все още не съм открила този тип мъж. И дори не съм сигурна, че той съществува.

Но той наистина съществува, помисли си внезапно тя. Мъжът до нея щеше да постави благополучието на сина ѝ на първо място. Странно бе как можеше да бъде толкова уверена в това. Но беше

абсолютно сигурна, че това беше истината и нищо повече не трябваше да се казва.

Заставайки пред Кейт, Дейвид се загледа втренчено в нея за един дълъг миг, изпълнен с тишина.

— Трудно ви е било, нали? Не само да го отгледате сама, но и да се притеснявате сама за него.

— Това е най-лошото. — Тя се засмя тихо и унило. — Лежейки будна през нощта, ужасена, че мога да направя нещо погрешно. Малките страхове стават големи в тъмното, нали знаете? И няма никой, който да ти каже: „Успокой се. Правиш от мухата слон“.

Дейвид постави грубата си длан върху бузата ѝ.

— Съжалявам — прошепна дрезгаво той. — Съжалявам, че е трябвало да се справяш сама с всичко.

Думите на Мак не достигнаха напълно до нея. Тя бе прекалено завладяна от тона на гласа му, от силата на очите му и от начина, по който усещаше топлата му ръка върху лицето си.

— Не си толкова издръжлива, нали, Кейт?

Устните ѝ се раздвижиха в една несигурна усмивка.

— Защо това да не бъде нашата малка тайна? Преструването е нещото, което ме държи цяла. Ако спра да се преструвам, не знам какво ще се случи. Вероятно ще прекарам цялото си време, криейки се в килера.

Когато той не отговори, а просто остана там и тялото му бе на няколко сантиметра от нейното, докато я гледаше втренчено в очите, Кейт усети как пулсът ѝ се ускорява в предчувствие на... На какво?

— Добре... — Тя замълча и прочисти гърлото си. — Предполагам, че е по-добре да се прибирам вътре. Ако побързам, може би ще имаме време да отидем на тази вечеря в края на краищата.

— Искате да кажете, че Джуниър все още виси там? — Устните му се изкривиха в усмивка. — Боях се, че ще отнеме повече време да го отстраним, отколкото бе нужно за другите. В него има нещо от чертите на дърт извозвач.

— Оставете Джуниър на мира — каза тя, отвърщайки на усмивката му. — Благодарение на вас двамата с Бен, изглежда, той ще бъде единственият ми мъж за известно време.

Промяната у Мак бе незабавна и абсолютна. Очите му се присвиха, чертите му се изостриха и когато той проговори, в гласа му

прозвуча нотка на сарказъм.

— Искате да кажете — докато изкарате нова реколта.

След това той се извърна и си тръгна, без да каже думичка.

— Обратно към нормалния начин на живот — измърмори Кейт, отправяйки се бавно към къщата.

Само за един момент нещо се беше променило.

За един кратък миг, когато ръката на Мак бе върху лицето ѝ и той се взираше в очите ѝ, Кейт можеше да се закълне, че видя същото това изражение на болезнено желание, което понякога виждаше у него, щом поглеждаше сина ѝ.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Чувствам се като някакъв проклет крадец — измърмори Ралф.
— Мразя, че се налага да изчаквам, докато Кейт излезе, за да мога да дойда тук и да видя теб или Бен.

Двамата мъже бяха в апартамента над гаража. Ралф говореше, крачейки из стаята, а Дейвид ядеше обяда си на бара, който разделяше кухнята от малката всекидневна. Кейт бе излязла няколко минути по-рано и бе тръгнала за някаква бизнес среща.

Дейвид взе сандвича си и отхапа едно парче.

— Ако това те кара да се чувстваш неудобно, не го прави.

Възрастният мъж го изгледа намръщено и въздъхна шумно.

— Боя се, че ще забъркам някоя каша, ще кажа нещо глупаво и нещата ще станат още по-зле, отколкото са сега. Всеки път, когато ми се обаждат, тя завършва телефонния разговор, питайки ме дали нещо не е наред, дали има нещо, което може да направи, за да помогне. Тя се тревожи за мен. Можеш ли да повярваш? — Той поклати глава. — Непрекъснато ѝ казвам, че всичко е просто идеално. Но тя знае дяволски добре, че лъжа, защото започва да задава въпроси за здравето ми, за работата ми, за половия ми живот.

Дейвид го погледна през рамо. Едната му вежда бе повдигната.

— Ти все още водиш полов живот?

— Не че това е твоя работа, но за информация — отговорът е положителен.

— Трябва да се задомиш. — Устните на Дейвид се изкривиха в лукава усмивка. — Всъщност знам коя жена ще бъде идеалното ти решение. Веда.

— Онази кавгаджийка? Наистина ли мислиш, че ще се обвърже с някоя, която най-вероятно ще ме убие, докато спя, още след първия спор? — Възрастният мъж се захили глупаво. — Освен това тя няма да излезе с мен. Казва, че ѝ напомням за първия ѝ съпруг.

Дейвид се засмя.

— От това, което съм чувал за Трип ЛаСал, вероятно можеш да приемеш твърдението ѝ за комплимент. Казва, че той бил най-секси от което и да било живо същество.

Ралф вирна главата си, размишлявайки.

— Мислиш ли... — Той млъкна и пхна ръце в джобовете си. — Престани да изместваш темата. Предполага се, че трябва да говорим за теб. — Ралф направи пауза и се премести по-близо. — Безпокоя се за теб, синко. За Кейт и Бен също се тревожа, но се безпокоя най-вече за теб.

Дейвид се засмя отсечено.

— Скоро открих, че това, което родителите правят най-добре, е да се безпокоят.

— Колко дълго мислиш, че ще можеш да издържиш така? — Гласът и изражението на Ралф разкриваха искрена загриженост. — Раната става по-дълбока и по-дълбока с всеки изминал ден.

Обръщайки се с гръб към приятеля си, Дейвид остави чашата си с чая с лед и се загледа в стената. Какво очакваха от него да отговори в този случай? Вече не беше сигурен в нищо. Как може да каже на Ралф какво ще прави или как се чувства, когато самият той не знаеше? Дори не знаеше как трябва да се чувства.

След дълбоко размишление Дейвид най-накрая бе признал факта, че бе използвал положението с Бен в своя собствена полза. Много по-лесно щеше да бъде, ако бе отишъл при Кейт и ѝ бе казал, че Бен се страхува да има втори баща.

Но Дейвид не искаше да става така. Желаше проблемът на Бен да се разреши, но искаше той да бъде човекът, който да направи това. Беше му необходимо да се почувства важен за сина си.

Разбира се, това не бе единственият повод за неговите действия. Имаше нещо друго — силно колкото желанието му да помогне на сина си, но не толкова лесно определимо. Дейвид искаше, беше му необходимо да изпъди мъжете на Кейт.

Измъчван повече от собствените си чувства, отколкото от въпросите на Ралф, той се изправи изведнъж.

— Започвам да се обърквам по малко — измърмори той, а устните му се изкривиха в печална усмивка.

Възрастният мъж отговори, изсумтявайки изразително.

— Малко объркан ли казваш? Това е сякаш да кажеш, че адът е просто леко топъл!

Като се приближи до Дейвид, Ралф протегна и постави широката си ръка върху рамото му.

— Трябва да направиш това, което мислиш, че е правилно, момче. А аз съм последният човек, който би могъл да ти каже кое точно е правилно. Но рано или късно по един или друг начин истината ще излезе наяве. А когато това стане, не искам никой от вас — ти, Кейт или Бен — да бъде наранен от нея.

Час по-късно, докато Дейвид подрязваше ниския жив плет, ограждащ алеята за колите, откри, че мислите му се връщаха отново и отново към разговора с Ралф.

Старецът беше прав. Докато Дейвид стоеше тук, докато бе толкова обвързан с живота им, имаше вероятност истината да се разбере случайно. Единственият начин да задържи положението, единственият начин да се увери, че самоличността му ще бъде разкрита тогава и както той смята за най-добре за всеки един от тях, бе да напусне.

А това бе нещо, което Дейвид не можеше да направи. Не сега. Още не.

Миг след това той чу затръшването на задната врата и изведнъж Бен застана до него, дърпайки ръката му, докато подскочаше нагоре от вълнение.

— Мак... Мак, нещо непредвидено се случи! Забравих да кажа на мама, че днес има среща. Но т'ва не е просто една обикновена среща. Ако спечелим, ще станем шампиони в целия окръг. Аз съм най-добрият батсман^[1] в отбора. Те се нуждаят от мен, Мак. Хайде... Хайде, трябва да побързаме. — Сграбчвайки ръката на Дейвид, Бен започна да го дърпа настойчиво. — Треньорът каза, че трябва да сме в три часа там, а вече е два и четири... О! — Момчето протегна ръката си, посочвайки на Дейвид циферблата на пластмасовия часовник с бутони върху китката си.

— Прав си. Определено е два и четири, но защо го казваш на мен? — Изправяйки се, Дейвид погледна към къщата. — Къде е Веда?

Момчето отново заподскача.

— Не може да дойде. Трябва да изчака някого да донесе новия й дървен шезлонг, който се накланя назад и се олюлява. Но ти можеш да

ме заведеш. Ще ти хареса играта, нали, Мак?

— Разбира се. Но не мислиш ли, че може би ще е по-добре да се уверим, че майка ти няма да има нищо против?

— Вече ѝ се обадох в колата по телефона. Каза, че мога да те попитам, но ако не искаш да дойдеш, да не хленча и да не гледам жалостиво към теб. — Той спря за момент и погледна нагоре към Дейвид. — Но ти наистина искаш да дойдеш, нали, Мак? И аз изобщо не хленча.

Дейвид се подсмихна.

— Не е хленчене, но се боя, че ме гледаш доста жалостиво. Добре, човече, дай ми няколко минути да се измия и ще тръгнем.

Спортният парк, където щеше да се проведе играта, съдържаше шест игрища за футбол и шест за бейзбол, всяко едно заградено с телена мрежа. Стотици коли бяха паркирани на тревата около игрищата. Имаше разположени пейки край всяко игрално поле, но повечето от зрителите си бяха донесли сгъваеми градински столове.

Когато Дейвид и Бен пристигнаха в парка, съперническият отбор заграваше. Отборът на Бен, „Баджърс“^[2], щеше да излезе след това.

Въпреки че температурата бе достигнала някъде около двадесет и седем градуса, липсата на облаци или по-силен ветреца правеше времето по-топло. Докато вървяха към временния лагер, Дейвид изхлузи винтягата, която бе облякъл върху тъмносинята си тениска.

Бен погледна към ръцете му.

— Белезите по ръцете ти са по-малко, отколкото на гърба ти. — Той замълча. — Предполагам, че доста си се бил.

Устните на Дейвид се извиха в язвителна усмивка.

— Боят беше само от едната страна — призна той.

— Как се налага бой от една страна?

— Не е толкова трудно — измърмори Дейвид. — По света има хора, на които им харесва да причиняват болка, особено на някой, който не може да се защитава, като се бие срещу тях. — Той погледна надолу и очите му срещнаха очите на сина му. — Никога недей да правиш така, Бен. Никога недей да биеш някого, който не може да ти отвърне, за да бъде честна борбата.

Детето кимна сериозно.

— Има едно момче — Малкъм. То има жици на крака си, за да може да се изправи. Веднъж един ученик от четвърти клас се

приблужи и започна да го блъска. И аз си изкарах караницата от госпожица Евънс, защото хвърлих кал по него — по четвъртокласника, не по Малкъм — и го нарекох тъп задник.

— Хвърлил си кал по него?

Бен се засмя.

— Така не бе необходимо да се премествам достатъчно близо, за да може да ме удари. Той беше голям. — Бен замълча, присвивайки съсредоточено кафявите си очи. — Нали разбираш, най-хубавото нещо на боя е, че можеш да разкажеш на приятелите си за това. Ако кажеш, че си хвърлил кал върху четвъртокласник или си напердашил Големия Рой Джийн — той е най-долното хлапе във всичките втори класове — това ще бъде нещо хубаво за разказване. Но ще прозвучи доста тъпо да кажеш, че си победил в боя с някакво дете, което има жици на крака си.

Дейвид продължи да го гледа, а сърцето му се изпълваше с гордост. И откри, че негласно изказваше благодарност на Кейт. Беше свършила чудесна работа, отглеждайки такова момче. Никой не можеше да иска по-добър син.

Миг след това, когато приятелите на Бен го забелязаха и започнаха да му викат да побърза, Дейвид се отправи към малкото пейки, които бяха най-близо до временния лагер на „Баджърс“. Откривайки накрая едно свободно място, той седна и се заслуша в бързите наставления, които треньорът даваше на момчетата.

След известно време си даде сметка за присъствието на съседите си, усещайки усилията, които те полагаха да не гледат открито към дълбоките белези на ръцете му.

— Вие с Бен Мур ли сте?

Като извърна глава, Дейвид видя, че жената до него не бе толкова дискретна, колкото останалите. Тя го зяпаше с неприкрито любопитство. Дейвид не я хареса. Предположението, изразено в очите ѝ, беше от онзи противен вид. Сдържайки усмивката си, той се зачуди дали това не бе майката на Големия Рой Джийн.

Дейвид кимна.

— Да, с Бен съм.

— Предполагам, че Кейт не е успяла да дойде днес. — Жената поклати глава със съжаление. — Някои хора просто не разбират, че децата са по-важни от работата. — Млъкна в очакване на отговор.

Когато не получи такъв, устните ѝ се изпънаха и тя продължи: — Роднина ли сте? Чичо на Бен?

— Приятел съм — отговори той с тих и дрезгав глас.

— Приятел — повтори тя. — Имате предвид приятел на Кейт или...

В този момент вниманието на всички се насочи към временния лагер на „Баджърс“. Момчетата се бяха скупчили в центъра. Някой извика: „Удряй! Удряй!“, а след това един глас се извиси ясно над останалите: „Ставай, Бен! Удари го още веднъж!“.

Въпреки че повечето от родителите напуснаха местата си и хукнаха, Дейвид първи влезе в затвореното малко пространство. Не забеляза веднага Бен, но хвана бързо противника на сина си — момче, което беше по-високо и по-едро от останалите.

Стигайки до кълбото от развълнувани младежи, Дейвид забеляза сина си и започна бавно да го измъква. Когато се обърна с гърчещото се дете под мишница, той едва не се препъна в любопитната жена, която по-рано бе седяла до него. Тя бе коленичила до другия боксьор и сега стрелна Дейвид с убийствен поглед.

— Ако ще се грижите за вашия малък приятел — просъска тя, — по-добре ще е да се научите как да го контролирате. Само погледнете какво е направил на моя Съни.

Без да ѝ обръща внимание, Дейвид отнесе Бен извън лагера, далеч от тълпата. Когато застанаха няколко крачки настрани от бейзболното игрище, той пусна момчето да стъпи на крака и огледа лицето му. То бе все още червено от ярост, а малките му пръсти бяха стиснати в юмруци.

— Успокой се... Хайде, Бен, всичко свърши. — Поставяйки ръцете си върху раменете на момчето, той го погледна в очите. — Искаш ли да ми кажеш сега за какво беше всичко това?

— Показах на приятелите си къде седиш ти и им казах, че си най-добрият ми приятел сега. — Момчето говореше малко задъхано и сковано от гняв, а слабият му гръден кош се издигаше и спадаше бързо. — Чад каза, че белезите по ръцете ти те правят да изглеждаш като боец нинджа. Тогава Съни Бузиър, който не е нищо повече от един голям дърт подлец, каза, че белезите те правят да изглеждаш деформиран. И... и затова аз казах, че с това лице Съни прилича на хулиганско лайно.

Дейвид стисна устни, опитвайки се да не се разсмее.

— И тогава започна боят?

Бен поклати глава.

— Не. Тогава Съни попита откъде имаш белезите, а аз му казах, че си ги получил, като си откъсвал главите на хулигански лайна. Тогава започна боят. Съни ме блъсна в Джеръми, а Джеръми ме блъсна обратно в Съни. — Момчето присви рамене. — Омръзна ми да ме бутат, затова мушнах Съни в стомаха. — Той погледна нагоре към Дейвид. — Съни Бузиър със сигурност е мек като мармалад.

Дейвид прочисти гърлото си и успя някак си да запази физиономията си сериозна, започвайки да говори.

— Боя се, че обносните ти се нуждаят от малко обработка. Чуй ме, синко. Следващата ти задача няма да бъде лесна. Искам да се върнеш обратно там и да кажеш на Съни, че съжаляваш, че си го нарекъл хулиганско лайно.

— Но, Мак...

Дейвид поклати глава.

— Никакво „но“. Това е, което трябва да направиш. Защото ти си добро дете. И защото си силен. Достатъчно силен, за да се справяш с трудните неща. Знаем, че Съни е бил груб, но това няма значение. — Той задържа погледа си върху малкото лице на момчето. — Разбираш ли, Бен, не можеш да накараш Съни да спре да върши лоши неща. Можеш само да се убедиш, че това, което ти правиш, е правилно. Разбираш ли?

Бен не отговори веднага. Той се извърна и ритна с крак в пръстта. Няколко пъти удари дланта си с юмрук. После пое дълбоко въздух.

— Добре... Ама аз не съжалявам, че го нарекох така. Съни е хулиганско лайно и всички от вторите класове знаят това. — Той извърна глава и погледна към игрището. — Но ще отида там и ще се извиня, макар че това е една голяма дърта лъжа. Но това е само щото ти ме караш да го направя.

Дейвид го последва и застана близо до затворената ограда, докато Бен се върна обратно. Майката на Съни все още беше там. Стоеше близо до сина си и хвърляше убийствени погледи ту към Бен, ту към Дейвид, след като първият започна да говори.

Думите на Бен бяха тихи и почти всички слети в една, но все пак това си бе извинение. Изражението на задоволство в очите на Съни накара Дейвид да му се прииска да го смаже. Момчето не се извини в отговор, нито пък майка му изиска той да направи това. Остана утехата, че другите момчета се отделиха от Съни и всеки посегна да потупа съчувствено Бен по гърба.

Когато възрастните се върнаха по местата си, госпожа Бузиър реши да седне на другия край на пейките. Това бе пак едно утешение.

Четвърт час по-късно, когато Бен излезе от лагера на отбора, за да заеме мястото си на батсман — един кръг, очертан на земята, който означаваше, че той бе следващият да удря топката — момчето все още изглеждаше унило. Дейвид се надяваше, че след като веднъж влезе в играта, то ще забрави за боя и за пихтиестия си противник.

— Трябва да обсъдим някои неща с теб, докато си тук — заяви О'Халорън.

Кейт седеше в един стол срещу бюрото на Кевин О'Халорън, специалист по вероятностите и посредник при производствени спорове, до чиито услуги прибягваше понякога.

— Първо, нека поговорим за обектите в Мидлънд и Одеса, които оглеждаше. — Той измъкна няколко листа от една купчина. — Явно е изтекла информация, че си вероятен купувач и... Е, няма нужда да ти обяснявам какво означава това. Разполагам с няколко алтернативни обекта, които бих искал да ти покажа. Както виждаш, този тук...

Кейт се наведе напред, за да поеме листа, като външно се престори на заинтригувана.

Просто вече не се интересуваше. Може би беше проява на безсърдечие от нейна страна, но вече не й пукаше, че прахолякът в Западен Тексас задължава жителите му да имат достъп до качествени автомивки.

Съжали, че не бе отменила тази среща и вместо това не бе отишла на бейзболния мач на Бен. Бе изпуснала само втория гейм, но все пак не искаше работата ѝ да застава между нея и сина ѝ дори в такава незначителна степен.

Устните ѝ се извиха в лека усмивка. Мисълта, че Мак е с Бен, я караше да се чувства по-добре, не толкова като нехаен родител. Мак

знаеше как да го окуражи и ентузиазира. Можеше да разчита на него.

Когато телефонът на бюрото на О'Халорън иззвъня, той го вдигна и след няколко секунди я погледна.

— Да, все още е тук — отговори и подаде слушалката на Кейт.

— Аз съм.

Кейт веднага разпозна дрезгавия глас. Сърцето ѝ се преобърна от страх и тя скочи на крака.

— Какво има? Да не би Бен...

— Една бухалка го удари по главата — спокойно ѝ обясни Мак. — Изглежда добре, но си помислих, че за по-сигурно трябва да го прегледа доктор. В момента сме в болницата „Уест Парк“.

— Благодаря, че се обадохте. — Макар мислите ѝ да бяха объркани, тя говореше със спокоен тон. — Веднага идвам.

След половин час Кейт влезе в болницата през входа за спешни случаи. Изглежда, Мак се бе оглеждал за нея, защото се появи, преди тя да успее да се ориентира.

— Току-що го взеха за рентгенова снимка — обясни ѝ той.

— Бен добре ли е? — Потърси очите му за потвърждение. — Правилно ли чух, че е добре?

Мак кимна.

— След като го удари бухалката, в първите няколко минути беше зашеметен, но бързо се съвзе. Даже главата не го заболя. — Извърна поглед от нея и чертите на лицето му се стегнаха. — Но ударът беше силен.

— Не проумявам как е могъл да бъде ударен от бухалка. — Кейт прокара треперещата си ръка по лицето. — Освен ако... Да не би да е стоял зад някой, който е упражнявал удари с бухалка?

Все още отбягвайки погледа ѝ, Мак пхна ръце в задните си джобове и поклати глава.

— Бен беше следващият играч, който трябваше да удари топката. Момчето пред него улучи, а това не се случва много често. Малко се развълнува и метна бухалката във въздуха. За лош късмет я захвърли право към Бен.

Кейт не отговори веднага. Озадачена, тя се вторачи в лицето му, напрягайки се да долови настроението му.

— Криете нещо от мен.

— Аз съм виновен за цялата тази бъркотия. — Гласът му беше тих и напрегнат, дори рязък. — Той не се оглеждаше. Щеше да я забележи, ако вниманието му не беше отвлечено.

Мак вдигна глава и срещна погледа ѝ.

— Няколко минути преди бейзболния мач Бен се сби. Едно момче на име Съни се шегуваше с белезите по ръцете ми и...

— ... и Бен го цапардоса — завърши Кейт вместо него. Кейт познаваше сина си. Защитник на онеправданите. Шампион на забравените. — Все още не разбирам защо се смятате за виновен за случилото се.

— Нямахте да се сбият, ако не бях...

— Ако вие не бяхте вие? — попита с мек и разбиращ глас. — Не говорете глупости. Вината не е ваша. Дори Съни не е виновен, макар да е най-противното дете на земята. Бен можеше със същата вероятност да се разсее от някоя пеперуда или облак със странна форма. Просто си е такъв.

Мак поклати глава в несъгласие.

— Не разбирате. Реагирах напълно погрешно. Накарах го да се извини, макар другото дете да започна първо. — Лицето му се изопна от болка. — Мили боже, ако нещо се случи с него...

Кейт го хвана за ръката и я стисна силно, за да му попречи да довърши мисълта си.

— Нищо няма да му се случи.

Веднъж ѝ бе минало през ума, че той е изгубил дете. Именно подобно преживяване би накарало Мак да се разстрои прекалено силно от инцидента с Бен.

— Мисля, че разбирам чувствата ви в момента — подметна Кейт, като внимателно подбираше думите си. — Когато човек... Когато човек изгуби нещо, той осъзнава, че нещастieto не спохожда само другите хора. Изведнъж разбира, че то може да сполети и него.

Кейт замълча и се взря в златистите му очи, за да долови някакъв ефект от думите си.

— Струва ми се, че сте загубили любим човек и сега си мислите, че любовта ви носи нещастие, защото сте се привързали към Бен.

Мак отметна глава назад и бавно въздъхна.

— Да, загубих любими хора — дрезгаво прошепна. — Това почти те отказва от любовта, не мислите ли?

— Почти.

Кейт леко поклати глава. Стори ѝ се смешно как желанието ѝ да му помогне да преодолее кризата ѝ бе попречило да полудее от страх. Споделената тревога прави бремето по-леко.

Кейт реши да смени темата, тъй като почувства, че той започва да възвръща самообладанието си.

— И как точно получихте тези белези? — попита.

Устните му се извиха в лека усмивка.

— Като отсичах главите на хулиганските лайна.

Кейт се засмя.

— Сякаш слушам Бен, но ако го чуя да използва отново тази мръсна дума, обещавам, че ще съжалява за това. — Замълча. — Да не са от катастрофа?

Мак извърна очи от нея и поклати глава.

— Едни хора с пагони на раменете решиха да излеят лошото си настроение върху мен.

— Някой ви е белязал умишлено?

Той се изсмя.

— О, да, съвсем умишлено. И навсякъде. Белезите по ръцете ми са нищо в сравнение с тези по гърба.

Умишлено? Навсякъде? Какво...

Кейт плъзна погледа си надолу към дясната му ръка, но само след миг възкликна.

— Изтезание? — промълви, ужасена и стъписана. — Да не би да говорите за изтезание? Но защо? Какво, за бога, може да е предизвикало нещо толкова... толкова отвратително и жестоко?

Мак се извърна и закрачи към няколко наредени един до друг стола.

— Може да се каже, че нагазих в тяхна територия. — На Кейт ѝ се стори, че долавя нотка горчив хумор в гласа му. — Някои хора имат силно развито собственическо чувство.

— Банда престъпници? — Седна до него на един от сивите пластмасови столове и го погледна. — Тук, в Далас?

— Не, не беше тук.

— Но... — Замълча и се намръщи. — Винаги съм смятала, че бандите представляват закачулени престъпници, които нападат хора в

забутани улички или стрелят от коли по членове на други банди. Не съм чувала да изтезават жертвите си.

Мак облегна глава на стената.

— Кой знае какво зло се крие в човешкото сърце? — дрезгаво промълви.

Тя плъзна поглед към ръцете си, но след малко отново го премести върху него.

— Можете ли да говорите за това?

— Мога, но дали трябва? — Мак сви рамене. — Всичко приключи.

— Наистина ли? Заловиха ли ги? Наказаха ли ги за престъпленията им? — Когато той поклати глава, тя добави: — В такъв случай нищо не е приключило. Особено щом не можете да говорите за това. Все още го таите в себе си.

Макар да не отговори, мускулите около устата му трепнаха няколко пъти, след което той присви устни. Явно случилото се все още го мъчеше.

— Ако не искате да говорите с мен — прошепна тя, — има професионалисти, които могат...

— Психиатър? — прекъсна я той, поклащайки глава. — Не, благодаря. Ще се оправям, както си знам. Справям се чудесно и без да трябва да...

Мак млъкна внезапно и с присвити очи се вторачи в някаква точка зад нея. Изведнъж скочи на крака, сграбчи ръката ѝ и я дръпна напред, за да я представи на една дребна тъмнокоса жена — лекарката, която бе прегледала Бен.

— Погледнах рентгеновите снимки — каза им доктор Вайсмън с искрящи очи, а пълните ѝ устни се извиха в разбираща усмивка. — Вашият син е добре. Даже повече от добре. Бен е истински герой. И за щастие има хубава и твърда глава.

Едва в този миг Кейт осъзна колко много се бе уплашила. За момент почувства слабост от облекчение и погледна Мак, тъй като искаше да сподели щастието си.

Чувствайки погледа ѝ върху себе си, той се извърна рязко и се отдалечи на няколко крачки от нея. Но не бе успял да се обърне достатъчно бързо. Кейт вече бе забелязала блесналите сълзи в потъмнелите му очи.

Тя го последва и застана с лице към него. Малко след това вдигна ръка и го погали с длан по лицето.

— Не ви ли казах, че нищо няма да му има? — промълви тя и леко се усмихна.

Мак си пое дълбоко въздух и чертите на лицето му се промениха от вълнение, когато я притисна силно в обятията си.

Кейт бе почувствала отдавна привързаността му към сина ѝ, но едва сега осъзна колко много означава Бен за него.

Мак обичаше Бен. Наистина го обичаше.

Но Кейт чувства, че в начина, по който я притискаше до себе си, се криеше нещо повече от силно облекчение. Сякаш се боеше да я пусне.

Озадачена, тя се дръпна леко назад, за да види изражението на лицето му, но точно в този момент той я пусна и се обърна към лекарката, която чакаше търпеливо да ги заведе при Бен.

Докато вървяха един до друг по коридора, Кейт го поглеждаше от време на време, мислейки си за бурната му реакция. Разбираше и приемаше силата на чувствата му към сина ѝ. Само за три месеца той бе...

Кейт се спря внезапно и възкликна с широко отворени очи.

Мак я изгледа недоумяващо, но тя извърна очи от него и си наложи да тръгне отново. Колкото и налудничаво и невероятно да ѝ се струваше, когато си помисли, че Бен е щастлив да се радва на любовта на мъж като Мак, тя долови в душата си празнина и лека болка. Известна тъга и копнеж. Тайна надежда любовта на този мъж да се насочи и към нея.

Мили боже, помисли си тя, като навлажни пресъхналите си устни, дали беше възможно?

Кейт или беше загубила ума си, или всъщност започваше да се влюбва в този загадъчен, невероятно загадъчен мъж, който крачеше до нея.

---

[1] Играч, който удря с бухалката (при бейзбол, крикет). — Б.пр.

↑

[2] Язовец. — Б.пр. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

— ... И след това ще изиграем три видеоигри, защото майката на Чад му разрешава да стои до единадесет часа вечерта, когато негови приятели преспиват у тях.

Бен не преставаше да говори, докато вървеше към колата, паркирана до тротоара. Жълтата раница на гърба му беше препълнена и образуваше странни дупки и издатини. Кейт беше проверила съдържанието ѝ и макар в нея наистина да имаше един комплект дрехи, тя се беше издула от играчките и игрите — неща, без които Бен бе решил, че двамата с Чад не могат да минат по време на гостуването му у неговия приятел.

След като размени няколко думи с майката на Чад, Кейт застана на тротоара и изчака да потеглят, като им махаше с ръка, докато колата не се скри от погледа ѝ. Още преди автомобилът да бе завил зад ъгъла, Бен започна да ѝ липсва.

Бяха изминали три дни от злополучния бейзболен мач и тя бе прекарала повечето време от тях, занимавайки се със сина си. Заедно правиха сладки. Заедно играха видеоигри. Заедно гледаха безконечни анимационни филми. А нощно време отиваше в стаята му, заставаще до леглото и го наблюдаваше как спи.

Устните на Кейт се извиха в кисела усмивка, докато вървеше обратно към къщата. От доста време беше майка и знаеше, че в края на краищата всичко ще тръгне нормално и отново ще си спомня с копнеж за дните, когато децата са били назидавани, но благословено послушни. Сега обаче на първо време щеше да остави сина си ненаказан за пакостите само защото се бе отървал от злополуката, и то с едно интересно преживяване, което да разкаже на приятелите си.

В кабинета си Кейт включи компютъра и седна на бюрото. Щеше да използва това време да навакса с работа и да откъсне съзнанието си от непривичната тишина, която настъпваше винаги в отсъствието на сина ѝ.

Като изпуфтя раздразнено, Кейт дръпна стола назад и рязко скочи на крака. Гложещото недоволство, което не я оставяше на мира, не се дължеше на желанието й Бен да си е у дома, за да го държи под око. Не се дължеше и на разочарование от работата й. Знаеше точно какво я притесняваше. Но нямаше ни най-малка представа как да се отърси от това безпокойство.

Завъртайки се на пети, Кейт излезе от кабинета и отиде във всекидневната. С изключение на трепкащата светлина от телевизора, стаята беше тъмна.

Облечена в стар велурен пенъоар, Веда се бе свила на дивана с купа мазни пуканки до нея. Щом Кейт влезе в стаята, тя вдигна глава.

— „Телевизионно време“ излъга — възмутено заяви възрастната жена. — В момента трябваше да тече „Задната улица“, най-добрият трилър на всички времена. — Махна с ръка към телевизора. — Дори да съшиеш обратно всички насечени телесни части, тая повлекана никога няма да заприлича на Сюзън Хейуърд. — Шумно въздъхна. — Бликаща кръв и разчленяване на тела. Когато бях дете, не разрешаваха да се показва кръв във филмите на ужасите. Спомняш ли си, когато мислехме, че „Годзила“ е страшен?

— „Годзила“ никога не е бил страшен — разсеяно отвърна Кейт. — Това просто беше един грамаден, тромав и гръмогласен звяр. И абсолютно неправдоподобен.

— Е, точно това имах предвид. „Годзила“ ме плашеше. Тийнейджърски трилъри като този плашат човек. Започваш да се чудиш какво трябва да измислят, за да уплашат Бен, който е достатъчно голям, за да гледа филми на ужаса.

— Най-вероятно ще го вкарат в някоя правдоподобна машина и ако той не бяга достатъчно бързо в съзнанието си, ще бъде разкъсан от някое лъскаво метално роботизирано същество.

Веда се засмя и отново се загледа в екрана.

— Това момиче — не русото, а онова, което се спуска по стената на сградата — ми се струва най-лошата актриса, която някога съм виждала, но трябва да чуеш само как крещи. Писъкът й може да спре товарен влак. — Отново се обърна към Кейт: — Ще изгледаш ли остатъка от филма с мен?

Кейт усети наново гъделичкащото я безпокойство, от което не я свърташе на едно място. Рязко прокара длан през косата си и се

обърна.

— Не, благодаря. Ще си наляя чаша мляко и ще си легна.

Няколко минути по-късно Кейт влезе в стаята си, без да запали лампата. Преоблече се в бледосинята си сатенена нощница и седна в белия люлеещ се стол до прозореца.

Пиеше млякото си и се люлееше. Но това не беше леко, успокояващо движение. То беше неспокойно и рязко — външна изява на вътрешното ѝ безпокойство.

Притесняваше я МакКинзи Смит. Мак беше причина за тези неприсъщи за нея пристъпи на нервност. Или по-точно — виновни бяха чувствата ѝ към Мак.

Онзи ден в болницата бе стресната от усещането, че се влюбва в него. Но в същото време това предположение си оставаше просто едно малко шокиращо и все още непотвърдено чувство.

Сега, след като не бе могла да мигне през по-голямата част от изминалите три безконечни нощи, след като бе премислила наново всяка своя среща с Мак от деня, в който за пръв път се бе появил в задния ѝ двор, тя знаеше истината.

Кейт не се влюбваше в Мак. Вече се бе влюбила в него. До уши.

Леко въздъхна. С какво щеше да ѝ помогне това признание? След инцидента с Бен Мак старателно я отбягваше. А когато случайно налетяваха един на друг, той не смееше да я погледне в очите и си намираше извинение да тръгне възможно най-бързо.

Даже с Бен и Веда се държеше различно. Мак се бе оттеглил внезапно и осезаемо, затваряйки се в черупката си, и отново спускаше бариерите, които го отделяха от останалия свят.

Кейт се изправи и се приближи до прозореца. В апартамента над гаража светеше. Дали и той не можеше да заспи? Дали преживяваше случката, от която са белезите на ръцете му?

Мисълта за разговора им в болницата ѝ причиняваше болка. Но това беше особена болка. Лична. Интимна.

Докато гледаше осветените му прозорци, Кейт не можеше да понесе мисълта, че той е сам там, опитвайки се да се пребори с миналото си. Тя можеше да му помогне. Беше убедена в това. Стига той да ѝ позволише.

Миг по-късно, без да се замисля за последиците, Кейт набързо наметна късия пеньоар с цвета на нощницата ѝ и излезе от спалнята.

Спря се едва след като изкачи дървените стълби.

Гол от кръста нагоре, Мак отвори вратата при почукването. В първия момент я зяпна учудено.

— Почакайте една секунда, за да си взема риза — смотолехи той и понечи да затвори вратата.

Кейт протегна ръка и задържа вратата отворена.

— Няма нужда да правите това. Ще ви отнема само минутка. Просто исках...

Той се отдръпна леко настрани и неволно изложи на погледа ѝ малка част от гърба си, предизвиквайки изумлението ѝ.

Мак извърна глава и я изгледа с изпитателните си присвити очи. Отстъпи назад и пхна ръце в джобовете на дънките си.

— Боже мой! — промълви Кейт и се приближи. Без да обръща внимание на сковаването му, продължи да пристъпва напред. — О, Мак... Гърбът ви. Горкичкият ви гръб.

Кейт вдигна едната си ръка и погали с пръсти твърдите мускули, покрити с обезобразяващи белези. След това се наведе напред и целуна зарасналата дълбока рана до лявото му рамо, долавяйки съвсем леко дрезгавия му протест и наелектризираното му тяло.

Мак се отдръпна рязко от нея и отиде до барчето, откъдето взе една чаша и погълна съдържанието ѝ.

— Какво има, Кейти? — Гласът му беше скован като раменете, а очите му избягваха погледа ѝ. — Няма ли с кого да флиртувате? Да не се страхувате, че ще отвикнете?

Кейт рязко вдигна глава, засегната от грубите му думи, но си пое дълбоко дъх и се помъчи да се успокои. Независимо дали му харесваше или не, тя вече го познаваше. И разбираше поведението му. То беше форма на самозащита.

Кейт не отговори и Мак продължи:

— Щом видях единия от ухажорите ви — мисля, че беше Олбрайт — разбрах, че нямам нищо общо с тях. С изключение на Джуниър, те всички бяха от самоуверения богаташки тип. Не ги разбирах, а и не ги харесвах, но проклет да съм, ако не ги съжалявах. Вие успяхте да изиграете всеки един от тях.

Мак я погледна, след което отново извърна очи от нея.

— Леденостудена като айсберг. — Този път шепотът му беше разсеян, сякаш по-скоро говореше на себе си. — Дяволски

непредсказуема и студена до мозъка на костите си.

Мак се засмя нервно — очевидно се отърсваше от настроението си.

— Те просто продължиха да се навъртат около вас, като ви позволяваха да ги използвате като дресирани шимпанзета с надеждата, че един ден ще изпитате някакви чувства, че един ден може всъщност да се нуждаете от един от тях.

Макар Кейт да съзнаваше, че нападките му са продиктувани от болката и той използваше безумни преувеличения, за да я нарани, защото сам изпитваше болка, горчивината в гласа му я изненада. Нещо в мрачните бръчки около устата му ѝ подсказа, че обвиненията му не бяха празни думи. Той всъщност вярваше, че някои от тях изразяват истината.

— Грешите — добави тя намръщено. — Поне отчасти. Може би Джулиън и Гарднър... Може би сте прав и те са изчаквали с надеждата, че ще изпитам някакви чувства към тях. Но как е възможно точно вие да ме обвинявате в студенина? Знаете, че изпитвам присъщи женски чувства.

За миг погледите им се срещнаха и споменът за случката в задния двор започна да витае осезаемо около тях. Мак веднага извърна очи и Кейт разбра, че той нарочно отхвърля взаимния им спомен.

Когато Мак се приближи до прозореца и се обърна с гръб към нея, Кейт се прокашля и продължи:

— След като успях да се справя с мъката след смъртта на Дейвид, разбрах, че трябва да започна... Да започна нов живот. Опитах се, Мак, наистина се опитах да изпитам някакви чувства към мъжете, с които се срещам. — Приближаваше се към него, като говореше с треперещ глас: — Но всеки път се провалях. Това всъщност ме уплаши. Реших, че нещо в мен е непоправимо повредено. Но най-накрая проумях. Най-накрая проумях какво става. Имаше причина да не чувствам нищо към тези мъже. Виждаш ли... — Млъкна и поклати глава. — Не звучи смислено и може би няма да разбереш как...

Мак погледна през рамо, тъй като тя замълча известно време.

— Продължавай. Причината да не чувстваш нищо...

Кейт си пое бавно дъх, за да се посъвземе.

— Най-накрая проумях, че не мога да започна нова любовна връзка по простата причина, че изобщо не бях приключила със

старата. — Усмихна се иронично. — Сигурно ти изглежда налудничаво? След всичките тези години все още се чувствах свързана със съпруга си. Все още чаках да се завърне вкъщи.

Преди още Кейт да започне да обяснява, че Мак е променил всичко, той се извърна рязко към нея. Сграбчвайки я за раменете, почти я вдигна от земята и я разтърси силно.

— Не разбираш ли? — Доближи лицето си до нейното, като златистите му очи искряха от гняв. — Той няма да се върне вкъщи. Дейвид няма да се върне!

Кейт не си направи труда да се съпротивлява и не реагира по никакъв начин на безмилостно изкрещените думи. Просто се вторачи в очите му.

— Току-що ме осени най-налудничавата мисъл — промълви тя и погледът ѝ зашари по стегнатите черти на лицето му. — За миг ми се стори, че ревнуваш.

В гърлото му заседна нервен смях.

— Може и да ревнувам. Може да си права. Цялата история е дяволски объркана. — Пусна я и отстъпи назад, като поклати глава. — Време е да си тръгваш.

Кейт не се помръдна и мускулите на лицето му се стегнаха.

— Предупреждавам те, Кейт, играеш опасна игра.

Кейт отново не се помръдна.

Златистите очи на Мак заблестяха. Дълбоко в тях се таеше гняв, но това не беше всичко. В тях се четеше и задоволство. Задоволство и крещяща, изгаряща страст. Сякаш тайничко я желаше, макар мислено и физически да я отблъскваше.

— Предупредих те. — Обърна се и я притисна до стената, шарейки с поглед по тялото ѝ, а от гърлото му се изтръгна дрезгав смях. — Сега трябва да приемеш последствията. — Думите му заглъхнаха. Той се взираше в устните ѝ. — Тази малка извивчица на долната ти устна ме влудява. — Гласът му бе станал по-мек и по-дрезгав. — Странно как малките неща придобиват важност. Като целувката например. — Шепотът от последната дума погали челото ѝ и облъхна косата на слепоочията ѝ. — Човек може да се съблече гол и да се люби до зори, но това преживяване може да остане безчувствено като ръкостискане. Но целувката е различно нещо.

Докато говореше, Мак не откъсваше очи от устните ѝ, които пулсираха и изгаряха под погледа му.

— Една страстна целувка е нещо лично. Интимно. Онази нощ в задния двор се разгорещихме. Доста се разгорещихме. Но не те целунах. Даже не докоснах устните си до твоите. Знаех, че няма да ме спреш и все пак не го направих. Защото не исках отношенията ни да станат интимни. — Мак се изсмя тихо и самоиронично. — Но знаеш ли какво? Когато отблъскваш нещо, което наистина желаш, дори то да е само една целувка, разбираш, че не можеш да престанеш да мислиш за него. Изгаряш от болка да го получиш, Кейти. В твоето съзнание то става по-еротично, по-изкушаващо от самия акт.

Мак прокара пръсти през косата, паднала около лицето ѝ, здраво хвана главата ѝ и я повдигна. После бавно се наведе. Когато Кейт усети неговия топъл дъх на устните си, копнежът и желанието бяха проникнали във всяка клетка от тялото ѝ, възпламенявайки страстта ѝ.

Първоначалният допир на устните му я накара да си поеме бързо въздух — реакция, която го впечатли силно. Изръмжавайки леко, той впи устни в нейните. Огнената му страст беше страшно възбуждаща и я тласкаше да се притисне по-силно в него. Едва сега, когато Мак най-после я държеше в обятията си, когато най-после я целуваше и милваше, тя разбра колко дълго бе очаквала този момент — може би още от първия миг, в който го бе зърнала — и колко отчаяно и пламенно бе желала това да се случи.

Кейт запремига, за да вижда по-ясно. Усилията ѝ се оказаха напразни. Стаята избледняваше. Светът и действителността също избледняваха. Остана само чувството.

Кейт лежеше по гръб, облегнала глава на рамото на Мак, когато усети как той погали лицето ѝ.

— Плачеш — нежно промълви той.

Тя потърка лицето си в рамото му — безмълвен жест на благодарност.

— Това е най-удивителното нещо. Олеква ми. Сякаш всички трудности, болки и моменти на самота и самосъмнение просто изтекоха от мен. Напуснаха ме.

Кейт го целуна нежно по гърдите.

— Иска ми се да знаеш какво чувствам. Сякаш бях осъдена на безнадеждно робство, а сега изведнъж се освободих. — Премести устните си върху шията му и отново целуна топлата му плът. — Досега винаги, щом някой ме целунеше, изпитвах вина. Сякаш... сякаш мамех Дейвид. — Кейт извърна глава и се загледа в тавана. — Но с теб е различно.

Тогава се замисли за Дейвид и за някогашния им съвместен живот. Но дори когато любимото лице на съпруга ѝ изплува в съзнанието ѝ, Кейт не почувства вина. Случилото се между нея и Мак все още я изпълваше с приятни усещания.

Дейвид, нейният скъп Дейвид, се бе отнасял винаги нежно с нея, сякаш тя беше крехък порцелан. Сега Кейт беше зряла жена. И очевидно нуждите ѝ се променяха заедно със зрелостта ѝ.

— Всичко изглеждаше толкова точно — прошепна тя. — Толкова прекрасно и красиво. Това беше най-невероятното и вълнуващо мое преживяване. — Извърна глава към него и се загледа в лицето му. — На теб също ти беше приятно, нали? Надявам се да споделяш чувствата ми?

Мак се засмя дрезгаво и я придърпа до себе си.

— Бях с теб. Всеки миг.

Кейт въздъхна тихо, стоплена от искреността в гласа му. Силно притисна ръката му до гърдите си и започна да гали нежно белезите по нея, докато изучаваше чертите на лицето му.

— Не мога да си представя как си оцелял — прошепна тя. — Сигурно си страдал ужасно.

— Успях да се абстрахирам от нещата, които се случваха с мен. — Усмихна се. — Мъчителите ми се вбесяваха от начина, по който съумявах да загърбя действителността и да се пренеса мислено на друго място. На красиво и приятно място, където жестокостта не съществуваше. Там имаше само любов и мир.

Тези думи предизвикаха горещи сълзи в очите на Кейт. Макар да плачеше заради болката му, те изразяваха и известна радост. Мак вече не я отбягваше. Сега нямаше стени между тях. Той най-после ѝ позволяваше да го опознае — действие, което по свой начин беше интимно като любовта.

Погледът ѝ отново зашари по лицето му.

— Понякога в погледа ти се появява израз, който ме изпълва с болка. Това е свързано със спомените ти, нали?

— Понякога ме връхлитат спомени — бавно изрече той, сякаш му беше трудно да изкаже тези думи. — Те се появяват ненадейно и аз трябва да се преборя с нуждата да избягам. Но сега е по-добре, отколкото в началото. Веднъж или два пъти седмично все още сънувам кошмари, които ме карат да се будя, плувнал в студена пот. Когато това се случва, съзнанието ми изключва къде се намирам. Мислено се връщам на онова място и чакам те да влязат, чакам всичко да започне наново.

Кейт повдигна глава, без да се отдръпва от него, и го целуна по брадичката.

— Може би ако се събуждаш до някоя жена след такива кошмари, тя ще те подкрепя и ще те връща в настоящето. — Кейт го погледна изпод миглите си. — Мислиш ли?

В отговор той просто се засмя дрезгаво.

— Какво има? — попита тя, като се смееше заедно с него, споделяйки доброто му настроение, без да знае причината за него.

— Ако не те познавах, щях да кажа, че Кралицата на автомивките току-що ми направи предложение.

Кейт се засмя подигравателно.

— Е, очевидно не ме познаваш, защото направих точно това.

Преди Кейт да изрече последната дума, той покри тялото ѝ със своето.

Дейвид седеше на един висок стол на барчето. Беше три часа сутринта. Кейт спеше в спалнята.

Върху плота лежаха разпръснати изрезките от вестници, които бе взел преди месеци от библиотеката. Побутна една купчина от тях настрани и започна да преглежда материала, който беше прехвърлял преди — статиите за неговото отвличане и последвалите няколко месеца.

След като ги нареди по дати, той взе най-горната изрезка — статия от един местен вестник. Публикувана два дни след избухването на революцията в Гамара, тя съобщаваше в най-общи линии за отвличането на Дейвид и неговите колеги. Освен снимките на осемте

отвлечени мъже, имаше и една по-голяма снимка на Кейт. Тя изглеждаше бледа и леко замаяна, а големите ѝ зелени очи издаваха ужас, докато се криеше от репортерите.

Следващите статии описваха подробно преживяванията ѝ — опитите ѝ да се справи с отвлечането му и упоритата ѝ борба да го освободи. Снимките, които се появяваха заедно със статиите, издаваха настъпилата у нея промяна и след година в тях личеше по-голяма зрелост. Кейт вече стоеше с изправени рамене и гледаше в камерите. Беше жена, с която останалите трябваше да се съобразяват. В тази шепа снимки Дейвид виждаше колко по-силна бе станала и колко много бе пораснала.

Нямала е друг избор. Трябвало е да се изправи срещу целия свят, борейки се за освобождаването на съпруга си. Предизвиквала пресата. Нападала Федералното правителство. Разговаряла с всеки, който би я изслушал. Отначало думите ѝ били меки и умоляващи, но това скоро се променило. Започнала да настоява да я изслушват и някой някъде да направи нещо за освобождаването на съпруга ѝ.

Най-накрая Дейвид стигна до последната статия от купчината и придружаващата я снимка. С болка разглеждаше снимката, направена в деня, когато бе получила вестта за смъртта му. Изглеждаше мъртвешки бледа, сякаш тя бе мъртвецът.

Нямаше нужда да му се казва, че Кейти бе умряла същия ден.

Но тогава Кейт се бе надигнала от пепелта, по-силна и по-прекрасна. И бе продължила. Бе започнала да гради нов живот за себе си и за сина си.

Дейвид слезе от стола и бавно закрачи към спалнята. Дълго стоя до леглото, вторачен в Кейти.

Подобно на него, тя също бе преминала през ада.

Но за нея адът беше минало. Тя имаше нов живот. Добър живот. Грозотата, която все още го преследваше и притежаваше силата да го накара да плувне в студена пот, не беше част от живота ѝ.

Кейт вярваше, че може да му помогне. Беше силна жена, но не подозираше с какво трябваше да се справи. Тя не можеше да си представи мъките, които бе преживял по време на пленничеството си, жестокостите, на които бе подлаган ежедневно.

Той се наведе и нежно отметна един кичур коса от лицето ѝ, след което задържа ръката си върху нейната мека и топла плът.

Кейт беше удивителна жена, но се бе борила упорито, за да стане такава. Заслужаваше щастие.

Поемайки си бавно дъх, Дейвид си наложи да признае истината, която сподавяше дни наред. Обичаше я. Обичаше тази силна и независима жена. Тази Кейт. Обичаше я повече от живота, повече от свободата.

И съзнаваше, че най-добрият подарък, който можеше да й направи, беше да изчезне от нейния свят.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кейт бавно отвори очи и се загледа в ивиците светлина по тавана. Подробностите от изминалата нощ изплуваха в съзнанието ѝ и тя се усмихна. Беше заспала в леглото на Мак. Отново чуваше нежните думи, които бе изрекъл, завивайки я с одеялото. Шума от стъпките му по стълбите, когато я бе занесъл на ръце в спалнята ѝ. Сънените ѝ протести, когато си бе тръгнал.

Кейт разпери ръце и се протегна бавно и доволно, наслаждавайки се на промените в тялото си. Днес не само тялото ѝ, но и целият свят беше различен. Слънцето грееше по-ярко. Въздухът миришеше по-сладко. Беше съвсем различен ден — ден, от който буквално струяха обещания.

Тя седна в леглото и обви с ръце голите си колене. Едва сега съзнаваше колко много ѝ бе липсвало това. Чувството на приятно очакване. Предчувствието, че изненадата е някъде наоколо и просто чака да бъде открита от нея. Шест години тези чувства бяха заспали.

Кейт се засмя тихичко, когато си спомни начина, по който през изминалата нощ бе предложила на Мак да бъдат заедно. Той бе взел думите ѝ за намек да се любят отново. Кейт бе желала това. О, да, наистина го бе желала.

Но не бе имала предвид само това. Тя искаше Мак да присъства постоянно в живота ѝ. Не само заради нея, макар Господ да знаеше, че двамата с Бен се нуждаеха от него. Желаше го и заради Мак. Щеше да му се отрази добре. Беше убедена в това. Щяха да го подкрепят, докато се пребори с ужасните си спомени. Щяха да му помогнат да заживее нормално отново, за да няма повече нужда да се крие.

Кейт скочи от леглото, отиде в банята и пусна душа. След като прибра косата си с фиби, тя застина за миг, чудейки се какъв е бил животът на Мак, преди да изгуби семейството си, преди още да срещне хората, които го бяха наранили.

Дали тези неща се бяха случили едновременно? Отделни явления ли бяха или отделни стъпки в същата голяма трагедия?

Влезе под душа и се намръщи, тъй като осъзна, че знае прекалено малко неща за него. Всъщност със сигурност знаеше само, че го обича. Засега това ѝ стигаше. Беше повече от достатъчно. Много повече, отколкото някога бе очаквала да открие.

Кейт беше леко изненадана, че не се колебае да признае чувствата си към Мак. Винаги бе вярвала, че ако се влюби отново, ще трябва да се сбогува със спомена за съпруга си, но нещата съвсем не стояха така. Дейвид беше все още в сърцето ѝ, където щеше да остане завинаги. Нещо я караше да вярва, че той би харесал Мак.

Облягайки гръб на мокрите фаянсови плочки, тя си пое бавно дъх, стоплена от мисълта, че Дейвид би се радвал за нея. Винаги бе желал най-доброто за нея и Бен. А Мак беше най-доброто.

Изведнъж Кейт започна да се смее силно от искрена радост. Искаше ѝ се да излезе навън и да тича под слънцето. Искаше ѝ се да прегърне някой напълно непознат човек. Искаше ѝ се да сподели любовта си със света.

Когато след няколко минути влезе в кухнята и свари домашната си помощница да пълни миялната машина, тя прекоси стаята, обви ръце около Веда и я притисна силно до себе си.

— Благодаря ти, че си тук — каза ѝ Кейт с весел глас. — Изведнъж ме обзе непреодолимото желание да прегърна някой непознат и просто не можах да намеря по-чужд човек от моята скъпа, скъпа Веда.

Възрастната жена се освободи от прегръдката на Кейт и я изгледа внимателно с присвити очи.

— Какво, по дяволите... О, боже мой, случи ли се? Излезе ли, когато си легнах? Кой... О, не... не... не. Предупреждавам те, Кейт, ако ми кажеш, че си спала с Джуниър Тибидю, по-добре не ми се мяркай пред очите, защото сигурно ще повърна.

Кейт се засмя.

— Не говори глупости. Джуниър за нищо на света не може да ме накара да се чувствам така. Беше мъж, когото одобряваш, мъж, който влиза в категорията ти за „истински мъже“. — Усмихна се. — И е много по-близо до нас.

— Близо до... Мак? — Веда се отдръпна назад, повдигайки замислено едната си вежда. — Бях почти сигурна, че между вас

дватамата става нещо, но не бях убедена дали ще се убиете взаимно, или ще скочите в най-близкото легло.

Кейт се засмя.

— За мой късмет се оказа второто.

— О-о, май сме доволни. През трите години, откакто съм с теб, се държеше като Желязната девица. Дали виждам истинското ти лице за пръв път?

— Може би. — Кейт си взе парче бекон от една чиния на печката, отхапа от него и погледна възрастната жена. — Е, и харесва ли ти истинското ми лице?

— Ако си навириш носа още повече, може да се наложи да ти зашлевя един шамар. — Веда поклати глава и се засмя. — Предполагам, ще свикна с него.

— Ако всичко върви нормално, ще трябва да свикнеш — каза ѝ Кейт, приближавайки се към задната врата. — Стискай палци.

Като остави вратата да се тресне след нея, Кейт тичешком прекоси двора и изкачи дървените стълби към апартамента над гаража. Когато Мак отвори вратата в отговор на почукването ѝ, тя буквално се хвърли в обятията му.

— Добро утро... Добро утро... — повтори Кейт, изричайки всеки поздрав с целувка.

За миг ръцете му я притиснаха силно, но изведнъж той се освободи от нея и отстъпи назад.

— Радвам се, че дойде. Искам да поговорим. — Гласът му беше глух и той избягваше погледа ѝ. — Миналата нощ...

— Миналата нощ беше най-прекрасното...

— Кейт.

Нещо в гласа му я накара да спре и прикова вниманието ѝ върху него. Когато веждите ѝ се склочиха загрижено, той се наруга мислено.

— Миналата нощ не трябваше да се случва — заяви Мак рязко с леден глас. — Беше грешка. Ти ме изненада и аз... За бога, не ме гледай така. Не сме се заклевали в любов. Ти просто прекара една любовна нощ с твоя общ работник. Време е да погледнете действителността в очите, лейди.

Дейвид ѝ обърна гръб и се отдалечи с няколко крачки от нея, след което добави с по-мек и по-сдържан глас:

— Нещата стоят така, Кейт. Беше просто един флирт. Временно отклонение. Ако връзката ни продължи... — Замълча и безпомощно поклати глава. — Просто нищо няма да излезе. Аз не го желая и след като размислиш известно време, ще проумееш, че и ти не искаш точно това.

Сложила длан на гърдите си, Кейт беше застинала на мястото си и гледаше втрещено скования му гръб. Здравно стиснала пръсти, тя се опитваше да задържи острата задъхваща болка, която бе заседнала там, за да не ѝ позволи да нарасне.

Когато сърцето ѝ най-сетне започна да бие спокойно, когато Кейт най-после успя да си поеме нормално дъх, мозъкът ѝ заработи. И тогава разбра: Мак лъжеше.

Вдигна глава и започна да разглежда лицето му. Значи той нямаше да улесни нещата. Трябваше да го очаква.

Миналата нощ ѝ бе позволил да се приближи прекалено близо, беше ѝ позволил да види прекалено много. За съвсем кратко бе престанал да се прави на костелив орех и ѝ бе позволил да прозре уязвимостта му. Това трябва да е уплашило силен и предпазлив мъж като Мак. Затова сега отчаяно се опитваше да направи крачка назад. Мъчеше се да закърпи дупките в бронята си, за да се защити.

Тишината между тях натежа и след малко Мак се прокашля.

— Съжалявам, ако ти се сторих коравосърдечен, но предположих, че ще бъде по-добре и по-честно да ти кажа как се чувствам сега, преди да си навредим истински.

Когато тя не отговори, Дейвид пъкна ръце в задните си джобове и извърна очи от нея.

— А сега по-добре да се залавям за работа. Обещах на Бен да довършим хралупата този следобед, а преди това трябва да се погрижа за някои неща.

— Разбира се. — Кейт неуверено си пое дъх и се обърна към вратата. — Върви. Можем да продължим разговора по-късно.

— Кейт... — Когато тя се извърна към него, Дейвид срещна погледа ѝ за миг, взирайки се в лицето ѝ с присвити очи, но после просто поклати глава. — Няма нищо. Както каза, можем да продължим разговора по-късно.

Кейт се върна в къщата и мина през кухнята, без да погледне Веда. Качи се по стълбите и влезе в спалнята си.

През по-голямата част от предобеда стоеше до прозореца и го наблюдаваше. По-късно същия ден, когато Бен се върна от приятеля си Чад, тя гледаше как двамата довършват дървената къщичка.

Още преди да излезе от апартамента над гаража, Кейт бе потиснала всичко. Мисли, чувства — всичко беше спотаено. Знаеше, че ще полудее, ако започне да си спомня тона и думите му, както и стената, която нарочно бе издигнал между тях. Не трябваше да мисли за това, докато не станеше по-обективна. Ето защо просто наблюдаваше и чакаше.

Слънцето беше ниско на западния хоризонт, когато Кейт се отдалечи от прозореца. Мак и Бен бяха приключили с дървената къщурка. Най-последно бе приближил моментът да продължат разговора си.

Докато слизаше по стълбите, тя намали ход, тъй като започнаха да я глождят съмнения. Ами ако грешеше? Ако наистина чувствата бяха само от нейна страна? Дали просто не се залъгваше, че Мак я обича, че се нуждае от нея, както тя от него?

Флирт? Любовна авантюра? Дали за него случилото се означаваше само това?

Кейт излезе през предната врата и стигна до гаража, заобикаляйки къщата, за да не я видят Мак и Бен. Щеше да го изчака в апартамента.

По един или друг начин щеше да разбере истината. Независимо каква щеше да бъде тя, независимо колко щеше да боли, тя искаше да я научи сега.

В апартамента Кейт се приближи до прозореца с изглед към задния двор. Мак и Бен бяха все още заедно — стояха в сянката на дъба и разговаряха. Или по-точно — Мак говореше. Макар и слабо, чуваше гласа му от мястото си.

— Пак ще бъдем приятели, Бен, най-добрите приятели, запомни. Всеки ден ще се чуваме по телефона и ще продължим да вършим разни неща заедно. Разбираш това, нали, момчето ми? Това, че няма да живея повече тук, не означава край на приятелството ни.

Кейт се намръщи. Какво говореше той? Защо говореше за раздяла?

— Но, Мак...

— Така трябва да стане. — Гласът му беше тих и дрезгав. — Невинаги се случва това, което желаеш. Трябва да се приспособяваш, да правиш компромиси. Човек трябва да се променя заедно с живота.

Тогавя Кейт видя как той протегна ръка и разчисти листата от дупката в дъба. Тя се смръщи озадачено. Как я бе открил? Даже Бен, който беше претърсил всеки сантиметър от задния двор, не знаеше къде е дупката.

След миг Мак извади нещо оттам и се вторачи в него с наведена глава.

— Какво е това? — попита Бен. — Какво правиш, Мак?

— Просто приключих една недовършена работа. — Леко повдигна глава. — Нека това бъде урок за теб, синко. Вечността не трае толкова дълго, колкото си мислиш.

Кейт не можеше да помръдне от мястото си. Не можеше да мисли. Стоеше като поразена от гръм. Но само след миг сетивата ѝ се разбунтуваха. Жадно си пое дъх, при което тялото ѝ затрепери и ѝ се зави свят от необузданите ѝ мисли. Краката ѝ започнаха да омекват, затова тя се извърна и се облегна с гръб на стената до прозореца.

Откъде знаеше? Медиум ли беше? Беше ли погледнал в миналото и видял нощта, когато тя и Дейвид бяха отишли в задния двор и...

Разтърсвайки силно глава, Кейт се изправи и закрачи към вратата. Щом излезе от апартамента, си каза, че полудява. Всичко това беше абсурдно. Ненормално.

Когато се затича надолу по стълбите и се отдалечи от гаража, Кейт нямаше представа къде отива. Знаеше единствено, че трябва да размисли. Трябваше да се опита да...

Очите на Дейвид.

Кейт застина на мястото си, плесна се с длан по устата, а очите ѝ се разшириха от изумление. Мили боже, та Мак имаше очите на Дейвид! Бяха със същия цвят, потъмняваха, когато правеха любов. Просветляваха, когато се смееше. Очите на Дейвид.

Трябваше да престане с тези налудничави мисли. Трябваше да бъде разумна. Дори очите на Мак да бяха с цвят като очите на Дейвид, това не означаваше нищо. Очите му бяха подобни. Косата му беше с цвета и мекотата на косата на Дейвид. Но лицето и дрезгавият шепнещ глас на Мак бяха различни. Те наистина бяха различни.

Изведнъж Кейт забави ход. Какво ѝ бе казал Мак за изтезанията над него?

Навлязох в тяхна територия... Някои хора имат силно развито собственическо чувство.

Дали гърлото му е пострадало при тези изтезания? Дали и лицето му е било белязано?

Неподходящото място в неподходящото време.

Гамара?

Кейт затвори плътно очи и се помъчи да си спомни онези ужасни снимки, удостоверяващи смъртта на съпруга ѝ. Лицето на Дейвид беше обезобразено. Чертите на лицето му изобщо не личаха. Той беше идентифициран единствено по пътя на елиминирането.

Различно лице. Различен глас.

Не, каза си тя, поклащайки силно глава в знак на несъгласие. Не! Мислите ѝ бяха налудничави. Трябваше да има друго обяснение.

Но Мак знаеше много неща. Още в самото начало знаеше за дипломата ѝ по хуманитарни науки и за някогашното ѝ занимание като художничка. От самото начало се бе ориентирал в къщата. Без да му се казва, знаеше къде се намират нещата в нея и единственото му обяснение бе, че се ориентира по пътя на логическата дедукция.

Изведнъж дъхът ѝ секна и тя дрезгаво възкликна.

Докосна с длани зачервените си бузи и навлажни треперещите си устни. Спомни си още нещо. МакКинзи беше моминското име на майката на Дейвид.

Изникваха прекалено много неща. Прекалено много. Не можеше всичко да е резултат от странни съвпадения. Ставаха прекалено много.

Миг по-късно една кола спря до нея и я накара да осъзнае, че е застанала на тротоара пред къщата с длани, притиснати до гърдите ѝ. Кейт се извърна и видя Ралф да излиза от колата си и да приближава до нея.

— Мога да остана само минутка — побърза да обясни той, докато вървеше към нея. — Просто реших да се отбия, за да разбера дали Бен иска да... — Млъкна и се вторачи в нея. — Какво има? Какво се е случило?

Кейт неуверено пристъпи към него.

— Кой е той, Ралф? Ти знаеш. Ти го изпрати тук. — Протегна ръка напред и се вкопчи в дланта му с треперещи пръсти. — Трябва да

ми кажеш истината. Кой е той?

Лицето на възрастния мъж поруменя, а движенията му станаха нервни.

— Какво... Слушай, трябва да разбереш... — С усилие преглътна, след което бавно си пое дъх. — По дяволите, Кейт, не мога да кажа нищо. Нямам право.

— Няма нужда да го правиш — промълви тя и тъжно поклати глава. — Аз знам.

Тя се обърна и тръгна към задния двор.

— Кейт... Кейт, почакай!

Кейт не откликна на тревогата в гласа му и продължи да върви. Когато стигна до задния двор, тя застана в сянката на дъба и погледна сина си.

— Влез вътре при Веда, Бен.

— Накарай Мак да остане при нас, мамо. — В кафявите очи на момчето блесяха сълзи, а гласът му трепереше. — Кажи му, че не може да си отиде от нас. Кажи му, че имаме нужда от него.

— По-късно ще поговорим за това. Засега искам просто да се прибереш вътре.

Докато Бен се отдалечаваше, мъжът до дървото не откъсваше присвитите си очи от лицето ѝ, сякаш се мъчеше да прочете какво се крие под леденото ѝ изражение.

След малко Кейт колебливо поклати глава. Не можеше да събере сили да изрече думите. Макар да знаеше истината, думите засядаха на гърлото ѝ.

— Това някаква игра ли беше? — успя да попита най-накрая.

Той си пое дълбоко въздух и леко извърна глава настрани, а погледът му се изостри.

— Не знам за какво говориш.

— Какво държиш в ръката си? — попита тя.

Когато пръстите му стиснаха по-здраво корковата тапа в механично движение на самозащита, Кейт сподави риданието си и затвори очи.

— Как можа? — дрезгаво промълви. — Не разбирам. Просто не разбирам защо се отнесе така с мен.

Кейт отвори очи и пристъпи към него.

— Просто го кажи — настоя тя с треперещ от гняв глас. — Хайде, кажи го. Кажи: „Аз съм Дейвид. Аз съм твоят съпруг, завърнал се от света на мъртвите“. По дяволите, кажи го!

— Аз съм Дейвид.

Кейт закри лицето си с длани, а тялото ѝ затрепери осезаемо. След малко се обърна и тръгна. Почти веднага усети ръката му върху рамото си.

— Кейт... Кейт, моля те — долетя умоляващият му глас. — Позволи ми да ти обясня.

С рязко движение отблъсна ръката му и се отдалечи на няколко крачки от него. Не можеше да стори нищо — не можеше да мисли, ако не стоеше на разстояние от него. Трябваше да реши какво да прави. Трябваше да измисли какво да каже.

— Защо се върна? За да ме провериш и решиш дали все още искаш да бъда твоя съпруга? — Гласът ѝ потрепери, но тя продължи да говори, без да се обръща с лице към него. — Ако се проваля на изпита, можеш да си отидеш и да ме оставиш да вярвам, че си мъртъв. Ако издържа изпита, какво ще направиш? Ще останеш ли? Като Дейвид или като Мак? Коя от двете ще бъде — старата любов или новата.

Кейт тръсна глава назад и нервно се изсмя.

— Но аз не издържах изпита, нали? Ти ни напускаш. Заради снощи ли? Не можа ли да проявиш снизхождение затова, че съм отвикнала да правя секс? Убедена съм, че ако ми дадеш малко време, ще наваксам.

— Чакай да ти обясня — повтори той тихо и бавно, натъртвайки думите.

Без да се обръща към него, Кейт махна с ръка — жест, с който му показваше, че е свободен да прави каквото пожелае.

Най-сетне Дейвид проговори с дрезгав от вълнение глас.

— Няма да ти разказвам подробности от онези шест години. Даже не искам да знаеш какви са... — Замълча, но след малко продължи: — Но искам да знаеш, как се чувствах, когато бях далеч оттук. Трябва да знаеш... Бих искал да знаеш, че единственото нещо, което ме поддържаше жив, беше мисълта да се върна при теб и Бен.

Кейт долови силната и дълбока болка в дрезгаво шептящия му глас и пряко волята си изпита копнеж да го прегърне. Поглеждайки

през рамо, откри, че вместо да се приближава, той се отдалечава от нея.

Дейвид пхна ръце в джобовете си и присви рамене, с напрегнато и сковано движение.

— После се върнах и видях, че двамата бяхте пораснали без мен. Не бях нужен. Бяхте успели без мен. — Устните му се извиха в самоподигравателна усмивка. — От това ме заболя. Не можеш да си представиш колко много ме заболя. Толкова отчаяно се нуждаех от вас двамата, но ти се справяше отлично и без мен. Повече от отлично.

Този път усмивката му изразяваше искрено, макар и мрачно задоволство.

— Дори реших, че те мразя. Сякаш тази красива изтънчена жена бе... Знам, че ще ти прозвучи налудничаво, но имах чувството, че бе убила жената, която бях оставил. Искях да те накарам да платиш. За зрелостта, за промяната, за самостоятелността. Възползвах се от всеки удобен случай да те тормозя. — Срещна погледа й. — Съжалявам, че трябва да го кажа, но дори ми мина през ум да се опитам да ти отнема Бен. Но тогава започнах да те опознавам.

Той поклати глава и дрезгаво се изсмя.

— За пръв път се чувствах толкова объркан. Пряко волята си открих, че те желая. Даже още по-лошо — открих, че те харесвам. Последната нощ... Е, ти знаеш какво се случи последната нощ. Ти дойде при мен и ми даде възможност да направя това, за което копнеех от деня, в който ме интервюира. — Гласът му премина в шепот и погледът му зашари неспокойно по тялото й. — Не исках това да се случи, но нямаше как да го предотвратя.

Дейвид замълча и бавно и неравномерно си пое дъх.

— По-късно, когато спеше в леглото ми, разбрах, че е време да се справя с някои неща и извадих няколко изрезки от стари вестници. Изчетох всяка една от тях. Разбрах какво си преживяла, когато бях взет за заложник, и после, когато си повярвала в смъртта ми. Тогава разбрах защо се бях променил, а снощи най-после проумях причината и за промяната с теб. Тя е една и съща и за двама ни. Бяхме направили необходимото, за да оцелеем.

Той разкърши раменете си така, сякаш се бе схванал.

— Върнах се, изпитвайки нуждата да бъда необходим. Ако беше останала такава, каквато те помнех — неопитна, плаха и уязвима —

можех да поема нещата в свои ръце. Можех да се нагърбя с грижата за теб и Бен. — Потърка брадата си със сковани пръсти. — След толкова много години безсилие и липса на лична свобода най-накрая щях да притежавам нещо. Мислех, че това ще оправи всичко и отново ще се почувствам мъж, а не бито животно.

Вдигна глава и срещна погледа ѝ.

— Беше права, като заяви, че все още нося миналото в себе си. Това е истински кошмар, Кейт. Не говоря за болките, които причиниха на тялото ми. Най-лошото се крие в това, което сториха с душата ми. Има неща, за които няма да мога да говоря дълго време, може би никога.

Той поклати глава.

— Борила си се упорито, за да постигнеш сегашното си положение и не мога да изразя с думи гордостта си от успеха ти. Но моята битка не е приключила. Нямах да бъде честно спрямо теб да... — Млъкна и пристъпи напред. — Не виждаш ли? Заслужаваш нещо повече от това, което представлявам в момента. Белезите не са само по ръцете и гърба ми. Душата ми също е белязана. Кейти, аз се върнах тук с различно лице, с различен глас и различна душа. — Мускулите на лицето му се свиха силно. — Заслужаваш някой мъж, който не таи в себе си такива непонятни глупости от миналото си.

Гневът я бе напуснал — сякаш никога не я бе обземал. Нито чувствата ѝ, нито съмненията и опасенията ѝ можеха да се сравнят с неговите мъки.

Вече беше настъпило времето за лечение. Трябваше да го убеди. Трябваше да го накара да проумее истината.

— Нямала съм нужда от теб? — Тези думи бяха изречени с доловимо вълнение. — Това ли каза? Не чу ли думите ми снощи? За бога, помисли за това.

Кейт си пое бавно дъх.

— Спомняш ли си, когато ми каза, че бягам от чувствата си? Е, в случая беше прав и снощи се опитах да ти обясня причината. Отначало се дърпах, защото бях стъписана. Но после го правех умишлено. Когато усетих, че започвам да се възстановявам емоционално, започнах да се съпротивлявам. Дърпах се, тъй като не исках накрая да излезе като построяването на къща, в която никой няма да живее.

Просто не исках да бъда същата, след като Дейвид... След като моят любим мъж нямаше да се върне никога при мен.

Кейт пристъпи напред, скъсявайки разстоянието между тях.

— През изминалите шест години срещнах много мъже. Добри мъже. Привлекателни. Мъже, които бяха дяволски секси и ходеха с гордо изправени глави. Но нито един от тях не ме привлече. Нито един от тях не плени сърцето ми — обясни тя и сложи ръка върху гърдите си.

Кейт направи още една предпазлива стъпка.

— Но тогава се появи ти и аз не можах да спра промените. Не разбираш ли? Това не беше по силите ми. Заради теб се съживих отново. Само заради теб.

Дейвид просто се взря в нея със своите златисти очи, преливащи от мъка, и Кейт долови кълновете на отчаяние в душата ѝ. Не можеше да проникне зад маската му. Той все още странеше от нея. Все още не беше свалил стената, издигната между тях.

Тя навлажни устни и посочи назад към къщата.

— Ами Бен? Тук си само от три месеца, а той разчита на теб повече, отколкото на хора, които познава отдавна. Инстинктивно ти се довери. Той те обича, Дейвид.

Той отново не отговори и Кейт стисна зъби. Не трябваше да се предава. По дяволите, не трябваше да отстъпва.

— Не знам как щеше да се развие животът ни, ако нещата бяха тръгнали, както ги планирахме в началото на брака ни — бавно подхвърли тя. — Когато се връщам назад в миналото, усещам сладостта на онези дни. Това е едно прекрасно, приятно чувство. Нежно и топло. Тогава се сецам за начина, по който те обичам сега, за начина, по който ме караш да гледам на нещата, за чувствата ми, когато ме притискаш в обятията си — сякаш ще умреш, ако ме пуснеш. — Разтреперана, Кейт си пое въздух и добави: — Ако можех, щях ли да те превърна отново в мъжа, който беше преди шест години? Бих отстранила болката, която е трябвало да изтърпиш през тези години. Мили боже, бих направила всичко възможно да я прогоня. Но дори не мога да си помисля да се откажа от мъжа, в който си се превърнал. Не бих могла.

Кейт срещна погледа му.

— А ти би ли могъл? Нашето бъдеще е в ръцете ти. Пожелай си нещо, свързано с него, Дейвид. Затвори очи и си пожелай да се върна някак си назад и да стана каквато бях някога.

Дейвид затвори очи и отметна глава назад.

— Не мога — дрезгаво прошепна той. — Желая те. Обичам те.

Той отново отвори очи и в тях Кейт долови искреността на думите му. Но само след миг Дейвид поклати глава.

— Това няма значение. Моите чувства не са важни. От деня на злополуката с Бен изясних отношението си към теб. Любовта ми към теб е тъй силна, че ме задушаваш и не мога да дишам нормално. Ако я отприщя, ако не я потискам, тя ще измести всичко друго от живота ми. Но аз не мога да си позволя това. Не разбираш ли? Обичам те достатъчно, за да желая да получиш нещо по-добро от мен.

— Няма нищо по-добро от теб. — Кейт протегна ръце и покри лицето му с длани. — Всичките ти тревоги и преживявания от Гамара вече са част от теб. И аз ги желая, Дейвид. Желая всяка частица от теб — било то лоша или добра. Когато дойдох при теб снощи, знаех за призраците, които те преследват, но това не ме възпря да ти предложа сърцето си.

Устните ѝ потрепериха и се усмихнаха предпазливо.

— Казах ти, че се научих да се боря. Е, не преувеличавах. Ще се боря с всеки и всичко, което се опита да застане между нас. Дори това да си ти.

Кейт се наведе напред и го целуна по устните.

— Аз съм егоистка — промълви тя. — Искам всичко. Искам спомена за това, което бяхме, но желая и сегашния ни облик.

Дейвид успя да сподави стона си, но миг след това я сграбчи в обятията си. Тялото му трепереше, докато я притискаше силно в прегръдките си, както бе правил предната нощ — сякаш щеше да умре, ако я пусне.

— Не е редно — промълви дрезгаво. — Постъпвам грешно. Ти се нуждаеш...

— Защо не ме оставиш сама да реша от какво се нуждая? — Галейки с длани лицето му, Кейт се взря в неговите красиви очи с цвят на отлежало уиски. — Не разбираш ли какво се случи? Получихме чудесен подарък, Дейвид. Само си помисли докъде стигат повечето хора след осемгодишен брак. Те живеят еднообразно и вече не са така

сигурни за чувствата си един към друг. Но с нас се случи чудо. Удаде ни се възможността да се влюбим отново.

Кейт се усмихна, погали с палец долната му устна и прошепна:

— Някой там горе ни харесва.

— Кой? Кой ни харесва?

Бен, който беше на люлката, се облегна назад и продължи да ги наблюдава.

— Кой ни харесва? — отново попита той.

— „Ни“ — повтори Дейвид с глас, разтреперан от вълнение, и с грубата си длан погали Кейт по лицето. — Все още не съм убеден, че ще се получи нещо, но, мили боже, това прозвуча добре.

В погледа му се четеше нещо ново. Кейт го усети и разпозна. Надежда.

Отмествайки очите си от нея, Дейвид се обърна към сина си.

— Какво мислиш, Бен? Смяташ ли, че можем да бъдем семейство?

Момчето се извърна в люлката и се повдигна на колене, без да се пуска от въжетата, след което изгледа Кейт и Дейвид.

— Искаш да кажеш, че ще останеш? И повече няма да бъдеш общ работник? Ще станеш мой баща?

Кейт погледна Дейвид. Както заради него, така и заради момчето трябваше да изрече истината.

— Той винаги е бил твой баща, Бен.

Бен наклони малката си главица на една страна.

— Хм-м?

— Знаеш за белезите по ръцете и гърба ми? — Докато говореше, Дейвид не откъсваше поглед от обърнатото нагоре лице на момчето. — Истината е, че лицето ми също беше белязано. Лекарите го закърпиха, но го направиха различно. Сега не приличам на мъжа от онези снимки, но това съм аз. Все още съм Дейвид Мур. Аз съм твоят баща, Бен.

— Искаш да кажеш, че си моят истински баща и не си умрял? — С разширени очи момчето се изправи на люлката, за да изглежда по-високо. — Е, глупчо, защо не ми каза това в началото?

— Да, глупчо — повтори Кейт. — Защо не ни каза това още в самото начало?

Дейвид си пое дълбоко дъх и усмихнато поклати глава.

— Очевидно... Очевидно, защото наистина съм глупчо.

Бен се засмя и Дейвид му подаде корковата тапа.

— Вземи, синко, можеш да я запазиш за спомен. Няма нужда да се крие вечно в тази стара дупка.

Дейвид протегна ръце и свали Бен от люлката. Прегърнал с една ръка сина си, а с другата — жена си, той ги притисна силно до себе си.

— Бъдещето ми е в моите ръце — промълви той и потърси очите на Кейт. — Точно там, където трябва да бъде.

Издание:

Били Грийн. Върни се, любими

ИК „Хермес“, Пловдив, 1995

ISBN: 954-459-185-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.